

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 90^{ον}
ΑΡΙΘ. 442

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
18 Μαρτίου 1935.

Εβδομα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΙΑ

Οι φιλαναγνώσται πανηγυρίζουν
αὐτὲς τὲς μέρες: δὲν προφθαίνουν νὰ δι-
αβάσουν. Ὁ Ρωμῆος φημίζεται ἐπὶ... ἐ-
φημεριδοφαγία καὶ τὸ προσὸν αὐτὸ κα-
νεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ τοῦ τὸ ἀμφισέ-
τησῃ. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τώρα, θρί-
σκε τὴν πανηγυρικώτερη δικαίωσή του.
Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ κατάστασις, τὰ
ἑσωτερικὰ μας, δίνουν ἀφθονὴ τροφὴ
στὶς ἐφημερίδες... καὶ στὴν νευρικότη-
τά τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ποὺ καταθρο-
χθίζει κυριολεκτικὰ πρῶτες, δεύτερες,
ἔστιν ὅτε δὲ... καὶ τρίτες ἐκδόσεις μετὰ
τῶν... συμπαρομαρτούντων παραρτη-
μάτων (ἀμαρτημάτων θὰ γράφαμε λίγο
ἀκόμη).

Καὶ κατὰ τὸ γαλλικὸ λόγιον: ὅλος ὁ
κόσμος εἶναι εὐχαριστημένος, καὶ πρῶ-
τα πρῶτα, φυσικὰ, οἱ ἐφημερίδες!

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΦΑΙΡΜΠΑΝΣ

Τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ περίφημος
πρωταγωνιστὴς τοῦ κινηματογράφου
Ντούγκλας Φαίρμπανξ πατήρ, ἔπαιξε μιὰ
σημαντικὴ σκηνὴ τοῦ φιλμ τῆς ζωῆς του.
Παντρεύθηκε τὴν λαίδυ Ἀτσελὺ τὴν ὁ-
ποία χώρισε ἀπὸ τὸν λόρδο σύζυγόν της.
Ὁ γάμος ἔγινε μόλις ὁ Ντούγκλας πήρε
τὸ διαζυγίόν του ἀπὸ τὴν ἐπίσης γνωστότα-
τη ἡθοποιὸν Μαίρη Πίκφορντ μὲ τὴν ὁποία
ἀποτελοῦσε κάποτε τὸ ἰδεωδέστερον «άν-
δρόγυνον-ὑπόδειγμα» τοῦ Χόλλυγουντ.

Τίποτα ὅμως δὲν διαρκεῖ σ' αὐτὸ τὸν
κόσμον... Κι' ὁ γοητευτικὸς Ντούγκ φεύ-
γει τώρα γιὰ τὴν Κίνα ὅπου θὰ περάσῃ
τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ τὴν νέα σύζυγόν
του...

Ἀς εὐχηθοῦμε νὰ μὴν ταραξῇ πιά τί-
ποτα τὴν καινούργια εὐτυχία του...

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Δίπρακτη παιδικὴ κωμωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμάς.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Ὅλοι τὰ χέρια σταύρωσαν...
Λὲς κι' εἶναι μέρα ἀργίας!
Κι' ἀκούς ἐκεῖ... κι' ἀκούς ἐδῶ...
σὰν ἐμβαστήριον ἐπωδῶ,
ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον
σαλπίσματα ἀπεργίας!

□ □

Γίνεται συναγωνισμός:
ποιὸς νὰ πρωτοαπεργήσῃ;
Οἱ φοῦρνοι ὅλοι σβύνουνε,
καρβέλι δὲν σοῦ δίνουνε...
Κι' ἂν φᾶς ψωμί, καμμιὰ φορὰ,
φοῦρνος θενὰ γ κ ρ ε μ ῖ σ η !...

□ □

Καὶ ἀπεργία πλοιοκτητῶν
προσέτι, ἂν ἀγαπάτε...
Οἱ ἐφοπιστὰὶ ἐπιμένουνε
καὶ τὰ καράβια δένουνε...
«Ἐδῶ καράβια χάνονται,
θαρκοῦλες μου ποῦ πάτε;»...

□ □

Καὶ ἀπεργία φοιτητῶν
μὲ πλήθη αἰτημάτων...
Γυμνασιοπαίδων νεαρῶν
ποῦ χάνουν ἀσκοπα καιρόν—
καὶ τὸ ἑσπέρας «τῆς χρονιάς»
θὰ φάνε ἀπ' τὴν μαμά τῶν!...

□ □

Τὰ δόχηματὰ ἐπάψαν πιά
νὰ εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ...
«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ
σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσοσιν πεζῇ;»—
ὅπως τὴν ἐκατάντησε
τῶν τράμ ἢ ἀπεργία!...

□ □

Γύρω ἀπεργίες... ἀπεργιών...
καὶ ἀπεργίες μόνο...
Κι' ἰσοῦ τὸ κῶμα τους — ὠϊμέ!—
ὅτι παρέσυρε κι' ἐμὲ...
καὶ παρευθύνε τοὺς στίχους μου
στὸν κόκκορα φορτώνω!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

■ ■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■ ■

ΑΝΟΙΞΗ

«Ἀνοιξη, νειάτα τοῦ χρόνου,
Νειάτα, ἀνοιξη τῆς ζωῆς...»

Αὐτὸς ὁ ὁμορφος στίχος τοῦ Ἰταλοῦ
ποιητοῦ μᾶς κυριεύει μὲ τὰ πρῶτα ἑα-
ρινὰ μηνύματα, μὲ τὶς ὑποδλητικὲς εὐω-
δίες καὶ τοὺς μαγευτικοὺς χρωματι-
σμοὺς ποὺ σκορπᾷ ἀπ' τὴν μιὰ μεριά
ἢ φύση στὰ παιδιὰ της, τὰ λουλούδια,
—κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἢ μόδα στὶς συγχρό-
νους ἀπογόνους τῆς Εὐας... Δὲν ξέρεις
τὶ νὰ πρωτοθαυμάσῃς, τὸ φυσικὸ, ἄδολο
κόκκινο τῆς παπαρούνας — ποῦ ἐξύ-
μνησε ὁ Ἀττικὸς στὸ τραγοῦδι του — ἢ
τὸ ἐπίπλαστο δόλιο ρούζ ποῦ κάνει ὁ-
ρεχτικὰ σὰν τραγανὰ κεράσια δυὸ χει-
λάκια... Δὲν θαρρεῖστε: Καθένας ἔχει
τὴν χάρι του: πόσες φορές, τὸ ὄνειρο,
ὁ μύθος, ὁ θρύλος — ἡ ἀπατηλὴ εἰκόνα
μᾶς ὁμορφαίνουν περισσότερο τὴν ζωὴ
μας... Ἐνας ἐρωτευμένος ξεφυλλίζει
μιὰ μαργαρίτα. Ἡ συνηθισμένη, ἡ αἰώ-
νια εἰκόνα. «Μ'ἀγαπᾷ; Δὲν μ'ἀγαπᾷ;» Πι-
στεύει στὴν ἄδολη ἀπάντησιν τοῦ καρ-
τερικοῦ λουλουδιοῦ, ποῦ μοιλονότι δια-
μελίζεται, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐκπνέει, θρί-
σκε τὴν δύναμιν νὰ ψιθυρίσῃ ἀπ' τὰ κα-
τάχλωμα χεῖλην τοῦ ἑνα «ναί» ἢ ἑνα
«ὄχι» — στρατιώτης προσηλωμένος στὸ
καθῆκον του... Οἱ τριανταφυλλίαι ἀνοι-
γουν σιγά-σιγά τὰ πρῶτα μπουμπούκια
ποῦ σὲ λίγο θὰ μοσκοβολήσουν. Εἶναι
εὐτυχισμένες, γιατί μὲ τὰ ρόδα τους,
εἶναι φυσικὸ νὰ τὰ δλέπουν ὅλα... ρόδινα.
Τὸ ἀπονήρευτο κρίνο, σύμβολο τῆς ἀθω-
ότητος, ἀνάδει πυρκαγιὰς σὲ πολλὰ
παρθενικὰ στήθια: ὅς εἶναι, δὲν πρόκει-
ται νὰ τὸ κ ρ ῖ ν ω ! Οἱ ἀνεμώνες — συγ-
χρονισμένες σὲ στυλ 1936 — δὲν πᾶνε
μόνο εἰς πιά, ἀλλὰ τυλίγουν στὸν μίσχον
τους κανένα ἑνὸς λουλουδάκι, δειλὸ κα-
βαλιέρο ποῦ θέλει λίγη ἐνθάρρυνση γιὰ
νὰ φλερτάρῃ.

Ἀνοιξη... Ἀνοιξη... Δίνε ζωὴν στὰ
πάντα καὶ στοὺς πάντας ὡς καὶ στὸν γε-
ρο - τζιτζικα, τὸν ντιζέρ τοῦ καλοκαί-
ριοῦ, ποῦ θγαίνει ἀπ' τὴν νάρκη του καὶ
μελετᾷ τὸ καινούργιον τοῦ ρεπερτόριο...

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΩΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ"

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΖΩΝΕΤΟΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 35

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΗΤΑΝ ΕΙΔΙΚΟΣ

Ο γιατρός.—Δεν ξέρω πώς νά σκοτώσω τὸν καιρὸ μου.
Ο φίλος του.—Μιά ιδέα: γράψε τὸν μὴ συνταγή!...

■ ■

ΒΑΡΕΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Αὐτὸς ὁ Πέτρος ἔγινε βαρετὸς πιά. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν βλέπω ὅλο τὴν ἰδια κουβέντα μοῦ κάνει.

Τί δηλαδή;
—Νά, μοῦ μιλάει διαρκῶς γιὰ ἐκεῖνο τὸ χιλιάριο ποὺ τοῦ χρωστάω.

■ ■

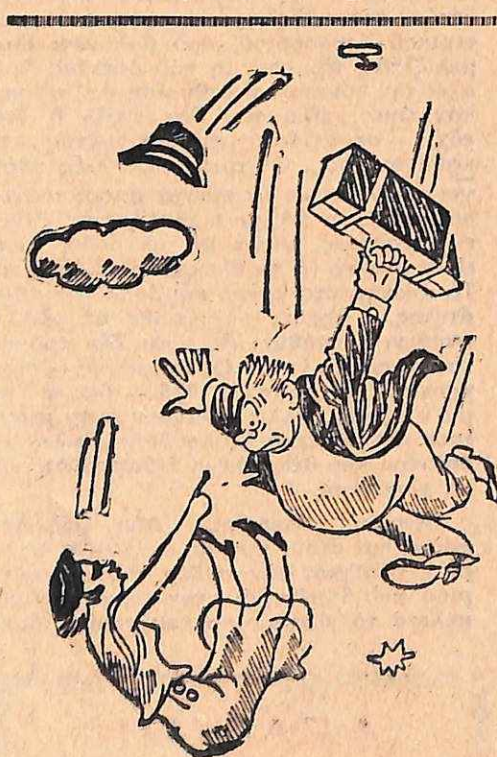
ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΚΑΛΗ

Μετὰ τὴν διάλεξη:
—Καλὴ ἦταν ἡ διάλεξη.
—Αὐτὴ καὶ τόσο.
—Γιατί;
—Στὴν προηγούμενη εἶχα κοιμηθῇ πὺ γλυκά...

■ ■

ΣΤΟ ΠΟΚΕΡ

—Ἔχω τρεῖς ἄσσους!
—Ὠραία. Κερδίζεις. Ἐγὼ ἔχω μόνο δύο...

ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

—Δυστυχισμένη! Ποῦ εἶναι τὰ ἀλεξίπτωτα;

—Μέσα στὴ βαλίτσα, χρυσέ μου. Ἀριστερά, κάτω ἀπὸ τὰ μαντήλια σου, δίπλα στὴ σαπουνόμυνη, μέσα στὸ μεγάλο τενεκεδένιο κοντὶ ποὺ εἶναι δεμένο μὲ τὸν ψιλό σπάννο. Ἐκεῖ καὶ ἐπικέττα ἀπ' ἐξω.

Ποιὸς εἶναι ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κάθε βράδυ, ὅποτε ἀπ' τὴν παράσταση, οἱ δύο νέοι συναντιώταν κοντὰ στὴν πλατεῖα ὅπου τὰ τροχόσπιτα τοῦ «Παγκοσμίου Ἴπποδρομίου», ἀποτελοῦσαν μιὰ γραφικὴ μικρὴ πόλη: ὁ Ζανέττο Μορέλι, κλόουν εἰδικευμένος στὶς ἀπομιμήσεις τῶν πιθῶκων κι' ἡ Κονχίτα Παριγκές, κόρη τοῦ σενιὸρ Ραμόν Παριγκές, ἰδιοκτῆτου τοῦ περιφύμου τσίρκου ποὺ συγκέντρωνε πολυπληθεῖς θεατὰς κάθε βράδυ.

Τὸ μυστήριό τῆς ἐπιτυχίας τοῦ «Παγκοσμίου Ἴπποδρομίου» ἦταν ὁ «κύρ Ἀλέξης» ἕνας σπανιότατος ἀπόγονος τοῦ Πιθηκανθρώπου.

Αὐτὸ τὸ παράξενο ζῶο ποὺ εἶχε συλληφθῇ, καθὼς ἔλεγαν τὰ προγράμματα, σ' ἕνα ἀπ' τὰ παρθένα δάση τοῦ Μακάο, κατέπληξε καὶ τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον.

Ὁ Ζανέττο Μορέλι ἔπαιζε μαζί με τὸν «κύρ Ἀλέξη» σ' ἕνα εἶδος σκέτος ὅπου ὁ πῖθηκος κι' ὁ κλόουν ἦσαν τόσο ὁμοιοί στὴν ἐμφάνισή καὶ στὴν στάση ποὺ τὸ κοινὸν δὲν τοὺς ξεχώριζε.

Ὁ Ζανέττο Μορέλι ἔπαιζε λοιπὸν στὸ «Παγκόσμιο Ἴπποδρόμιον», πρωταγωνιστοῦντα ρόλο. Γι' αὐτὸ εἶχε γεννηθῇ μέσα του ἡ ἐλπίδα πὼς ὁ διευθυντὴς του δὲν θάβλεπε μὲ κακὸ μάτι τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Κονχίτα—καὶ σ' αὐτὸ εἶχε ἀπατηθῇ οἰκτρὰ. Μεθυσμένος ἀπ' τὴν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ νούμερου του, ξετρελλαμένος ποὺ ἔβλεπε κάθε βράδυ τὰ χρήματα νὰ πλημμυρίζουν τὸ ταμεῖο του, ὁ σενιὸρ Παριγκές νόμιζε στὴν ἀρχὴ πὼς ὁ δυστυχισμένος κλόουν εἶχε διάθεση νὰ τὸν κοροϊδέψη:

—Ἐβαλες μὲ τὸν νοῦ σου πὼς θά μ' ἐκβιάσεις, ἀπειλώντας με πὼς θά ἐγκαταλείψης τὸ νούμερό σου!... Κάνεις λάθος, παλληκάρη μου!... Ἐγὼ κι' ἄλλα νούμερα... Ἐγνοῖα σου καὶ δὲν θά πεθάνω τῆς πείνας!... Ἀλλωστε, ἔχω ἄλλα σχέδια γιὰ τὴν Κονχίτα!

Πραγματικά. Τὴν προηγούμενὴ μέρα, ἡ νέα εἶχε πῆ στὸν ἀγαπημένο της: Ὁ πατέρας μου μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Φίχτερ. Θέλει νὰ τὸν παντρευθῶ.

Αὐτὸς ὁ Φίχτερ ἦταν ἕνας Οὐγγρος, ψηλὸς ὡς ἐκεῖ πάνω, μὲ ἥράκλεια δύναμη ποὺ τὰ γυμνάσματά του ἐνθουσίαζαν τὸ ἀνδρικό κοινόν.

Δὲν πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ, τὸν εἶχε ἱκετεύσει ἡ νέα, αὐτὸ τὸ κτήνος εἶπε στὸν πατέρα μου πὼς θά σὲ ξεφορτωθῇ. Εἶναι ἱκανὸς νὰ σοῦ τσακίσῃ τὰ πλευρά. Ἄν μ' ἀγαπᾷς, λοιπὸν, πρέπει νὰ φύγης.

Κι' ἦταν τόσο συγκινημένη ποὺ ὁ Ζανέττο ὑποσχέθηκε. Γι' αὐτὸ, τὸ ἴδιο βράδυ, ἀφοῦ ἀποχαιρέτισε τὴν νύμφη, βγαίνει τὰ τρία σκαλοπάτια ποὺ ὀδηγοῦσαν στὸ τροχόσπιτο τοῦ διευθυντοῦ, ἀποφασισμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σκληρόκαρδο Παριγκές ὅποτε ἀπ' τὴν παράσταση. Ὁ Παριγκές, ἀφοῦ τελείωνε τὴν περιοδεία του, ἀποσυρόταν στὴ ρουλόττα του, τὸ μεγάλο τροχόσπιτό του, γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς λογαρια-

σμούς του καὶ νὰ πιῇ καμμιά μπουκάλ οὔσκου.

Μέσα στὴν ρουλόττα τοῦ διευθυντοῦ βρισκόταν καὶ τὸ κλουβὶ τοῦ «κύρ Ἀλέξη», ποὺ τ' ἀφεντικό του τὸν φύλαγε μὲ μεγάλη φροντίδα... Ἐνα τέτοιο νούμερο ἀξίζει ὀλόκληρη περιουσία κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παγκοσμίου Ἴπποδρομίου» ἤξερε καλὰ πὼς δὲν μπορούσε, νάχῃ ἐμπιστοσύνη στοὺς συναγωνιστὰς του καὶ πὼς ἔπρεπε ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτοὺς. Γι' αὐτὸ τὸν λόγον, ὁ «κύρ Ἀλέξης» κοιμόταν στὸ ἴδιο τροχόσπιτο μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ.

Ἀφοῦ χτύπησε πολλὰς φορὲς τὴν πόρτα χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησιν, ὁ Ζανέττο μῆθε. Στὸ κατώφλι ὅμως σταμάτησε κατὰπληκτος. Καθισμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι του, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ὁ σενιὸρ Παριγκές φαινόταν καταστενοχωρημένος. Στὰ πόδια του, ὁ «κύρ Ἀλέξης» κοιτόταν μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἱματος.

Στὸ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ποὺ ἔβγαλε ὁ κλόουν, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παγκοσμίου Ἴπποδρομίου» ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι.

—Καταστράφηκα!... κλάφτηκε... σκότωσα τὴν περιουσία μου.

Ὁ Ζανέττο πρόσεξε ὅτι ἡ γλῶσσα του μπερδεύεται καὶ ἀπάνω στὸ τραπέζι, διπλὰ στὶς δέσμες τῶν χαρτονομισμάτων, ἦταν ἕνα μπουκάλ οὔσκου μισοαδειανόν.

Ἀπ' τὶς συγκεχυμένες ἐξηγήσεις τοῦ διευθυντοῦ, ὁ Ζανέττο κατάλαβε πὼς τὸ κλουβὶ δὲν εἶχε καλὰ κλειδωθῇ. Ὁ «κύρ Ἀλέξης» εἶχε βγῇ ἀπὸ μέσα, ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ Παριγκές ποὺ ἔκανε τοὺς λογαριασμούς του ἀνω κάτω, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὸν εἶχε ἐξλοκοπήσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ Παριγκές ἀμυνόμενος ἄρπαξε ἕναν σιδερένιο λαστὸ. Χτύπησε κάπως δυνατώτερα καὶ τὸν σκότωσε.

Τώρα, θά ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψῃ τὶς εἰσπράξεις...

Ἐφ' ὅσον, ὁ νέος τοῦ εἶπε:

—Κάνουμε μιὰ συμφωνία: Ἀγαπῶ τὴν Κονχίτα... μοῦ τὴν ἀρνήθηκατε. Ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου, ἀποφάσισα νὰ φύγω κι' ἐρχόμουν νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω. Ὑποσχέθηκε μοῦ τὴν... κι' ἐγὼ σὰς σώζω τὴν κατάστασιν...

Καὶ καθὼς ὁ ἄλλος περίμενε ἐξηγήσεις, τοῦ ἐξέθεσε τὸ σχέδιό του:

—Θὰ ἀποσιωπήσετε τὸν θάνατό τοῦ «κύρ Ἀλέξη» τοῦ ὁποῦ θὰ ἐξαφανίσετε τὸ πτώμα. Θὰ πάρω ἐγὼ τὴν θέση του.

Λίγο ἔλειψε ὁ ἱμπρεζάριο νὰ φιλήσῃ τὸν κλόουν! Λίγα λεπτά ἀργότερα τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ τετραχειροῦ εἶχε ριχθῇ μέσα στὸν κλωβὸ τῶν λεόντων. Ὅταν ὁ Ζανέττο φόρεσε τὸ πιθηκοτόμαρό του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ χωθῇ μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ «κύρ Ἀλέξη» τὸν φώναξε ὁ Παριγκές ν' ἀδειάσουν μερικὰ ποτήρια οὔσκου, πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς συμφωνίας.

■ ■

Ὅταν, τὸ πρωτὶ, ὁ κλόουν ἐξύπνησε, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ καὶ τὸ λαρυγγικὸ φλογισμένο, δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχὴ

ὁ ἔνοχος; ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΩΛ ΛΕΦΩΡ

γιατί ἀντὶ νὰ βρίσκεται στὸ κρεβάτι του, ἦταν ἀπάνω στάχера, μέσα σ' ἕνα κλουβί. Βλέποντας ὅμως τὸν Παριγκές ἔαπλωμένο σὲ μιὰ καρέκλα, ἄρχισε νὰ θυμάται.

Προτὸ συνῆλθε ἀπ' τὴν κατὰπληξή του, ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ τροχόσπιτου. Θυμήθηκε τότε τὸν ρόλο ποὺ ἔπρεπε νὰ παίξῃ, πρόσεξε ἂν ἐφάρμοζε καλὰ ἡ μάσκα στὸ πρόσωπό του καὶ χώθηκε μέσα σ' ἄχера—ὅπως συνήθιζε ὁ «κύρ Ἀλέξης».

Καθὼς ὅμως δὲν λάβαινε καμμιά ἀπάντησιν, ὁ ἐπισκέπτης τράνταξε τὴν πόρτα, ἐξοφνίζοντας:

—Ἀφεντικό... Ἀφεντικό... Εἶναι μεσημέρι!

Μαζί μ' αὐτὴ τὴν φωνή—ποὺ ὁ Ζανέττο ἀναγνώρισε πὼς ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Φίχτερ—ἀκουγόταν κι' ἡ Κονχίτα.

—Πατέρα, ρώτησε τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία πατέρα μὴν εἶσθε ἄρρωστος; Μεσημέρι!... Ὁ Ζανέττο ἀνατρίχιασε: πόσο θὰ εἶχαν μεθύσει!

Τέλος, ἡ πόρτα ὑπεχώρησε καὶ κυλίστηκε χάμα μὲ φοβερὸ πάταγο. Ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς νέας.

—Πατέρα! φώναξε κι' ὠρμησε, ὦ, πατέρα!

Κι' ὁ Φίχτερ ἐφώνισε:

—Αἷμα... αἷμα!...

Ἐδειχνε στοὺς συναδέλφους του ποὺ εἶχαν σπεύσει ἀκούγοντας τὶς κραυγές, τὴν πλάτη τοῦ δυστυχισμένου Παριγκές ποὺ ἦταν καταματωμένη.

—Δολοφονήθηκε!... ψιθύριζαν πολλὲς φωνές μὲ κατὰπληξιν.

Καὶ κάποιοι φώναζε ἐφ' ὅσον:

—Εἶναι ὁ πῖθηκος!... κυττάξτε!... ἐκεῖ!... ἀπάνω στὰ ἄχера!... τὸ μαχαίρι!...

Μονομῆς ὅλοι τριγύρισαν τὸ κλουβὶ καὶ διαπίστωσαν μὲ κατὰπληξιν πὼς ἀπάνω στὰ ἄχера ποὺ ἦσαν αἰματωμένα ἀπ' τὴν λάμα, φαινόταν ἕνα μαχαίρι.

Ἀπάνω στὰ ἄχера του, ὁ Ζανέττο ἔτρεμε μὲ τὴν σκέψη τοῦ δράματος ποὺ εἶχε προκαλέσει ἄθελα. Μάταια βασάνιζε τὴν μνήμη του, δὲν θυμόταν τί εἶχε συμβῇ. Κι' ὅμως, φαίνεται πὼς μεθυσμένοι, ὁ Παριγκές, κι' ὁ Ζανέττο φιλονέκησαν, ἐπακολούθησε πάλη ποὺ κατέληξε στὴν ἀνθρωποκτονία.

Φρίκη!... εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα τῆς Κονχίτας!... Κι' εἶται ἔαβνε τὸ ἐρωτικό του ὄνειρο!

Ἐνας φριχτὸς σπαραγμὸς τὸν βασάνιζε. Λίγο ἔλειψε νὰ ἐξοφνήσῃ: «Συλλάβετέ με!... Σκοτώστε με!...».

Ἀκούστηκε ἕνα ἐπιφώνημα:

—Ζῆ!... Ζῆ!... ἕναν γιατρό... γρήγορα!...

—Τρέξτε νὰ φέρετε τὴν ἀστυνομία, φώναξε κάποιος.

Τότε ἀκούστηκε μιὰ ἀσθενικὴ φωνή: —Ὁχι!... ὄχι τὴν ἀστυνομία... δὲν χρειάζεται ἡ ἀστυνομία!...

Εἶχε μιλήσει ὁ Παριγκές ἀλλὰ γιὰ νὰ θυσιάζῃ ἀμέσως ἔπειτα σ' ἕνα λήθαργο.

Κανείς ὅμως δὲν μπορούσε νὰ κατηγορήσῃ τὸν πῖθηκο γιὰ τὸ φόνον ἐφ'

ὅσον τὸ θῶμα εἶχε κιόλας ληστευθῇ.

Ποιὸς νὰ ἦταν ὅμως ὁ δράστης; Πάντα χωμένος μέσα στὰ ἄχера του, ὁ Ζανέττο συλλογιζόταν, προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον.

Πέρασε ὀλόκληρη μέρα ἔτσι, γεμάτη ἀγωνία κι' ἀβεβαιότητα.

Ὅταν, τὸ βράδυ ἡ Κονχίτα ἔφερε τὸν «πῖθηκο» τὴν τακτικὴν του τροφὴν, ὁ δυστυχισμένος Ζανέττο δὲν κρατήθηκε πιά. Τῆς φανερώθηκε καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν συμφωνία ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸν πατέρα της:

—Μόνη ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐνόχου μπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά μου συμπεράνε. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἀπόψε, ὅποτε ἀπ' τὴν παράσταση, θὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν πόρτα καὶ τὰ ἄλλα εἶναι δική μου δουλειά. Ἐτοί καὶ ἔγινε.

Τὰ ξημερώματα, δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει.

Ἡ φύγῃ τοῦ διασήμου τετραχειροῦ ἀναστάτωσε ὀλόκληρο τὸ Ἴπποδρόμιον.

■ ■

Μόνο τὴν μεθεπομένη, λίγο πρὶν τὰ ξημερώματα, ὁ «κύρ Ἀλέξης» ξαναβρέθηκε μέσα στὸ κλουβὶ του, πρὸς μεγάλη κατὰπληξιν. Τῆς Κονχίτας ποὺ τὸ σαστισμένο ἐπιφώνημα τῆς ἐξύπνησε τὸν πατέρα της ποὺ λαγοκοιμόταν. Ἀφοῦ συσκέφθηκαν γιὰ κάμποση ὥρα σιγανὰ, ὁ Παριγκές, ἡ κόρη του κι' ὁ «κύρ Ἀλέξης» χωρίστηκαν: ἡ νέα βγήκε ἀπ' τὸ τροχόσπιτο κι' ἔλειψε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα.

Μόλις εἶχε ἐπιστρέψει, ἡ ἀστυνομία παρουσιαζόταν καὶ παρακαλοῦσε τὸν Φίχτερ νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ δάσος, στὴν ἀρχὴ τοῦ ὁποῦ εἶχε κατασκηνώσει τὸ Ἴπποδρόμιον. Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ὁ «κύρ Ἀλέξης» συνώδεε τὸν ὄμιλο, φαινόταν μάλιστα νὰ τὸν ὀδηγῇ.

Ἐφ' ὅσον, ὁ «κύρ Ἀλέξης» συνώδεε τὸν ὄμιλο, φαινόταν μάλιστα νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἐφ' ὅσον, ὁ «κύρ Ἀλέξης» συνώδεε τὸν ὄμιλο, φαινόταν μάλιστα νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἐφ' ὅσον, ὁ «κύρ Ἀλέξης» συνώδεε τὸν ὄμιλο, φαινόταν μάλιστα νὰ τὸν ὀδηγῇ.

Ὁ Φίχτερ, κατὰχλωμος, ἔκανε νὰ φύγῃ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τὸν γράπωσαν, ἐνῶ ὁ «κύρ Ἀλέξης», ψάχνοντας τὸν ἔβγαζε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι τοῦ Παριγκές...

■ ■

Πὼς μπόρεσε νὰ συντελεσθῇ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ὁ Ζανέττο εἶχε ὑποπτευθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ἀθλητὴ ὅτι ἦταν ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος κι' ἐποφελήθηκε τῆς ἐλευθερίας του γιὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ, κρυμμένος στὴν κορυφὴ ἐνὸς δέντρου, σὲ δάσος, εἶδε τὸν κακοῦργο νὰ βγαίνει τὴν νύχτα καὶ νὰ θάβῃ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο τὰ κλεμμένα.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, γνωσθεῖσα, ἔκανε κατὰπληξιν. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη διαφήμησις γιὰ τὸ «Παγκόσμιο Ἴπποδρόμιον». Κάθε βράδυ, ἐξεκλιόσε ἡ αἰθουσα κι' ὁ Παριγκές, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σιωπὴν τοῦ συνενόχου του, ἀναγκάστηκε νὰ παντρεύῃ τὸν ψευτο—«κύρ Ἀλέξη» μὲ τὴν κόρη του Κονχίτα.

ΖΩΡΖ ΠΩΛ ΛΕΦΩΡ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΖΗΛΕΙΑ

Ἡ σύζυγος.—Τὰ ἔμαθα παληομεθυστακα. Μοῦ εἶπαν ὅτι χτὲς εἶχες ἀγκαλιάσει ἕνα φανάρι.

Ἡ σύζυγος.—Αὐτὸ μὰς εἶπες τώρα, Ν' ἀρχίσῃς νὰ ζηλεύῃς καὶ τὰ φανάρια...

■ ■

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Στὴν εἴσοδο ἐνὸς παλινοῦ πύργου: Οἱ ἐπισκέπται.—Μποροῦμε νὰ δοῦμε φίλε μου τὶς ἀρχαιοτήτες τοῦ πύργου; Ὁ ὑπηρέτης.—Δυστυχῶς ὄχι.

—Γιατί;

—Οἱ κυρίες ἀπουσιάζουν...

■ ■

ΛΑΘΟΣ ΕΚΑΝΕ

Ἐκείνος.—Δὲν δρίσκεις γυναῖκα, δὲν αὐτὴ ἡ φωτογραφία μὲ δείχνει ὅτι δὲν εἶναι ἡ γυναῖκά σου. Μπα! Σὲ δείχνει ὅπως ἀκριβῶς εἶσαι.

■ ■

Ο ΛΟΓΟΣ

—Μὲ ἀπέλυσαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου.
—Γιατί; Ἐκανε τίποτα;
—Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο! δὲν ἔκανα τίποτε ἀπολύτως...

ΜΠΛΑ ΜΑΣΚΕ

—Στενοχωρημένος φαίνεσθε, κύριε καθηγητά. Δὲν διασκεδάσετε;

—Ὁχι καὶ τόσο! Δὲν μπόρεσα νὰ βροῦν ἄσων κανένα ἀπόψε. Ὅλοι μὲ γνωρίζουν...

ΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΝ Κ. ΝΑΣΟΝ ΜΠΟΤΣΗ

να μικρό ύψωμα. Τους υποδέχεται η κυρά Ζωή, μια μεσόκοπη γυναίκα γεμάτη καλωσύνη. Τσακίζεται να περιποιηθή τον νέο της νοικήρη και μιλεί διαρκώς με την χαρακτηριστική νησιώτικη προφορά της.

—Θα μείνετε ευχαριστημένοι μαζί μας. Δηλαδή, εμείς θα κάνουμε ό,τι μπορούμε να σας ευχαριστήσουμε.

Κι' έπασαλα μάνει διαρκώς τις ίδιες λέξεις. Τι άλλο καλλίτερο θα μπορούσε να επιθυμήσει ο ξένος της; Δεν είχε παρὰ να ρίξει μια ματιά στο διπλό κρεβάτι. Μπορούσε να το δοκιμάσει με το χέρι του. Θάβλεπε πόσο μαλακό ήταν. "Ας κύτταζε ακόμα και στα έπιπλα. "Ολα κάρνα. Κι' εκεί στην γωνιά — δεν θα τόχε προσέξει — εκεί στην γωνιά ήταν μια ψάθινη πολυθρόνα. Δεν θάθελε τόχατες πολλές φορές να ξεπλωθεί; "Ας μὴν είχε κανέναν φόβο πὼς δεν θάμενε ευχαριστημένος. Σε λίγο θαρχόταν κι' η Φρόσω. "Ήταν η κόρη της. Δέκα ὀκτώ χρονῶν μονάχα.

"Ο ξένος κυττούσε μ' ἀφηρημένο βλέμμα την κυρά Ζωή και σώπαινε. Κάποια στιγμή είπε.

—Λέγομαι Φρίξος Κανέλλης. Μ' ἀρέσει το δωμάτιο και το κρατῶ. Πρὸς το παρὸν δεν θέλω τίποτ' ἄλλο και σας ευχαριστῶ.

—"Ὅπως θέλετε, εἶπε ἡ νοικοκυρά του. Και ὄγῃκε πρὸςπλάτίζοντας.

□ □
"Ἡ νύχτα προχωρούσε. Τὸ φεγγάρι ἀγκάλιαζε τὸ μικρὸ νησί. Τὰ λευκά σπτίτια ἔλαμπαν κάτω ἀπ' τ' ἀσημένιο του φῶς. Στὸ παράθυρό του ὁ Φρίξος Κανέλλης ἀφίνει τὴν ψυχὴ του νὰ πλαγνηθῇ μαζί με τὴν ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ πάνω ἀπ' τὰ μικρὰ ἀστρα σπτίτια, και πὶὸ πέρα, πάνω ἀπ' τὴ γαλήνια θάλασσα. "Ενας στεναγμὸς φουσκώνει τὸ στήθος του. Περνάει τὰ χέρια του ἀνάλαφρα πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του. "Ὑστερα μένει ἀκίνητος. Χτυποῦν τὴν πόρτα. Στρέφει ἀργὰ τὸ κεφάλι: "Εμπρός. Μόλις ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ λέξις. Καὶ σὲ λίγο: "Εμπρός, φωνάζει δυνατὰ.

Στάνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιαζέται μὴ κοπέλα. Είναι ψηλὴ, λιγνὴ, με μεγάλα γαλανὰ μάτια. "ὦ, πόσο μεγάλη είναι τὰ μάτια της και πὼς φωτίζουν τὸ ὥχρὸ πρόσωπό της. Τὰ στραμένα ξανθὰ καλλιὰ της χωρισμένα σὴ μέση δίνουν κάποιον εὐαγγελικὸ τόνο στὴ μορφή της. Στέκεται σὴ μέση τοῦ δωματίου και λέει:

—Εἶμαι ἡ Φρόσω.

"Ο ξένος είναι ἀκίνητος με τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὴν ἀκρὴ τοῦ παραθυριοῦ.

—Εἶμαι ἡ Φρόσω, ξαναλέει τὸ κορίτσι και προχωρεῖ και στέκει μπρὸς του.

"Ἡ φωνὴ της τρέμει, κι' ὀλόκληρη τὴν

κατέχει μὴ ταραχὴ.

—"Α, εἰστε σεις! Χαῖρω που σας γνωρίζω. Ξέρετε, ἔμαθα τὸνομά σας ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή που πάτησα τὸ πόδι μου στὸ μῶλο.

Σωπαίνουν κι' οἱ δύο.

—Βέβαια θὰ σας ἔφερε ὁ "Αγγελος ὁ μικρὸς λουστράκος τῆς παραλίας. Ποιὸς ξέρει τί νὰ σας εἶπει!

—Δὲν μοῦ εἶπε παρὰ μονάχα τοῦτο: Θὰ σας περιποιηθῇ ἡ Φρόσω.

—Ναί, ἔτσι τὰ κάνει πάντα. Δὲν ἦταν δὲ καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σας τὸ πῇ. "Επαίξε νευρικὰ τὰ δάχτυλά της κατῶς μιλοῦσε κι' εἶχε τὸ βλέμμα κατεβασμένο. Λίγες φορές ξεθάρρεψε και τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τότε ἡ φωνὴ της γινόταν ἀδύνατη και θαρροῦσε πὼς θάσβυναν οἱ λέξεις πίσω ἀπ' τὰ χεῖλή της. Πέρασε μισὸ λεπτὸ σιγῆς.

—Νύχτωσε λέει ξαφνικὰ ἡ Φρόσω. Κι' ἦρθε στὸν τοῖχο και γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

—"Ὅχι, εἶπε ὁ Κανέλλης. Εὐχαριστῶ. Τὸ φεγγάρι φωτίζει σὰν νάναι μέρα. Σβῶστε τὸ φῶς. Κι' ἡ Φρόσω γύρισε πάλι τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

—Λοιπὸν σὰς λένε Φρόσω. "Ὁραῖο ὄνομα. "Αλήθεια μὴ σας παραξενέψω πὸν δὲν θὰ φάω τίποτα ἀπόψε. "Ετσι θὰ σταθῶ λίγο ἐδῶ στὸ παράθυρο κι' ἔπειτα θὰ κοιμηθῶ. Μ' ἔχει πειράξει ἡ θάλασσα. "Εχετε ταξιδέψει ποτὲ σας;

—"Ὅχι, δὲν ἔχω κουνήσει ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί.

"Ο Κανέλλης γύρισε και κύτταξε ἔξω.

—Τι ἀστρα σπτίτια ἔχει τὸ νησί σας! εἶπε... Ναί, λίγο ἀκόμα θὰ μείνω στὸ παράθυρο κι' ἔπειτα θὰ κοιμηθῶ.

—Δὲν με χρειάζεσθε λοιπὸν τίποτ' ἄλλο ἀπόψε, εἶπε ἡ Φρόσω και κυττούσε τὴν πλάτη τοῦ παραξένου νοικήρη της.

"Ο Φρίξος Κανέλλης ἔστρεψε τὸ κεφάλι.

—"Ὅχι, δὲν σας χρειάζομαι τίποτ' ἄλλο ἀπόψε.

—Καλὴ νύχτα.

—Καλὴ νύχτα.

"Ετσι τέλειωσε ἀναμεταξύ τους ἡ συζήτηση, κι' ἔτσι ἤσυχια πέρασε ἡ πρώτη νύχτα τοῦ Φρίξου Κανέλλη σ' αὐτὸ τὸ νησί...

□ □
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κανέλλης ἔκανε ἕνα γύρο στὸ νησί. "Αργὰ κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε κατῶ ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά και κύτταξε τοὺς ξένους ποὺ κολυμποῦσαν. Χάζεψε πολλὴν ὥρα μ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. "Επειτα τοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ πῇ κι' αὐτὸς μες σὴ θάλασσα. Στάματησε ἕναν ἀγνωστὸ και τὸν ρώτησε ἂν νοίκιαζαν μαγιὼ στὶς μπανιέρες.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ἀγνωστος. Νοικιάζουν μαγιὼ στὶς μπανιέρες.

Εἶπε ἕνα «εὐχαριστῶ» ὁ Κανέλλης κι' ἔφυγε. "Ἦρθε στὴν πλατεῖα τοῦ νησιοῦ

και μπῆκε σ' ἕνα ρεστωρᾶν. Ζήτησε φρέσκο ψάρι. "Εφαγε θιαστικός. Δὲν φώναξε τὸ γκαρσόνι γιὰ τὸ λογαριασμὸ. Πέταξε ἕνα κατστάρικο πάνω στὸ τραπέζι και ὄγῃκε ἔξω. "Ὀλη τὴν ὑπόλοιπη μέρα ἐξαφανίστηκε και φάνηκε ἀργὰ τὸ θράδου σπτί του. "Ήταν κουρασμένος και σκονισμένος. Ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι ὅπως ἦταν με τὰ ρούχα. "Εμενε ἔτσι και συλλογιζότανε. Κάποτε ἄρχισε νὰ μιλάει μονάχος του και νὰ λέει φράσεις χωρὶς καμμιὰν ἔννοια. "Επειτα σὰν νὰ ἐαρέθηκε αὐτὴ τὴ δουλειὰ σηκώθηκε και ἦρθε στὸ παράθυρο. Φούσκωσε πάλι τὸ στήθος ἀπὸ ἕνα στεναγμὸ.

—Τι ἀστρα σπτίτια ἔχει αὐτὸ τὸ νησί, λέει και τριβει με τὴν παλάμη του τὸ μέτωπό του.

"Αρχίζει πάλι νὰ συλλογιζεται. Κι' οἱ ὄρες περνοῦνε και τὸν βρίσκουν στὴν ἴδια θέσῃ και μόνο λίγο πρὶν ὄγῃ ὁ ἥλιος ἀφίνει τὸ παράθυρο, πέφτει μπροῦτα πάνω στὸ κρεβάτι του κι' ἀποκοιμείται...

Πέρασαν τρεῖς μέρες χωρὶς κανένα ἐνδιόφρον. "Ο Κανέλλης ἔκανε πάντα τὴν ἴδια ζωὴ. "Εφυγε ἀπ' τὸ σπτί του νωρίς και γύριζε ἀργὰ τὴν νύχτα.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε καμμιὰ συζήτηση οὔτε με τὴν νοικοκυρά του οὔτε με τὴν Φρόσω. Τοῦτο τὸ πρῶτο μονάχα τὴν συνάντησε θγαίνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιό του στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τῆς εἶπε πὼς αἰσθανόταν τὴν ὑποχρέωση νὰ τὴν ευχαριστήσῃ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ τοῦῶαλε στὸ δωμάτιό του.

—Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, τῆς εἶπε.

Τὴν ἔκανε νὰ κοκκινήσει. Δὲν ἦταν δὲ καὶ τίποτα σπουδαῖο. Σιγύριζε τὸ δωμάτιο κι' ἔδωζε ἔτσι και λίγα λουλούδια στὸ ποτήρι. Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Μὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν εἶχε δώσει καμμιὰν ἐξαιρετικὴ σημασία στὸ πρᾶγμα κι' οὔτε ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ τῆς ἔπασσε κουβέντα ἐκεῖ δὲ. "Ἦθελε μονάχα νὰ τὴν παρακαλέσῃ γιὰ ἕνα πρᾶγμα.

—Εἶπα σήμερα — ἔτσι ἐντελὼς τυχαῖα — πὼς ὑπάρχει μὴ και παλῆ ἀκκλήσια λίγο ἔξω ἀπ' τὴ πόλι.

—Ναί, ὑπάρχει μὴ και εἶναι πάνω ἀπὸ τρακόσια χρόνια ποὺ κτίστηκε.

—"Α, εἶναι τόσο παλῆ! Λοιπὸν σας παρακαλῶ νὰ πάμε μαζί ὡς ἐκεῖ. Σκέφτηκε πὼς θὰ μπορούσατε σεις νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὸ τὸ παλῆ μνημεῖο.

"Αφοῦ ἦταν ἔτσι με μεγάλη τὴν ευχαρίστηση θὰ τὸν συνῶδευε. Καὶ κείνο τὸ πρῶτο τέλειωσε ἔτσι ἡ συζήτηση τους. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔπαιρναν μαζί τὸ δρόμο γιὰ τὸ παλῆ ἐκκλησάκι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Φρίξος Κανέλλης ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιόφρον και γιὰ τὴν πὶὸ μικρὴ λεπτομέρεια. "Εμειναν πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα μέσα και πρὶν φύγουν ἀναψαν ἕνα κερί. "Ἡ Μάρθα στάθηκε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας και προσευχήθηκε. "Ὑστερα ἦρθε ἔξω. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπῶνῃ.

—Μὴ φύγουμε ἀκόμη ἂς περπατήσουμε λίγο, εἶπε ὁ Κανέλλης. "Ἡ Φρόσω δὲν ἔδωσε καμμιὰν ἀπάντηση και τὸν ἀκολούθησε.

—Δὲν ἔρχονται, ποτὲ περίπατο ἐδῶ οἱ ξένοι; ξαναπῆ ὁ Κανέλλης.

—"Ὅχι πάνε πάντα κατὰ τὴ θάλασσα.

—Τὸ φαντάστηκα και γὼ αὐτὸ. Εἶδα τι κακὸ γίνεται κάθε πρῶτο στὰ μπάνια. Μὰ..., ἂς ἀλλάξουμε τώρα κουβέν-

τα. "Ελάτε νὰ καθήσουμε ἐδῶ.

Τὴν ἔπασσε ἀπὸ τὸ χέρι και κάθισαν κατῶ ἀπὸ μὴν ἑλῆ. Σώπαιναν κι' οἱ δύο. Κάποια στιγμή ὁ Κανέλλης τὴ ρώτησε:

—"Εχετε ποτὲ σας ἀγαπήσει;

Γύρισε αὐτὴ και τὸν κύτταξε. Τὸ βλέμμα τῆς ἔδειχνε ἀπορία.

—Δὲν ξέρω, ὄχι... δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε και σηκώθηκε πάνω.

Πετάχτηκε κι' ὁ Κανέλλης ὀρθός.

—"Ετσι σας ρώτησα τῆς εἶπε. Εἶστε τώρα δέκα ὀκτῶ χρονῶν. Λοιπὸν σκεπτόμουν πὼς ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σας μπορεῖ νάχη ἀγαπήσει.

"Εκείνη τὸν κυττούσε με τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια. Μὴ γλυκύτητα, μὴ ἀνέπιψη καλωσύνη ὑπῆρχε στὸ βλέμμα της.

—Μόνον ἔτσι ἀπὸ περιέργεια με ρώτησατε; τοῦ εἶπε.

"Ο Κανέλλης δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Τὴν ἄρπαξε μόνο με δύναμη στὰ χέρια του και κόλλησε τὰ χεῖλή του στὰ δικά της. Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. "Εδέχτηκε τὸ φίλι του κλείνοντας τὰ μάτια. Τραβήχτηκε πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ της και τὴν κυττούσε με μὴ παρᾶξενη ἑκφραση στὸ βλέμμα.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ψιθύρισε.

Πῆρε τότε αὐτὴ με ὀρυμὴ τὸ χέρι του και τὸ φίλησε. "Ο Κανέλλης τὸ τραβήξε γρήγορα.

—"Ὅχι αὐτὸ, τῆς εἶπε.

Κύτταξε τὰ μάτια της. "Ήταν δακρυσμένα. "Εμειναν γιὰ λίγο ἔτσι. "Ἡ νύχτα ἔρχοταν γρήγορα. Τὰ πρῶτα λαμπρὰ ἀστρα φάνηκαν στὸν οὐρανὸ. Μακρὰ, κατῶ ἀπ' τὸ μῶλο, ἀπ' τὴ θάλασσα ἕνας ἀκαθόριστος θόρυβος ἔφτανε σ' αὐτὰ τους.

—Νύχτωσε, εἶπε ὁ Κανέλλης. "Ας φύγουμε...

Προχώρησε πρῶτος. "Ἡ Φρόσω τὸν ἀκολούθησε σιωπηλά. Δὲν εἶπαν μὴ λέξη σ' ὄλο τὸ δρόμο. Μόνον ὅταν ἔφταναν στὸ σπτί εἶπε ὁ Κανέλλης πὼς θὰ πῆγαινε ὡς τὴν παραλία και θὰ ἔρχοταν σὲ λίγο. Κι' ἔφυγε. "Ὅταν γύρισε ἦταν περασμένα μεσάνυχτα...

□ □
Γιὰ οὐο μερες δὲν συναντήθηκαν.

—"Α, εἶναι τόσο παλῆ! Λοιπὸν σας παρακαλῶ νὰ πάμε μαζί ὡς ἐκεῖ. Σκέφτηκε πὼς θὰ μπορούσατε σεις νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὸ τὸ παλῆ μνημεῖο.

"Αφοῦ ἦταν ἔτσι με μεγάλη τὴν ευχαρίστηση θὰ τὸν συνῶδευε. Καὶ κείνο τὸ πρῶτο τέλειωσε ἔτσι ἡ συζήτηση τους. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔπαιρναν μαζί τὸ δρόμο γιὰ τὸ παλῆ ἐκκλησάκι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Φρίξος Κανέλλης ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιόφρον και γιὰ τὴν πὶὸ μικρὴ λεπτομέρεια. "Εμειναν πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα μέσα και πρὶν φύγουν ἀναψαν ἕνα κερί. "Ἡ Μάρθα στάθηκε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας και προσευχήθηκε. "Ὑστερα ἦρθε ἔξω. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπῶνῃ.

—Μὴ φύγουμε ἀκόμη ἂς περπατήσουμε λίγο, εἶπε ὁ Κανέλλης. "Ἡ Φρόσω δὲν ἔδωσε καμμιὰν ἀπάντηση και τὸν ἀκολούθησε.

—Δὲν ἔρχονται, ποτὲ περίπατο ἐδῶ οἱ ξένοι; ξαναπῆ ὁ Κανέλλης.

—"Ὅχι πάνε πάντα κατὰ τὴ θάλασσα.

—Τὸ φαντάστηκα και γὼ αὐτὸ. Εἶδα τι κακὸ γίνεται κάθε πρῶτο στὰ μπάνια. Μὰ..., ἂς ἀλλάξουμε τώρα κουβέν-

τα. "Ελάτε νὰ καθήσουμε ἐδῶ.

Τὴν ἔπασσε ἀπὸ τὸ χέρι και κάθισαν κατῶ ἀπὸ μὴν ἑλῆ. Σώπαιναν κι' οἱ δύο. Κάποια στιγμή ὁ Κανέλλης τὴ ρώτησε:

—"Εχετε ποτὲ σας ἀγαπήσει;

Γύρισε αὐτὴ και τὸν κύτταξε. Τὸ βλέμμα τῆς ἔδειχνε ἀπορία.

—Δὲν ξέρω, ὄχι... δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε και σηκώθηκε πάνω.

Πετάχτηκε κι' ὁ Κανέλλης ὀρθός.

—"Ετσι σας ρώτησα τῆς εἶπε. Εἶστε τώρα δέκα ὀκτῶ χρονῶν. Λοιπὸν σκεπτόμουν πὼς ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σας μπορεῖ νάχη ἀγαπήσει.

"Εκείνη τὸν κυττούσε με τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια. Μὴ γλυκύτητα, μὴ ἀνέπιψη καλωσύνη ὑπῆρχε στὸ βλέμμα της.

—Μόνον ἔτσι ἀπὸ περιέργεια με ρώτησατε; τοῦ εἶπε.

"Ο Κανέλλης δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Τὴν ἄρπαξε μόνο με δύναμη στὰ χέρια του και κόλλησε τὰ χεῖλή του στὰ δικά της. Δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. "Εδέχτηκε τὸ φίλι του κλείνοντας τὰ μάτια. Τραβήχτηκε πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ της και τὴν κυττούσε με μὴ παρᾶξενη ἑκφραση στὸ βλέμμα.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ψιθύρισε.

Πῆρε τότε αὐτὴ με ὀρυμὴ τὸ χέρι του και τὸ φίλησε. "Ο Κανέλλης τὸ τραβήξε γρήγορα.

—"Ὅχι αὐτὸ, τῆς εἶπε.

Κύτταξε τὰ μάτια της. "Ήταν δακρυσμένα. "Εμειναν γιὰ λίγο ἔτσι. "Ἡ νύχτα ἔρχοταν γρήγορα. Τὰ πρῶτα λαμπρὰ ἀστρα φάνηκαν στὸν οὐρανὸ. Μακρὰ, κατῶ ἀπ' τὸ μῶλο, ἀπ' τὴ θάλασσα ἕνας ἀκαθόριστος θόρυβος ἔφτανε σ' αὐτὰ τους.

—Νύχτωσε, εἶπε ὁ Κανέλλης. "Ας φύγουμε...

Προχώρησε πρῶτος. "Ἡ Φρόσω τὸν ἀκολούθησε σιωπηλά. Δὲν εἶπαν μὴ λέξη σ' ὄλο τὸ δρόμο. Μόνον ὅταν ἔφταναν στὸ σπτί εἶπε ὁ Κανέλλης πὼς θὰ πῆγαινε ὡς τὴν παραλία και θὰ ἔρχοταν σὲ λίγο. Κι' ἔφυγε. "Ὅταν γύρισε ἦταν περασμένα μεσάνυχτα...

Θαρροῦσε κανεὶς πὼς ὁ Φρίξος Κανέλλης ἀπέφυγε. Πῆγε σήμερα ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο και δήλωσε τὸνομά του. Παρακάλεσε νὰ τοῦ κρατοῦν ἐκεῖ τὰ γράμματα του και θὰ περνοῦσε ὁ ἴδιος νὰ τᾶπαιρνε. Κι' αὐτὲς τὶς δύο μέρες πέρασε ἀπάνω ἀπὸ δέκα φορές και ρώτησε μῆπως ὑπῆρχε τίποτα γι' αὐτὸν. Μὰ λάβαινε πάντα τὴν ἴδια ἀνηντική ἀπάντηση: «"Ὅχι δὲν ὑπάρχει τίποτα γι' αὐτὸν».

Τὴν τρίτη μέρα τᾶφερε ἡ τὴχη νὰ συναντηθῶν με τὴν Φρόσω κατῶ στὴν ἀμμουδιά. "Ήτανε ξεπλωμένη ἐκείνη χάμω και πετοῦσε χαλίκια στὴν θάλασσα. Τὴν πρώτη στιγμή πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Κανέλλη νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ, μὰ κι' ἐκείνη δὲν τὸν εἶχε δῇ. Μὰ ἔπειτα ἀλλάξε γνώμη και πῆγε και γονάτισε κοντὰ της.

—"Α, ἔκανε αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε. Κι' ἔδειξε πόσο τρώμαζε.

—Τι κάνετε ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Κανέλλης ἔτσι γιὰ νὰ πῇ κάτι.

—Πετάω χαλίκια στὴ θάλασσα. Μὰ τώρα θὰ φύγω.

—"Ὅχι μείνετε. Θέλω νὰ σας μιλήσω γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὰ.

—Ναί; Μὲ φοβίζετε.

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

Τὸ πρόσωπό της δὲν ἀλλάξε ἑκφραση. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Κι' ἂν τόσες μέρες ἀπόφευγα νὰ σας συναντήσω ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ σας πῶ ὅτι... νὰ ἀκούσατε νὰ τὸ μάθετε τώρα... δὲν ἀγαπῶ σας...

—"Ὅχι, πιστέψτε με εἶναι πολὺ σοβαρ

Μοῦδωσε μιὰ διαταγὴ κι' ἐγὼ ὑπάκου-
σα. Μοῦπε πὼς γιὰ κάμποσο καιρὸ ἔ-
πρεπε νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσω κι' ἐγὼ ἔ-
δεχτηκα. Ἀκούστε εἰναι καιρὸς τώρα,
δύο σωστά χρόνια πού μοῦπε αὐτὲς τίς
λέξεις «Δὲν σὰς ἀγαπῶ». Ἔτσι σκληρὰ κι'
νὰ σὰς ἀγαπῶ». Ἔτσι σκληρὰ κι'
ἀπονα μὲ τότε αὐτό. Κι' ἔγειρα τὸ
κεφάλι καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὲ συγχωρέ-
σῃ. Τὴν ἔκανα τότε ἐγώ; Θαρρεῖτε πὼς
πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα; Ἐμεινα
κοντὰ τῆς καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὲ ἀφήσῃ
νὰ ξεπλύνουμαι στὶς λάσπες καὶ νὰ
περνῶ πάνω μου γιὰ νὰ μὴ λερωθῇ τὸ
μικρὸ τῆς πόδι. Τῆς ζήτησα νὰ μὲ ἀφή-
σῃ νὰ ξεριζώσω τὰ μαλλιά μου καὶ
νὰ τὰ στρώσω στὸ δρόμο τῆς. Τῆς εἶπα
ἀκόμα νάνοινα μιὰ φλέβα στὸ χέρι μου
καὶ νάφιναι τὸ αἷμά μου σταλαματιά -
σταλαματιά νὰ χυθῇ, ἂν αὐτὸ μπορού-
σε νὰ τῆς κἀνῃ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ εὐ-
χαρίστηση. Κι' ἔμεινα ἀπὸ τότε δοῦλος
τῆς... Μὰ γιατί πορφυρώνεται τὸ πρό-
σωπό σας; Δὲν θέλω τὰ μάτια σας νὰ
παίρνουν αὐτὴν τὴν ἐκφραση. Πέστε μου
τὶ σκέφτεστε γιὰ μένα;

Τῆς πᾶνει τὸ χέρι καὶ τὸ σφίγγει
—Τίποτα, δὲν σκέφτομαι τίποτα, λέει
ἡ Φρόσω σιγανὰ. Καὶ σὲ λίγο:
—Συνεχίστε, μιλήστε...

Ὁ Κανέλλης σηκώνεται πάνω κι' ἀνά-
θει ἕνα τσιγάρο. Ἐπειτα δίνει μιὰ καὶ
τὸ πετάει στὴν θάλασσα. Πέφτει πάλι
στὰ γόνατα καὶ τῆς πᾶνει τὰ χέρια.
—Πέστε μου μ' εἰλικρίνεια τί σκέφτε-
στε; Δὲν θέλετε νάπληθετε... Λοιπὸν
τὸ ξέρω πὼς εἶμαι ἕνας ἀθλιός καὶ κα-
λύτερα νὰ πάψω νὰ ζῶ. Προχτὲς ἀκό-
μα σὰς φίλησα κι' ἤξερα πὼς ποτὲ, ποτὲ
δὲν θὰ μπορούσα νὰ ξεχάσω τὴν ἄλλη-
Μὰ θαρρῶ πὼς τὸ μυαλό μου δὲν δου-
λεύει. Κάνω κάτι περιέργα πράγματα.
Σταματᾶ κατὰμεσὶς στὸν δρόμο τὸν
κόσμο καὶ τοῦ λέω ἀνοήσιες κι' ὁ Θεὸς
ξέρει τί ἄλλα πράγματα κάνω πού τὰ
ζῶ τὴν ἄλλη στιγμὴ. Ὅμως ὑπάρχει
ἐκείνη ἀκόμα στὴ ζωὴ καὶ μὲ ἀφήνει ν'
ἀναπνέω τὸ ἀρωματὴς καὶ νὰ βλέπω
τὰ μάτια τῆς.

Σηκώθηκε πάνω καὶ ὅθισε τὸ βλέμ-
μα του πέρα στὸν ὁρίζοντα.
Ἡ Φρόσω ἔμεινε κεῖ στὴν θέση τῆς
καὶ μιὰ τρεμοδία περνοῦσε τὸ σῶμα
τῆς. Ἐσφίξε τίς γροθιὲς τῆς μὲ δύναμη
κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.
—Κι' αὐτὴ γιατί δὲν θέλει νὰ σὰς ἀ-
γαπήσῃ, τὸν ρωτᾷ κι' ἀνοίγει τὰ μά-
τια τῆς.

Γυρίζει ἀπὸτομα πρὸς τὸ μέρος τῆς
σκύβει, πλησιάζει τὸ πρόσωπό του στὸ
δίκό τῆς καὶ τῆς λέει μὲ φωνὴ πνιγ-
μένη:
—Γιατὶ ἀγαπᾷς ἕναν ἄλλον, τ' ἀκού-
τε; Ἐναν ἄλλον.

Κάθεται ἐκεῖ δὲ χάμω στὰ πόδια τῆς
καὶ τὸ πρόσωπό του δείχνει ὅλη του τὴν
συντριβή.
—Ἐναν γλύπτη, συνεχίζει, ἕναν καλ-
λίτερο. Ὁ Θεὸς ξέρει τί τοῦ θρῖσκει
ἔχει τὰ μαλλιά του διαρκῶς ἀχτένι-
στα καὶ φορεῖ κάτι περιέργες μαῦρες
γραβάτες. Κι' εἶναι ἕνα δράμα νὰ βλέ-
πῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν γυναικὴ νάχη δο-
σμένη ὅλη τῆς τὴν ἀγάπῃ, ὅλη τῆς τὴν
ψυχὴ, ὅλη τῆς τὴν ὑπαρξὴ σ' αὐτὸ τὸ
ὑποκείμενο. Πολλὰ φορὲς σκέφθηκα
πὼς θὰ μπορούσα νὰ τὸν ἔχω στελεῖ
στὸν ἄλλο κόσμο. Ναί, ναί, μὴ τρομά-
ζεστε. Μιὰ χαρὰ μπορούσα νὰ τοῦ φυ-
τέω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Μὰ θά-
κανα ἐκείνη νὰ λυπηθῇ. Καὶ δὲν τὸ θέ-
λω αὐτό. Τὸ ξέρω πὼς δὲν ἔχω καμιὰ
ἐλπίδα, δὲν περιμένω πιά τίποτα. Εἶναι
λίγες μέρες τώρα πού μοῦπε νὰ ἐνκα-

ταλεῖω τὴν Ἀθῆνα. Τοὺς ἐνοχλοῦσε ἡ
παρουσία μου. Κι' ἐκείνην, κι' αὐτόν.
Καὶ δέχτηκα. Ἦρσα ἐδῶ στὸ νησί σας.
Μοῦξε δώσει τὴν ὑπόσχεση μιὰ ἀπ' αὐ-
τὲς τίς μέρες νὰ μοῦ κἀνῃ τὴ μεγάλη
εὐχαρίστηση νάρθη μιὰν ἐκδρομὴ ὡς
ἐδῶ. Περιμένω γράμμα τῆς, τηλεγρά-
φημά τῆς, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Θὰ
ἐρθῇ θὰ τὴν δῶ, θάτενισα πάλι τὸ φῶς
τῶν ματιῶν τῆς...

Σώπασε. Ἐγείρε τὸ κεφάλι, καὶ σκά-
λιζε μὲ τὰ δάχτυλά του τὴν ἄμμο. Ἐα-
φνικά σηκώθηκε πάνω.
—Ἀρκετὰ σὰς ζάλισα. Θὰ φύγω. Κα-
ληνύχτα.

Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο καὶ πρὸςπλάτισε
νὰ φύγῃ. Μὰ γύρισε πάλι. Τὸ πρόσωπό
του ἔλαμπε ἀπὸ μιὰν εἰρηνικὴ διάθεση
ἀπὸ μιὰν θαυτέρη εὐχαρίστηση. Ἐσκυ-
ψε καὶ τῆς μίλησε σ' αὐτὴν σιγὰ, σάν
νὰ φοβόταν μὴ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς.
—Καὶ ξέρετε κάτι; Θαρρῶ πὼς αὐτὸς
ὁ καλλιτέχνης, αὐτὸς ὁ γλύπτης δὲν
τὴν ἀγαπᾷ καθόλου. Πάει γιὰ τὰ λε-
φτά τῆς.

Ἄφησε ἕνα γέλιο πνιγμένο. Σηκώ-
θηκε.

—Ναί, ναί, μόνο γιὰ τὰ λεφτά τῆς,
ξαναεῖπε Κι' ἔφυγε γρήγορα καὶ χάθη-
κε πίσω ἀπ' τὰ θράχια.

Τὴν νύχτα ἡ Φρόσω κάθισε μονάχη
στὸ δωμάτιό τῆς καὶ συλλογίστηκε. Ὁ-
ρες ἔμεινε ἔτσι καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦ-
ταν κορφωμένο στὸ ἴδιο πάντα σημείο.
Κι' ἦταν τὸ βλέμμα τῆς ἄτονο χωρὶς
ἐκφραση. Πόσο ἔμεινε ἐκεῖ δὲ οὐτὲ ἡ
ἴδια θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ. Ἐπλεκε
τὰ δάχτυλά τῆς καὶ τᾶσφιγγε μὲ δύνα-
μη καὶ ἔπειτα ἔφερνε τίς παλάμες στοὺς
κροτάφους τῆς καὶ κινούσε τὸ κεφάλι
τῆς πέρα ὀθω. Χίλιες δυὸ σκέψεις πέ-
ρσαν κεινὴ τὴ νύχτα ἀπ' τὸ μυαλό
τῆς...

Μὰ ποτὲ τῆς δὲν μπόρεσε κι' ἡ ἴδια
νὰ θυμηθῇ τί συλλογίστηκε, τί σκέφτη-
κε κεινὴ τὴν νύχτα. Κάποια στιγμὴ ση-
κώθηκε καὶ γλύστρησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπί-
τι. Πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐκκλησιῆσας κι'
ἦρθε ὡς ἐκεῖ. Ἦταν κλειστή. Ἀπ' τὰ
παράθυρα φαινόταν ἡ φλόγα τῶν καν-
τηλιῶν νὰ τρεμοσβύνη. Κάθισε ἐκεῖ
πλάι σὲ μιὰ πέτρα καὶ τὴν ὥρῃκαν τὰ χα-
ράματα...

Ἦταν ἕνας πύργος, ἕνας ψηλὸς πύρ-

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΜΝΟΣ

Ἐλα ὕπνε, καὶ πάρε με στὴν κλίνη
πού σῶμα καὶ ψυχὴ σοῦ παραδίνω
κάμε, παρηγοριά μου, ν' ἀπαλύνῃ
ὁ μαῦρος πόνος πού στὰ στήθη κλείνω.

Μεσ' στὴ βαθειά, πού σοῦ ζητῶ γαλήνη
σὰ νὰ μὲ πῆρε ὁ ἀδελφός σου ἂν γίνω,
κι' ἀπ' τὴ ζωὴ, πού λαχταρᾶς ἄς μοῦ
μείνῃ

τόση, ὅση ἀνασάινει σ' ἕναν κρίνο,
σ' ἕναν κρίνο λευκὸ σάν τὸ χαλάζι,
πού ὅταν στὸ νέο τὸ φῶς π' ἀσπροχάραξε
ἀναγαλλιάζει ὁ οὐρανός κι' ἡ γῆ,

μιὰ ψυχούλα θάρρη τὰ πέταλά του
φιλώντας νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν αὐγὴ
μ' ἕνα κόμπο δροσιᾶς μέσ' στὴν καρδιά
του.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακότες).

γος καὶ γκρεμίστηκε. Κι' ἦταν ὅλη ἡ
γῆ γεμάτη λουλούδια, καὶ φύσηξε ἕα-
φνικά ἕνας ἄνεμος καὶ τὰ λουλούδια
μαράθηκαν. Καὶ δὲν ὑπάρχει πιά λου-
λούδι πάνω στὴ γῆ καὶ δὲν μπορεί νὰ
θρῇ κανεὶς λουλούδι πάνω στὴ γῆ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ Φρόσω πῆγε
στὸ μικρὸ ταχυδρομεῖο τοῦ νησιού.

—Γιὰ τὸ Φριξο Κανέλλη ὑπάρχει τί-
ποτα, ρώτησε.

—Ὁχι, δὲν ὑπάρχει δεσποινίς.
—Μὲ συγχωρεῖτε. Ξέρετε εἶναι νοι-
κῆς μας. Περιμένει λοιπὸν ἕνα γράμ-
μα, ἕνα τηλεγράφημα γιὰ κάτι πολὺ ἐ-
πείγον. Θάχετε τὴν καλωσύνη ἄμα λά-
θετε κάτι νὰ εἰδοποιήσετε ἀμέσως... Εὐ-
χαριστῶ...

Ὁ ὑπάλληλος κουνάει τὸ κεφάλι του.
Ἐνα ἀχνὸ ἐρωτικό μειδίαμα φαίνεται
στὰ χεῖλῃ του...

Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα ἡ Φρόσω κλει-
στηκε στὸ δωμάτιό τῆς. Προσποιήθηκε
στὴν μητέρα τῆς πὼς ἦταν ἀρρωστή
καὶ κλειδῶσε τὴν πόρτα τῆς. Ἐμεινε ὡς
ἀργὰ τὴν νύχτα ἐπαλμένη στὸ κρεβ-
βάτι τῆς. Θάταν μεσάνυχτα ὅταν ἄκου-
σε τὸν Κανέλλη νὰ μπαίνει στὸ δωμά-
τιό του. Πετᾶχτηκε ἀπάνω καὶ βγήκε
στὸν διάδρομο. Πατώντας στὶς μύτες
τῶν ποδιῶν τῆς ἦρθε κοντὰ στὴν πόρτα
του. Ἐσκυψε καὶ προσπάθησε νὰ δῇ
ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα, μὰ ἦταν τὸ
κλειδί ἐκεῖ καὶ τὴν ἐμπόδιζε. Ἀκούμ-
πησε τὸ αὐτὴ τῆς κι' ἄκουσε. Ἐνας ὁ-
ρυθος ἐρχόταν σάν ἀπὸ ἀνακάτεμα
χαρτιῶν. Ἐπειτα ἄκουσε θηματισμούς
κι' ὕστερα πάλι τὸ ἴδιο ἀνακάτεμα τῶν
χαρτιῶν. Αὐτὸ θάσταξε ὥρα. Τῆς περ-
νοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό σὲ πόσο μεγάλῃ
ἀνησυχία ἔπρεπε νὰ θρῖσκεται ὁ Κανέ-
λλης. Ναί, γιατί τοῦτῃ τῇ στιγμῇ ἔγινε
καὶ κάτι παράξενο. Ἀκουσε νὰ σοῦρ-
νεται τὸ κρεβάτι ἀπ' τὴν μιὰ ἄκρη
τοῦ δωματίου στὴν ἄλλη. Ἐπειτα ὅλα
σώπασαν. Ἀπ' τὴν χαραμάδα τῆς πόρ-
τας εἶδε πὼς ἔσδυσε τὸ φῶς. Πέριμενε
λίγο ἀκόμα δέκα λεπτά ἕνα τέταρτο.
Περπατώντας τὸ ἴδιο στὶς μύτες τῶν πο-
διῶν τῆς ἐξανῆρε στὸ δωμάτιό τῆς καὶ
κοιμήθηκε ἕναν ὕπνο ἐφιαλτικὸ ὡς ἀργὰ
τὴν ἄλλη μέρα...

Σήμερα πέρασε πάλι ἀπ' τὸ ταχυδρο-
μεῖο καὶ ρώτησε ἂν ὑπῆρχε τίποτα γιὰ
τὸν νοικάρη τῆς.
—Υπάρχει ἕνα τηλεγράφημα γι' αὐ-
τόν, εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Τὸ πῆραμε πρὸ
δύο λεπτῶν.
Ζήτησε νὰ τὸ δῇ, «ἂν ἦταν δυνατόν». Τὴν ἴδια στιγμὴ μῆκε μέσα ὁ Φριξὸς
Κανέλλης. Πῆγε ὁλόγισα στὴν θυρίδα.
Ἡ Φρόσω ἐνοιώθη τὸν ἑαυτὸς τῆς φταί-
χτη καὶ τραβήχτηκε στὴν ἄκρη σάν νὰ
περίμενε νὰ τὴν μαλώσουν.
—Ἐχει τίποτα; ρώτησε ὁ Κανέλλης.
—Ἐνα τηλεγράφημα ἀποκρίθηκε ὁ
ὕπαλληλος. Περιμένετε μιὰ στιγμὴ.
Κι' ἔστειλε πάνω νὰ τὸ φέρουν.
Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Κανέλλης δὲν
τῆς ἔρριξε οὐτὲ ἕνα βλέμμα. Ἀκουμποῦ-
σε μὲ τοὺς ἀγκῶνες στὸ γκισὲ κι' εἶχε
κορφωμένο τὸ βλέμμα του στὸν ὑπάλ-
ληλο. Πέριμενε δυὸ λεπτά ἔφεραν τὸ
τηλεγράφημα. Τὸ ἀνοίξε μὲ νευρικὲς κι-
νήσεις τὸ διάβασε γρήγορα. Εἶπε ἕνα
«εὐχαριστῶ» καὶ βγήκε. Ἡ Φρόσω ἔ-
τρεξε στὴν πόρτα. Τὸν εἶδε νὰ τσαλα-
κώνῃ τὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι του.
Προχώρησε λίγα βήματα καὶ γύρισε
πάλι. Ἦρθε κοντὰ τῆς Μὲ μιὰ ἀπὸτομη
κίνηση τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα.
—Διαβάστε, τῆς εἶπε.

Σὲ μιὰ γωνία τὸν ἔχασα ἀπὸ μπρο-
στά μου, δὲν ἄργησα ὅμως νὰ τὸν ξανα-
δῶ νὰ διασχίξῃ τὸ μουλβάρ.

Σὲ λίγο περνούσαμε ἀπάνω ἀπὸ
μιὰ σκοτεινὴ γέφυρα. Τὸ μέρος ἦταν
κατάλληλο. Ἐπνευσα νὰ τὸν προσπερά-
σω καὶ κρύφθηκα στὰ σκοτεινά. Σὲ λίγο,
ὅταν τὸν ἐνοιώσα νὰ περνᾷ, ὤρμησα ἀπ'
τὴν κρύπτη μου μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι:
—Στάσου! φώναξα μὲ ἀγριο ὕφος. Τὰ
λεφτά σου... ἀλλοιῶς σοῦ τὴν ἀναψα!

Ὁ Κομπάτεν ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορ-
μα καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ πορτοφόλι του.
Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ, ἐνοιώσα πὼς...
τὸ θῶμα μου δὲν ἦταν ὁ Κομπάτεν. Μὰ

Πῆρα ἀπὸ πίσω τὸν Κομπάτεν.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 48)

Ἐνα στοίχημα

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Ἐίχαμε μαζευτῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ
στὴν λέσχη Μιραντόρ.
Οἱ συζητήσεις περιστρέφονταν
γύρω ἀπ' τὸ τελευταῖο κόλπο ἑνὸς
γνωστοῦ ἀπατεῶνος. Ἐγὼ βεβαίωσα μὲ
τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο ὅτι ποτὲ
οὐκ ἔζη ὁ πορτοφολῆς.

Ὁ ἱππόλυτος Κομπάτεν, μυθιστοριο-
γράφος τῆς μόδας, ἀπάντησε τὸ ἴδιο.

Οἱ κύριοι τῆς λέσχης μᾶς τριγύρισαν,
προαιθανόμενοι ἕνα στοίχημα.

—Ἐστὼ, εἶπε, ὁ Κομπάτεν. Ἄς στοι-
χηματίσουμε! Ὅποιοι ἀπὸ τοὺς δυὸ
μᾶς διαψευστῇ κατηγορηματικά, θὰ κά-
νῃ τὰ ἔξοδα ἑνὸς μεγάλου γεύματος.

—Ἀλλὰ εἶπε ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν
Μπαρμπέ, αὐτὸ θὰ μπορέσῃ νὰ βαστάξῃ
πολὺ καιρὸ. Κάθε μέρα δὲν σὰς συμβαί-
νει νὰ σὰς κλέβουν.

—Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, μπορούμε νὰ ὑπο-
βοηθήσουμε τὴν τύχη καὶ νὰ δημιουργή-
σουμε τὴν εὐκαιρία αὐτῇ! Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! εἶπα κι' ἐγώ.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμὴ, εἶχα στὸ νοῦ
νὰ ἐπισπεύσω τὰ γεγονότα. Ἡ σκέψη αὐ-
τὴ ἐνισχύθηκε, βλέποντας τὸν Κομπάτεν
νὰ βάζῃ τὸ πορτοφόλι του στὴν μέση τσέ-
πη καὶ νὰ βγαίνει.

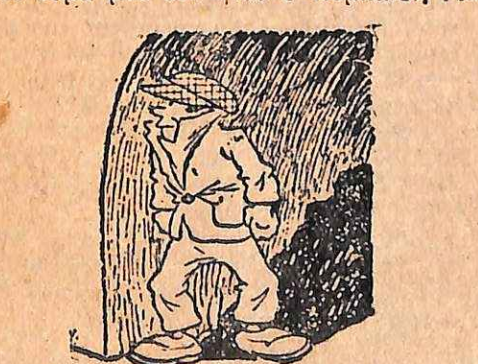
Πῆρα ἀπὸ πίσω τὸν Κομπάτεν ἀφοῦ δα-
νεύστηκα ἕνα κασκέτο κι' ἔβγαλα τὸ κολ-
λάρο μου.

Σὲ μιὰ γωνία τὸν ἔχασα ἀπὸ μπρο-
στά μου, δὲν ἄργησα ὅμως νὰ τὸν ξανα-
δῶ νὰ διασχίξῃ τὸ μουλβάρ.

Σὲ λίγο περνούσαμε ἀπάνω ἀπὸ
μιὰ σκοτεινὴ γέφυρα. Τὸ μέρος ἦταν
κατάλληλο. Ἐπνευσα νὰ τὸν προσπερά-
σω καὶ κρύφθηκα στὰ σκοτεινά. Σὲ λίγο,
ὅταν τὸν ἐνοιώσα νὰ περνᾷ, ὤρμησα ἀπ'
τὴν κρύπτη μου μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι:
—Στάσου! φώναξα μὲ ἀγριο ὕφος. Τὰ
λεφτά σου... ἀλλοιῶς σοῦ τὴν ἀναψα!

Ὁ Κομπάτεν ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορ-
μα καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ πορτοφόλι του.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ, ἐνοιώσα πὼς...
τὸ θῶμα μου δὲν ἦταν ὁ Κομπάτεν. Μὰ

Πῆρα ἀπὸ πίσω τὸν Κομπάτεν.

δὲν πρόλαβα νὰ τὸν σταματήσω, γιατί
τῶραλε στὰ πόδια!

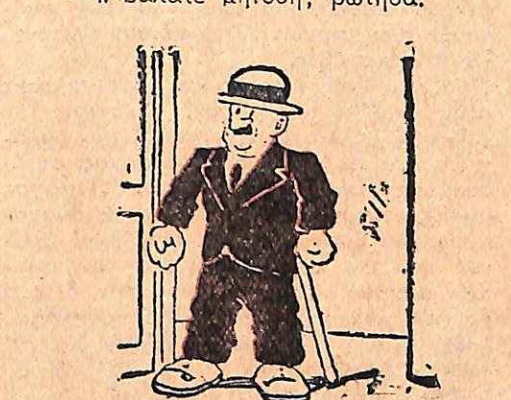
—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα! εἶπα μέσα
μου. Φέρθηκα σάν τέλειος ληστής!

Μέσα στὸ πορτοφόλι βρισκόνταν 3.
750 φράγκα πενήντα λεπτά γραμματό-
σημα κι' ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὸ ὄνομα
Σοστὲν Μπρουγεπῶ, 252 ὁδὸς Κρουλε-
μπάρμπ. Τὸ πορτοφόλι ἦταν ἀπὸ ρω-
σικὸ δέρμα μὲ ἀσημένια ἀρχικά Σ. Μ.

—Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψω αὐ-
ριο σκέφθηκα, ζητώντας του συγγνώμην.
Ὅλη νύχτα ὅμως δὲν ἔκλεισα μάτι.

Τὴν ἐπομένη, στὶς ὀχτὼ τὸ πρωὶ ἤμου
στοῦ Μπρουγεπῶ. Τὸν βρῆκα σκυθρωπὸ.

—Ἐπὶβάλατε μήνυση; ρώτησα.

Εἶμαι ὁ Στεφάν Μπαρμπά...

—Μήνυση;

—Ναί, γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς χθεσινῆς
νύχτας.

—Τῆς χθεσινῆς νύχτας;.. Μά... ἔξαρ-
τάται...

—Νὰ χαρῆτε, δὲν θέλω νὰ ἔχω φασαρίες.
Εἶμαι ἕνα τίμιος ἄνθρωπος, κύριε... Πάρτε
τὸ πορτοφόλι σας...

—Δὲν θὰ τὸ πιστεῦσε κανεὶς!

—Νὰ ξέρετε τί τράβηξα, τί ὑπέφερα!

—Καταλαβαίνω: καμιὰ νεανικὴ ἀπερι-
σκεψία!

Τέλος, ἀποζημιῶσα χρηματικῶς τὸν
παθόντα γιὰ τὴν «ψυχικὴ ὁδύνη» γιὰ νὰ
μὴν πῇ λέξη.

Μόλις γύρισα σπῆτι μου, ἔμαθα ἀπ'
τὴν θυρωρὸ μου πὼς ἕνας «μαυροντυμέ-
νος» κύριος, εἶχε ἔρθε νὰ μὲ ζητήσῃ δυὸ
φορὲς. Εἶχε πῇ πὼς θὰ ἐξαναρχόταν.
Πραγματικά, ἦρθε στὶς δέκα.

—Εἶμαι ὁ Στεφάν Μπαρμπά, ἰδιωτι-
κὸς ντέτεκτιβ, εἶπε. Ἀρκετὰ ὅμως βάστα-
ξε αὐτὴ ἡ κοροϊδία. Ἐπιστρέψτε μου
γρήγορα τὸ πορτοφόλι μου!

—Ποῖο πορ...

—Νὰ λείπουν τὰ λόγια, γιατί ἀλλοιῶς
θὰ σὰς συλλάβω ἀμέσως! Νὰ καὶ οἱ ἀπο-
δείξεις μου!

Ἐγὼνα χλωμὸς σάν τὸ κερί. Ὁ Στε-
φάν Μπαρμπά εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέ-
πη του τὸ φακόλ καὶ τὴν γραβάτα μου.

—Τὶ σημαίνουν αὐτὲς οἱ ἀστειότητες;
τραύλισα.

—Ἐσεῖς νὰ μοῦ πῆτε τί ἀπέγινε τὸ
πορτοφόλι μου. Ἀπὸ δέρμα Ρωσίας μὲ
3.750 φράγκα, γραμματόσημα καὶ τὰ ἀρ-
χικά μου.

—Τὰ ἀρχικά σας;

—Ναί, ναί! Σ. Μ. Στεφάν Μπαρμπά!

—Κατάρα! Εἶναι τὰ ἀρχικά τοῦ
Σοστὲν Μπρουγεπῶ!

—Σοστὲν Μπρουγεπῶ! Μπᾶς καὶ τὸν εἰ-
δάτε!

—Σ' αὐτὸν ἔδωσα τὸ πορτοφόλι!

—Τὴν ἔκανε λείει; Τὸν ξέρετε καὶ τοῦ
δῶκατε τὸ πορτοφόλι; Ἦναι ἕνα ἄτομο
πού ἀνέλαβα νὰ ἐπιτηρῶ... Εἶναι ἕνας με-
γάλος ἀπατεῶν!

—Μά... τὸ ἐπισκεπτήριο;

—Εἶναι δικό του. Τὸ εἶχα βρῆ στὸ σπῆ-
τι ἑνὸς θύματός του.

—Ὅποτε τὴν πάθαμε!

—Μὲ συγχωρεῖτε! Ἐσεῖς τὴν πάθατε!

Ἐσεῖς μονάχα γιατί ἐγὼ ἐνοῶ νὰ ξανα-
πάρω τὰ χρήματά μου! Ἐσεῖς μοῦ ἐπιτε-
θήκατε, εἶμαι βέβαιος γιατί κατῶρθωσα
νὰ σὰς κλέψω τὴν γραβάτα ἀπ' τὴν τσέ-
πη. Σὰς παρακολούθησα ὡς τὸ σπῆτι
σας καὶ πῆρα τὸ ὀνοματεπώνυμό σας...

Τώρα πρέπει νὰ μὲ πληρώσετε...</

Μάγικα καὶ ξόρκια τῶν Ζουλοῦ

Ὅπως σὲ ὄλους τοὺς ἀγρίους λαοὺς, ἡ μαγανεία κι' οἱ προλήψεις παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στοὺς Ζουλοῦ. Χωρὶς νὰ ἰσχυριστοῦμε πὼς οἱ μαῦροι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς δὲν ἔχουν καμμιά θρησκεία, μποροῦμε νὰ βεβαιώσουμε πὼς ὑπάρχει σ' αὐτοὺς ἡ παρὰδοση πὺ σχετίζεται μὲ μιά παλιὰ δημιοργία, θεότητα πὺ ὀνομάζουν στὴν γλῶσσα τοὺς Ντόλλο-μπόλα (δύναμις τοῦ οὐρανοῦ). Οἱ προσευχὲς εἶναι ἀγνώστες σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους πὺ δὲν πιστεύουν πὼς εἶναι ὑπόλογοι τῶν πράξεων τοὺς ἐνῶπιον τοῦ ὑπερτάτου ὄντος. Κι' ὅμως, οἱ Ζουλοῦ εἶναι πεπεισμένοι γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ γιὰ τὴν μετὰ θάνατον ἐξέψωσή της. Οἱ Ζουλοῦ εἶναι βέβαιοι πὼς ἡ ψυχὴ τῶν νεκρῶν ἐνσαρκώνεται σὲ ἄλλες ζωντανές μορφές καὶ σὲ ἀνθρώπους ἀκόμα. Πιστεύουν ὅμως περισσότερο πὼς τὰ φίδια ἢ οἱ σαῦρες εἶναι ἔρπετα διαλεγμένα γιὰ νὰ δεχτοῦν τὴν ψυχὴ τῶν γενναίων πολεμιστῶν πὺ πέθαναν μὲ τὴν λόχη στὸ χέρι. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, σπάνια οἱ Ζουλοῦ θανατώνουν αὐτὰ τὰ ζῶα. Οἱ μάγοι παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὶς ἀφρικανικὲς φυλές, ὅπου πιστεύουν ὅτι ἐμπορεῦνται μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ πὼς οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ μεταβιβάσουν, μέσω τοῦ δραγουμάνου τοὺς, τὶς μεταθανάτιες θελήσεις τοὺς στοὺς συγγενεῖς τοὺς πὺ ἐμείναν στὴ γῆ. Οἱ πρωτόγονες αὐτὲς φυλές εἶναι ἐπίσης πεπεισμένες πὼς οἱ μάγοι κάνουν ξόρκια στὸ «κακὸ μάτι» καὶ κάνουν νὰ βρέξη, ὅταν χρειάζεται βροχή.

Τέλος πιστεύουν πὼς οἱ μάγοι μποροῦν, ἐν συνεργασία μὲ τὰ πνεύματα, ν' ἀλλάξουν τὴν τύχη, ἐνὸς ἀνθρώπου. Νὰ τοῦ κάνουν καλὸ ἢ κακὸ, ἀναλόγως τῶν διαθέσεων πὺ θὰ ἔχουν ἀπέναντί του. Ἡ λέξη ὅμως «κατάρσα» πὺ ἀποδίδει τὴν ἐνέργεια αὐτή, εἶναι ἀγνωστὴ στοὺς Ζουλοῦ. Δὲν καταριέται κανεὶς στοὺς ἀγρίους αὐτοὺς. Ὅτε οἱ γονεῖς οὗτε οἱ γέροντες οὗτε οἱ μάγοι.

Ἐκεῖνος πὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ μάγος εἶναι σκεπτικός, ἀγρίος, φαίνεται σὰν ἐμπνευσμένος. Τρώει πολὺ λίγο, κι' ἀποφεύγει τὴν συναναστροφή μὲ τοὺς ὁμοίους του. Τὸ βράδυ, τὸν ἀκοῦν νὰ ξεφωνίζει, νὰ χτυπιέται σὰν «σεληνιασμένος» καὶ περνᾷ τὶς νύχτες τοῦ μέσα στὰ παρθένα δάση, ἀναζητώντας φίδια πὺ τυλίγει γύρω ἀπ' τὸ κορμὶ του. Ἡ οἰκογένεια πὺ ἔνα μέλος της θάθελε νὰ γίνῃ μάγος, περηφανεύεται πολὺ γι' αὐτό. Τὴν πρωτοχρονιά, οἱ μάγοι τρίβουν τὸ κορμὶ τοὺς μὲ κιμῶλια, στολίζουν τὸν λαϊμό τοὺς καὶ τοὺς ὤμους τῶν μὲ ζωντανὰ φίδια, καὶ πηγαίνουν στολισμένοι ἔτσι στὴν συγκέντρωση τῶν συναδέλφων τοὺς. Ὅσοι περνοῦν τὴν δοκιμασία τῆς μυσσεως ρίχνονται μέσα στὸ νερὸ, σὲ μέρος ὅπου ὑπάρχει πληθώρα κροκοδείλων.

Ἄν ὁ μάγος ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δόντια τῶν σαυροειδῶν, χρίζεται καὶ χώνεται μέσα στὰ δάση ἐπὶ ἕνα χρόνον γιὰ ν' ἀποκτήσῃ

τὴν δύναμη πὺ θὰ τὸν κάνει νὰ δαμάσῃ τὰ ἀγρία θηρία καὶ νὰ ἐξημερώσῃ τὰ ἔρπετα κάθε εἴδους.

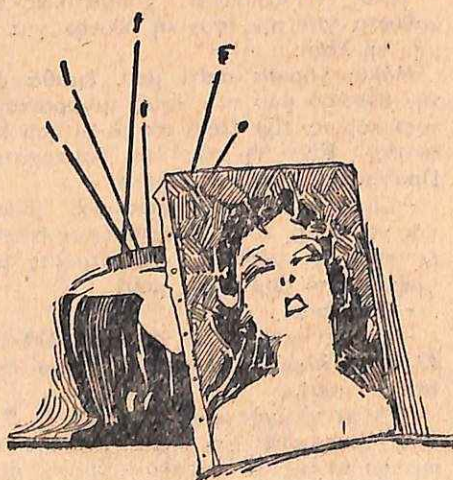
Ἀφοῦ περάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ὁ μάγος, πὺ εἶναι πιά παντοδύναμος, διαλέγει ἕνα χωριὸ ἀρχηγος, εἰσπράττοντας ἀπὸ τὴν πώληση φυλαχτῶν (νύχια λεονταριοῦ, κόκκαλα ζώων ἢ τομάρια ἔρπετων). Ὁ, τι τοῦ προσφέρουν.

Οἱ δαιμονισμένοι ὅλοι ἔχουν, καθὼς πιστεύουν οἱ Ζουλοῦ, τὴν δύναμη νὰ θεραπεύουν αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν ἀρρώστεια, νὰ διώχνουν τὰ φαντάσματα, νὰ προλαμβάνουν τὸ πείσιμο τοῦ κερανοῦ καὶ, τέλος, νὰ συγκινοῦν τὶς πὺ σκληρὲς καρδιὲς πρὸς ὄφελος ἄλλων. Ἡ πώληση τῶν φυλαχτῶν γίνεται κατόπιν θυσίας.

Πολὺ περίεργη εἶναι ἡ τελετὴ σ' αὐτὴ τὴν ὁποία παρευρίσκονται πλὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν πολὺ νέων κοριτσιῶν τῶν χωριῶν. Αὐτὰ μένουν κλεισμένα σὲ καλύβες.

Σφάζεται ἕνας κάρπος καὶ ψήνεται μέσα στὴν καλύβα τοῦ μάγου. Ὑστερα τὸν τρώει οἱ μέλλοντες ἀρχιστά τῶν φυλαχτῶν. Ἄν ἀρρωστήσῃ ὁ φύλαρχος, σπεύδουν νὰ καλέσουν τὸν μάγο. Ὁ μάγος μυρίζεται τὸν πάσχοντα γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν βασκανία. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πὺ θὰ κατηγορηθῇ ὅτι «μάτιασε» τὸν ἀρχηγό. Τὸ ἀρπάζουν, τὸν δένουν καὶ ἰτὼν χώνουν μέσα σὲ μιά μνημηκοφωλή, γεμάτη ἔντομα τεραστίων διαστάσεων. Γιὰ νὰ φθάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ὁ μάγος θάβει πρῶτα σὲ μιά γωνία τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ, ἕνα ἀντικείμενο πὺ ἀνήκει στὸν ὑποτιθέμενο ἔνοχο. Ὑστερα ἀφίεται ἐλεύθερο ἕνα φίδι στὸ μέσο τῆς πλατείας. Ἄν τὸ ἔρπετό διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶναι θαμμένο τὸ ἀντικείμενο πὺ ἀνήκει στὸν ὑποτιθέμενο ἔνοχο, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης του εἶναι ἔνοχος καὶ χωρὶς ἀναβολὴ ρίχνεται στοὺς τεραστίους μύρμηκας.

Οἱ μάγοι ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν ἱατρική, τὴν χειρουργικὴ καὶ κάπου-κάπου κάνουν δυσκολότερες ἐγχειρήσεις. Ξέρουν

νὰ βάζουν βεντούζες. Μόνον πὺ τὰ ποτήρια ἀντικαθίστανται ἀπὸ βωϊδοκέρατα. Γνωρίζουν ἐπίσης τὴν χρῆση τῶν δηλητηρίων—γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ ἀτομικὰ τοὺς πάθη ἢ τῶν ξένων. Ἐννοεῖται ὅτι στὴν δευτέρη περίπτωση, οἱ μάγοι ἀκριβοπληρώνονται.

Ὅταν μιά φυλὴ βλέπει τὰ σπαρτὰ της νὰ κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ξηρασία, ἀπευθύνεται στὸν μάγο... γιὰ νὰ φέρῃ βροχή! Αὐτὸς ἀπαιτεῖ γιὰ νὰ φέρῃ τὰ σύννεφα ἀπάνω ἀπ' τὸ μέρος ὅπου τοῦ ζητοῦν, πράγματα τόσο δυσεύρετα πὺ οἱ ἄλλοι ὑποχωροῦν κι' ἔτσι... ἀναβάλλεται ἡ βροχὴ ὥσπου νὰ βρεθῇ τὸ «ἀντίτιμο». Ἄν κατὰ τύχη, φανοῦν, προγνώστικα βροχὴς στὸν ὀρίζοντα, γρήγορα ὁ κατεργάτης ἀλλάζει τακτικὴ καὶ βρίσκει ἕναν πλάνιο τρόπο γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πὼς εἶχε μαντέψῃ ὅτι ἡ τόσο ἐπιθυμητὴ βροχὴ δὲν ἀπείχε πολὺ.

Οἱ μάγοι τῶν Ζουλοῦ ντύνονται παράξενα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα σκεπάζουν τὸ σῶμα τοὺς μὲ μπογιές. Τὰ ἀπεριποίητα μαλλιά τοὺς πλέκονται μὲ φτερά καὶ μὲ παράξενα καλύμματα. Στὸν λαϊμό τοὺς, στὰ μπράτσα τοὺς, ἔχουν κολλιὲ καὶ φυλαχτὰ φτιαγμένα ἀπὸ κόκκαλα ἀνθρωπίνων δακτύλων. Οἱ ζῶνες τοὺς εἶναι ἀπὸ τομάρια θηρίων—τασκαλιῶν καὶ ἀνακαλύπτουν ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὴν κρεμοῦν γυαλικά, φυλαχτὰ καὶ κόκκινες, φανταχτερές πέτρες. Στὸ χέρι τοὺς, οἱ μάγοι κρατοῦν κάτι σὰν μπαστοῦνι πὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὶς λιτανεῖες.

Πρὸ παντός, στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου οἱ μάγοι κάνουν χρυσὲς ἐουλειές. Ὅταν ἕνας φύλαρχος ἀρχίζει τὶς ἐχθροπραξίες, καλεῖ τὸν προφήτη του. Γίνεται μιά θυσία, γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐχὴ καὶ τὴν προστασία τῶν προγόνων. Τὴν θυσία ἀκολουθεῖ δευτέρη. Ὑστερα ἀπὸ κάθε μάχη, γίνονται θυσίες, ἀσχέτως ἂν ἡ φυλὴ νίκησε ἢ ἡττήθηκε.

Οἱ στρατιῶτες πρὸ παντός, θέλουν νὰ ἔχουν ἕνα φυλὴ πὺ τοὺς προφυλάσσει ἀπ' τὸν θάνατο ἢ ἀπ' τὰ τραύματα. Τότε, οἱ μάγοι πληρώνονται εἰς εἶδος καὶ δέχονται γιὰ ἕνα φυλαχτό: μιά κατσίκια, ἕνα πρόβατο, καμμιά φορά μάλιστα κι' ἕνα βῶδι. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν βαθμὸ τῆς κουταμάρας τοῦ δίδοντος!

Γιὰ νὰ φανερώσῃ τοὺς οἰωνοὺς του, ὁ μάγος ρίχνει τὸ κολλιὲ του μὲ τ' ἀνθρώπινα ὀστά χάμου, ὅπου ἔχει ἀραδιασμένες πολλὲς νεκροκεφαλές. Ὑστερα, σηκώνεται ξεφωνίζει τὴν προφητεία του στὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος—προφητεία πὺ θὰ εἶναι καλὴ ἢ κακὴ ἀναλόγως μὲ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε τὸ κολλιὲ.

Καλοὶ ἢ κακοὶ, οἱ οἰωνοὶ γίνονται δεκτοὶ μὲ ἐμπιστοσύνη... Ἡ ἀπογοήτευση ὅμως δὲν ἀργεῖ νὰρθῇ—γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν γενικὴ χαρὰ!

Ἀδιαφοροῦν. Ἐτοί ἡ μαγανεία εἶναι καὶ θὰ εἶναι γιὰ πολλὸν καιρὸ ἀκόμα ἡ πυξίδα ὅλων τῶν πράξεων τῆς ζωῆς τῶν Ζουλοῦ!

PIER MARTIN

Μιά γυναῖκα διασκεδάζει...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἐνας ἀνδρας, ἕνας τζέντλεμαν, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ πῇ μιά γυναῖκα «βρωμοθήλυκο», σὰς παρακαλῶ;

Ὁ κοντὸς ἀνθρώπος πὺ μιλοῦσε, ἀφοῦ προκάλεσε τοὺς γύρω του ν' ἀπαντήσουν, ἄρχισε νὰ πῇ τὴν λεμονάδα του. Κανεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

—...Σὰς ἐπαναλαμβάνω: εἶπε μπροστά μου τὴν λέξη «βρωμοθήλυκο» γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ κάποια κυρία τῆς ὁποίας δὲν θέλω ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομα. Κι' ὑποστηρίζω πὼς κανένας ἀνδρας—τόνισε τὴν λέξη—δὲν θὰ μπορούσε νὰ μεταχειριστῇ μιά τόσο βαρεὶα λέξη γιὰ μιά ὁποιαδήποτε γυναῖκα!

Ὁ δόκτωρ Ντένβσον κάπνιζε ἡσυχά-ἡσυχά τὴν πίπα του. Ὁ Μάττιους, ζαρωμένος στὴν πάνην πολυθρόνα του κύτταζε τοὺς γλάρους πὺ πετοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ βατόρι. Ὁ Σουήτ, πὺ εἶχε πῇ τὸ οὐίσκου του, ἀναζητοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν καμαρότο τῆς πρώτης θέσεως...

—Κύριε Τρελοάρ, ἀπαντήστε μου εἰς αἵς. Πιστεύετε πὼς ἕνας ἀνδρας πὺ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του, μπορεῖ νὰ πῇ «βρωμοθήλυκο» μιά γυναῖκα;

Ὁ Τρελοάρ, καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπου, σάστισε:

—Τὶ νὰ σὰς πῶ; εἶπε δισταχτικά... Χμ! αὐτὸ ἐξαρτᾶται... ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν γυναῖκα.

Ὁ κοντὸς δὲν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν κατάπληξή του:

—Τὶ ἔκανε, λέει;... Ἰσχυρίζεστε...

—...ὅτι εἶδα γυναῖκες πὺ ἀξίζουν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἐπηκολούθησε μιά σιωπὴ πὺ ἐνοχλοῦσε. Ὁ κοντὸς ἀνθρωπάκος φαίνονταν ἀποσβολωμένος ἀπ' τὴν βάνουση ἀπάντησιν. Στὸ πρόσωπό του εἶχε ζωγραφιστῇ μιά ζωερὴ ἀποκαρδίσωση.

—Μὰς ἀναφέρατε τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἀνδρὸς πὺ ἐξέφρασθῃ βάνουσα καὶ τὸν στυγματίσαστε, εἶπε ἡρεμὰ ὁ Τρελοάρ. Ἐγὼ θὰ σὰς μιλήσω τώρα γιὰ μιά γυναῖκα, μιά πολὺ καθὼς πρέπει κυρία... κι' ἀφοῦ τελειώσω τὴν ἱστορία μου, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ πῇ τὴν γνώμη σας γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Θὰ τὴν ὀνομάσω μὲς Κάρτον—μ' ἕνα ψευδώνυμο δηλαδή, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀποκαλύψω. Αὐτὰ πὺ θὰ σὰς ἐξιστορήσω συνέβησαν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια.

«Ἡ μὲς Κάρτον ἦταν χαριτωμένη—καταπληκτικὴ μάλλον! Ἡ νέα ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξη. Ἄν σὰς ἔλεγα τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, κάποιου πολὺ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου, θὰ καταλάβετε ἀμέσως γιὰ ποιὰν πρόκειται. Συνοδευομένη ἀπ' τὴν μητέρα της καὶ δύο καμαριέρες, πῆγαινε νὰ ἀνταμώσῃ τὸν πατέρα της... κάπου ἐκεῖ, στὴν Ἀπὼ-Ἀνατολή.

Ἦταν τὸ ἐπαναλαμβάνω, καταπληκτικὴ γυναῖκα: εἶχε μεγάλο ταλέντο, ἔξερε νὰ τραγοῦδα, νὰ ὑποκρίνεται, κ.τ.λ... Νὰ κολυμπᾷ! Θὰ μπορούσε νὰ κερδίῃ ὀλόκληρη περιουσία ἐπιδεικνυομένη μπροστὰ στὸ κοινόν. Μὲ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου, μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τοὺς πὺ ἀ-

παιτητικούς κριτὰς ἐπὶ τῆς καλλονῆς... Ὅσο γιὰ τὴν τουαλέττα, ντυνόταν ὑπέροχα! Ἦταν, μὲ δυὸ λόγια, μιά καλλιτέχνης!

Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ τὴν βλέπατε μέσα στὸ νερό!.. Ἐξωτερικῶς, ἦταν ἡ γυναῖκα σὲ ὅλη τὴν τὴν τελειότητα. Καταλαβαίνετε τί ἐννοῶ μ' αὐτό: αὐτὴν τὴν τελειότητα πὺ ἐκφράζεται ὅχι μὲ τοὺς χοντροὺς μὺς τῶν ἀθλητῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν λεπτότητα τῆς γραμμῆς. Ἡ νεράιδα αὐτὴ ἦταν ἱκανὴ νὰ μείνῃ δυὸ λεπτὰ κάτω ἀπ' τὸ νερὸ—αὐτὸ τὸ διαπίστωσα μὲ τὸ ρολόι στὸ χέρι. Κανεὶς ἀνδρας ἀπάνω στὸ βατόρι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ντέννις, ἕναν νεαρὸ ἀγγλο ἀθλητὴ, ὁμορφὸ παλληκάρι, δὲν μπορούσε νὰ μαζέψῃ μέσα στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας μὲ μιά βουτιά τόσο νομίσματα ὅσα ἐκείνη.

Στὸ κατάστρωμα τῆς πλώρης τῆς πρώτης θέσεως, εἶχαν ἐγκαταστήσει μιά μεγάλη πάνην δεξαμενὴ μὲ νερὸ ὕψους δυὸ μέτρων. Διασκεδάσαμε ρίχνοντας μέσα δεκάρες. Τὴν εἶδα νὰ παίρνῃ μιά βουτιά ἀπ' τὴν γέφυρα καὶ νὰ μαζεύῃ, σκορπιμένες στὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς, σαρανταεφτά δεκάρες, ἀκριβῶς! Ὁ Ντέννις ἦταν ἐπίσης καλὸς κολυμβητὴς, ποτὲ

ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ καταρρίψῃ αὐτὸ τὸ ρεκόρ, μολονότι κοπίασε πολὺ.

Μέσα στὸ νερὸ, ἦταν νεράιδα, ἀνάμφισβήτητα. Στὴν ξηρά, ἦταν τῆς ἰδίας δυνάμεως. Ἦταν τέλεια καρβαλλάρισσα, μιά παγκόσμια γυναῖκα... ἄς τὴν ποῦμε ἔτσι. Νὰ τὴν βλέπατε μέσα στὸ σαλόνι, ντυμένη πλούσιες τουαλέττες, νὰ δέχεται τὶς ἐρωτοτροπίες πεντέξῃ ἀνδρῶν σὺγχρόνως καὶ νὰ ἀπαντᾷ στὸν καθένα χωρὶς στὰ μὲ μίαν εὐφυολογία ἢ μὲ καμμιά ἐυγενικὴ φράση.

ἘΓόητε, σαγήνευε τοὺς ἀνδρες—κι' ἐμένα πρῶτο. Μὲ κατέκτησε—δὲν ντρέπομαι νὰ τὸ ἐξομολογήθω. Ὅλοι, ἀπ' τὰ ἀμουστάκα παλληκάρια ὡς τοὺς γέρο-κολασμένους, πὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν κάποια πείρα τῆς ζωῆς, ἔτρεχαν, γύριζαν, γύρω ἀπὸ τὰ φουστάνια της, κυκλοῦνταν σὰν τὰ σκυλλάκια στὰ πόδια της μόλις ἐκείνη τοὺς σφύριζε. Ὅλοι σκλαβωνοῦνταν ἀπ' τὰ θέλγητρά της: ἀπ' τὸν νεαρὸ Ἀρμωρ, ἕναν ἔφηβο δεκαεπταεὶς χρόνων πὺ πῆγαινε σὲ κανένα μακρινὸ προξενεῖο γιὰ γραμματεῦς, ὡς τὸν καπετάνιο Μπέντλεϋ, ἕνα γέρο θαλασσόλυκο μὲ σταχτιά γενειάδα καὶ μὲ ἡλιοκαμένο δέρμα. Ἦταν κι' ἕνας μεσόκοπος, ὁ

Πέρκινς πὺ ἦταν ὅχι ὅχι πὺ ἐξέλεγε νὰ ἐξασπῇ πὼς στὸ βατόρι συνταξίδευε μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἡ μὲς Κάρτον ὅμως τὸν ἔβαλε στὴ θέση του.

Οἱ ἀνδρες ἦσαν σὰν στὰ ἀνδρείκελα στὰ χέρια της. Ἦταν ἀνδροδαμάστρια καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν γοητεία της. Ἦταν φοβερά ματαιόδοξη, περήφανη ἀκατάδεχτη. Ἀπάνω στὸ βατόρι, ὅτι ἐκείνη ἤθελε, ἀποτελοῦσε νόμο γιὰ ὅλους τοὺς ἀνδρες, χωρὶς νὰ ἐξαίρεσουμε τὸν Ντέννις. Αὐτὸν μάλιστα συμπαθοῦσε—ἦταν φανερό—καὶ τὸ αἶσθημα ὅσο πῆγαινε, μεγάλωνε. Ὅσο γιὰ ὅλους ἐμᾶς, τὴν λατράσαμε ἐξαιρέτως καὶ δὲν παύσαμε νὰ τριγυρνᾷμε γύρω της—μολονότι ἔξερα μὲ πὼς ὁ Ντέννις, εἶχε μεγάλον «ἀβυσσὸς» ἀπὸ μᾶς. Πὼς θὰ κατέληγαν τὰ γεγονότα; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ εἴδομε ποτέ, γιατί φθάσαμε στὸ Κολόμπο, στὴν Κεϋλάνη, κι' ἐκεῖ συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο.

Ἐκεῖ στὸ λιμάνι τοῦ Κολόμπο, πὺ εἶναι γεμάτο καρχαρίες, οἱ νεαροὶ ἱθαγενεῖς παίρ-

—Τὶ τρέχει; ρώτησε ἡ μὲς Κάρτον.

...νουν βουτιές γιά νά μαζεύουν νομίσματα πού τούς ρίχνουν οί περιηγηταί. Έννοείτα ότι πέφτουν στην θάλασσα μόνο όταν βλέπουν σκυλλόφαρα — μικρούς καρχαρίες πού τρώνε μονάχα ψάρια. Όταν όμως πρόκειται γιά κανέναν καρχαρία — τίγρη, μετανάστη των αυστραλιανών θαλασσών, οί Ιθαγενείς φυλάγεται και δέν παύουν την βουτιά τους γιά νά ριψοκινδυνέψουν την ζωή τους.

■ ■

»Εκείνη την μέρα, ύστερα απ' τόν μεσημεριανό γεύμα, ή μίς Κάρτον καθόταν στην άπάνω γέφυρα, τριγυρισμένη απ' τα φλέρτ της.

Ο γέρο - καπετάνιος Μπέντλεϋ της έκανε την χάρη νά επιτρέψη στους μικρούς Ιθαγενείς ν' ανεβούν στο κατάστρωμα... Η μίς Κάρτον κι' ώς κολυμβήτρια έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον στά κατορθώματα των νεαρών. Μάς μάζεψε όλα τά ψιλά μας κι' ύστερα τά πέταγε μόνη της στην θάλασσα, άθλοθετώντας τόν διαγωνισμό.

»Εθετε τούς όρους του διαγωνισμού, τούς έπιτιμούσε όταν αποτύγχαναν σέ καμιά βουτιά τους, μοίραζε συμπληρωματικές άμοιβές σ' εκείνους που έπιτύγχαναν καλή απόδοση - κοντολογής, ήταν ή ψυχή του άγώνος.

»Διασκέδαζε βλέποντας τούς νεαρούς Ιθαγενείς νά βουτούν γιά νά μαζέψουν τήν άπάνω γέφυράς κι' από εκεί ρίχνονταν μέσα στην θάλασσα, με μιά χαριτωμένη καμπύλη πού διέγραφαν στόν αέρα.

Ανάμεσά τους, ξεχώριζε ένας νεαρός, πού ήταν πιά το λιμνός απ' όλους. Αυτός δέν ριχνόταν άπάνω απ' την κουπαστή της γεφύρας, αλλά άπάνω απ' τόν ψηλό κατάρτι. Μολονότι ριψοκινδύνευε τή ζωή του - γιατί άν δέν έπεφτε στη θάλασσα κανονικά, με τόν κεφάλι πρώτα, μπορούσε νά σκοτωθή - έκανε την βουτιά του με την μεγαλύτερη άταραξία κι' έπετύγχανε νά μαζεύη τά κέρματα πού του έρριχναν. Οί κινήσεις του ήταν χάρμα όφθαλμών, απ' την ώρα ά καμπύλη της έκκινήσεως ώς την άπόλυτη ευθεία του βουτήματος. Ο νέος έπανέλαβε πολλές φορές τόν άθλο του κι' όλοι τόν χειροκρότησαν. Οί σύντροφοί του, ώς κι' οί μεγαλύτεροι στην ηλικία, τόν σέβονταν γιατί παραδέχονταν την ύπεροχή του. Τόν κορμί του ήταν ύπέροχο, σάν ενός μπρούτζινου άγαλματινού θεού. Τά ευκίνητα μάτια του έλαμπαν από τόλμη. Η παραμικρή του κίνηση ήταν αυθόρμητη, έλεύθερη κι' είχε μιά θεία χάρη. Σάν ένα ζωό άγριο, αδάμαστο, γεμάτο ζωτικότητα, με την χαρά της ζωής ξεχυμένη σέ όλη την ύπαρξή του. Η ζωή άκτινοβολούσε, έσφυζε σ' αυτό...

»Τέτοιος ήταν αυτός ό νεαρός ήμισεος, πού πρώτος έδωκε τόν παραδειγμα. Οί άλλοι ώρμησαν κατόπι του. Ξαφνικά όμως, οί έπιβάτες είδαν τούς νεαρούς Ιθαγενείς νά σταματούν στην γέφυρα, άκίνητοι, με τόν τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό τους και νά βυθίζον τά φοβισμένα βλέμματά τους μέσα στά διάφανα νερά του κόλπου.

»Τι τρέχει; ρώτησε ή μίς Κάρτον.
»Ένας καρχαρίας, υποθέτω, αποκρίθηκε ό καπετάνιος. Είναι τυχεροί οί φουκαράδες πού δέν πρόλαβε νά γραπώση

κανέναν απ' αυτούς!

»Νά φοβούνται, άραγε, τούς καρχαρίες; είπε εκείνη.

»Κι' έσεις, τούς φοβάστε;

»Η ώραία νέα ανατρίχιασε.

»Γιά όλο τόν χρυσάφι του κόσμου, δέν θα ήθελα νά ριψοκινδυνέψω την ζωή μου κοντά σ' αυτά τά τέρατα, είπε με φρίκη: είναι άπαίσια, άπαίσια!...

Τά χαμίνια την είχαν τριγυρίσει και την κύτταζαν κατάματα. Η παράσταση είχε τελειώσει κι' ό καπετάνιος τούς διέταξε νά φύγουν. Εκείνη όμως τούς έμπόδισε.

»Μιά στιγμή, σάς παρακαλώ, καπετάνιε, είπε. Πάντα πιστευα πώς οί Ιθαγενείς δέν φοβούνται τούς καρχαρίες.

»Έκανε νόημα στόν άρχηγό της ομάδας νά πλησιάση και τόν διέταξε με μιά χειρονομία νά βουτήξη. Αυτός όμως κούνησε άρνητικά τόν κεφάλι μαζί με όλους τούς συντρόφους του και έξέσπασε στά γέλια, σάν νά έπρόκειτο γιά καμιά φάρσα.

»Καρχαρίας! είπε δείχνοντας την θάλασσα.

»Όχι, αποκρίθηκε εκείνη, δέν υπάρχει καρχαρίας.

»Εκείνος έπέμενε και μαζί του όλα τά παιδιά.

»Όχι! όχι! έπέμενε ή μίς Κάρτον.

»Κι' άποτεινόμενη σέ μάς, ρώτησε:

»Ποιός θάχη την καλωσύνη νά μοι δανείση ένα μισόλιρο και μιά λίρα;

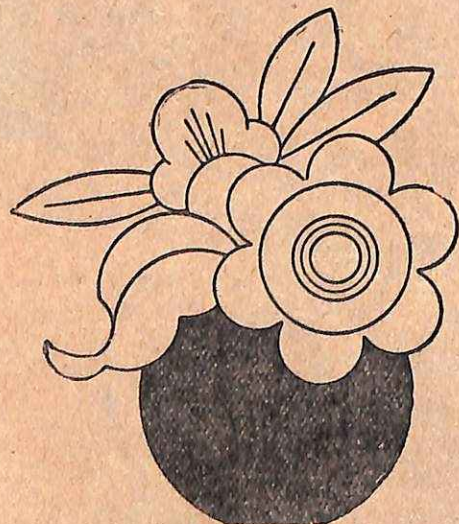
»Όλοι σπεύσαμε, ποιός νά προλάβη. Εκείνη προτίμησε τά δυο νομίσματα του νεαρού Άρμπορ.

»Σήκωσε ψηλά τόν μισόλιρο γιά νά τόν δείξη στά παιδιά. Δέν έδειξαν όμως καμιά προθυμία νά τρέξουν πρós την κουπαστή γιά νά πηδήξουν. Τέλος, πέταξε στην θάλασσα τόν μισόλιρο, χωρίς νά κουνηθή κανένας Ιθαγενής απ' την θέση του.

»Μήν πετάξετε την λίρα, την συμβούλεψε σιγανά ό Ντένις.

»Κωφεύοντας όμως στην σύστασή του, έκανε ν' άκτινοβολήση ή λίρα μπροστά στά μάτια του νεαρού βουτηχτή με τόν άγαλματινό κορμί...

»Μήν τόν κάνετε αυτό, συνέστησε κι' ό καπετάνιος Μπέντλεϋ.

Εκείνη γέλασε.

»Μήν βάξετε σέ πειρασμό αυτό τόν παιδί, σάς ίκετεύω, είπε ό Ντένις. Τό χρυσό νόμισμα άντιπροσωπεύει όλόκληρη πειριουσία γι' αυτόν και δέν τόχει σέ τίποτα νά ριχτή στην θάλασσα γιά νά τόν άποχτήση.

»Κι' έσεις; Θα πέφτατε στην θάλασσα άν σάς έρριχναν πολλά τέτοια νομίσματα;

»Δέν θα έπεφτα γιά όλο τόν χρυσάφι του κόσμου.

»Καί... γιά μένα;

»Γιά νά σάς σώσω την ζωή... μάλιστα, όχι όμως γιά άλλο λόγο.

»Εκείνη στράφηκε πρós τόν παιδί και τού έδειξε πάλι τή λίρα. Ύστερα, έκανε πώς θα την πετάξει. Ο Ιθαγενής έκανε νά όρμηση πρós την θάλασσα, οί κραυγές θυμού όμως τών συντρόφων του τόν σταμάτησαν άπότομα.

»Βλέπω πώς άστειεύασατε, είπε ό Ντένις. Παίξτε όσο θέλετε γιά τόννομα όμως του Θεού, μήν ρίξετε τόν νόμισμα!

»Αραγε νά ήταν από την μοχθηρία μιάς γυναικείας ψυχής ή από άμφιβολία άν θα έπεισε τόν παιδί; Όπωσδήποτε, ή χειρονομία της μάς κατέπληξε όλους... Η λίρα έπεσε στην θάλασσα, με χρυσές αναλαμπές. Προτού προλάβουσι νά τόν έμποδίσουμε, ό μικρός βουτούσε πίσω της.

»Διέγραψε μιά κομψή καμπύλη πίσω απ' τόν νόμισμα και τά δυο μαζί έξοκισαν την θάλασσα συγχρόνως. Μ' έναν παφλασμό, τά νερά δέν άργησαν νά σκεπάσουν και τόν νόμισμα και τόν παιδί...

»Μήν μοι ζητήσετε νά σάς έξιτορήσω τά παρακάτω. Τό χειρότερο είναι ότι τόν νερό ήταν έξαιρετικής διαυγείας και παρακολούθησαμε έτσι την φριχτή τραγωδία... Οί τεράστιες σιαγόνες του καρχαρίου έκοψαν στά δυο τόν ύπέροχο σώμα του παιδιού...

»Ένας ψίθυρος άκούσθηκε. Η μίς Κάρτον πρόφερε την πρώτη λέξη, χλωμή σάν πεθαμένη:

»Δέν... δέν θα τόν πίστευα ποτέ.

»Κι' άρχισε νά γελά κι' ένα νευρικό, διακεκομμένο γέλιο. Ύστερα στράφηκε πρós τόν Ντένις. Τό βλέμμα της καρφώθηκε σέ όλους μας.

»Κύριε Ντένις, είπε, Τόμ, δώστε μου τόν μπράτσο σας γιά νά με βοηθήσετε νά κατεβώ.

»Εκείνος στάθηκε άκίνητος, με τόν βλέμμα καρφωμένο στό κενό. Ύστερα πήρε απ' την σιαροθήκη του ένα σιαγρέτιο και τόν άναψε. Ο καπετάνιος Μπέντλεϋ έφτυσε άπάνω απ' την κουπαστή.

»Επηκολούθησε σιωπή.

»Εκείνη σηκώθηκε, έκανε μεταβολή, και προχώρησε πρós την σκάλα της γεφύρας. Σέ άπόσταση είκοσι βηματών, τά γόνατά της λύγισαν, συγκρατήθηκε όμως στην κουπαστή και συνέχισε άργά τόν δρόμο της.

■ ■

Ο Τρελοάρ σώπασε. Γύρισε και κύταξε τόν κοντό με ψυχρό κι' έρωτηματικό βλέμμα:

—Ε λοιπόν! ρώτησε, με ποιά λέξη θα χαρακτηρίζατε αυτήν την γυναίκα;

Ο κοντός άνθρωπάκος ήταν σαστισμένος και ξεροκατάπινε:

—Δέν έχω τίποτα νά απαντήσω, άπολύτως τίποτα, είπε.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Κορό

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Τις τελευταίες μέρες, έγινε στό Παρίσι μιά έκθεσις έργων ζωγράφων όλων των σχολών. Οί επισκέπται ήσαν πολυάριθμοι καθημερινώς, αλλά πράγμα περιεργό: πολύ λίγα ενδιαφέρθηκαν γιά τά έργα μοντέρνας τεχνοτροπίας. Όλοι σχεδόν σταματούσαν με θαυμασμό και νοσταλγία στά έργα των παλιών καλών ζωγράφων.

Συμπέρα κι' αυτό της εποχής μας πού έχει κουρασθή απ' τήν ύπερβολή και την ψεύτικη τέχνη.

Περισσότερη έπιτυχία σημείωσαν τά έργα του περιφήμου τοπιογράφου Κορό.

Πραγματικά, ό «καίτηρ» αυτός του χρώματος θα μείνη πάντα ό μεγάλος καλλιτέχνης όλων των εποχών. Ύπηρεζε ένας ποιητής της παλέττας, και απέδιδε πολύ καλά τόν εαυτό του όταν έλεγε: «Ζωγραφίζω όπως τραγουδούν τά πουλιά».

Και όμως, όπως συμβαίνει σχεδόν κατά κανόνα μ' όλους τούς μεγάλους, έχει παρεξηγηθή κι' αυτός στην εποχή του. Δέν τόν άρεσαν. Ποτέ δέ δέν κατώρθωσε νά θραυευσθή στό Σαλόν και λίγοι ήταν εκείνοι πού άγρόραζαν έργα του κι' ακόμη πιά λίγοι εκείνοι πού τόν άκριβοπλήρωναν. Χρειάστηκε νά γίνη 60 χρονών ό Κορό γιά νά δη ένα φιλότεχνο νά τού προσφέρει 10.000 φρ. γιά ένα πίνακά του!

Όταν όμως πέθανε, όλοι ξετρελλάθηκαν μαζί του. Οί πίνακες του γνώρισαν ποσά μυθώδη γιά τήν εποχή.

Έτσι, τόν «Δάσος» του Α' "Ιλ Άντάμ» πουλήθηκε τόν 1902 γιά 330.000 φρ. ή «Λίμνη Γκάρο» τόν 1912 γιά 231.000 φρ. Η «Μοναξιά», του γιά 350.000 φρ. Ο «Χορός κοντά στη Λίμνη» γιά 310.000 φρ. Οί αναμνήσεις απ' την "Ιταλία γιά 220.000 φρ. Οί «Λουόμενες» γιά 210.000 φρ. και ό «Ορεινός με την Εύρυδιχη» γιά 370.000 φρ.

■ ■

Ο Κορό γεννήθηκε στά 1796 και πέθανε στά 1875. Ήταν παιδί ταπεινών γονέων, ή μητέρα του είχε ψιλικάτζίδικο στό Παρίσι, γωνία της όδου Μπών, και τού Κε Βολταίρ. Ο ίδιος δέ χρημάτισε στην άρχή υπάλληλος σ' ένα έμπορο ύφασμάτων και—

πράγμα πού δέν θα περιμένετε βέβαια νά τ' άκούσετε—αυτός ύπηρεζε ό «έφευρέτης» των γνωστών πινακίδων με τίς ήλατωμένες τιμές επάνω στά έμπορεύματα, πινακίδων πού τόν πέραση έχουν ακόμη και σήμερα και όπου ό κύριος αριθμός σημειώνεται με μεγάλη ψηφία και τόν κλάσμα του με πολύ μικρά, πού μόλις νά φαίνεται, π.χ. 34⁹⁵.

Δημοσιεύουμε σ' άλλη στήλη δυο ανέκδοτα του μεγάλου ζωγράφου από τά πιά χαριτωμένα του.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ!

Φαντασθήκατε ποτέ ότι μπορεί νά ύπάρχη φυλακή χωρίς κανένα κατάδικο; Και όμως, ύπάρχει και τόν σπάνιο αυτό είδος στην εποχή μας: είναι ή φυλακή του Βατικανού.

Απ' τόν καιρό πού ό Άγιώτατος Πατήρ έγινε κοσμικώτερος και αναδιωργάνωσε υπό τόν πνεύμα αυτό τόν Άστυ του, σιέφθηκε ότι δέν μπορεί νά γίνη κράτος χωρίς φυλακή. Μέσα λοιπόν σέ όλα τά νέα οικοδομήματα πού έκαμε, είναι και ή φυλακή του. Περιλαμβάνουν όλο-όλο 3 κελιά, και είναι οί πιά άνετες και πιά ευχάριστες του κόσμου.

Και όμως, μ' όλα τούς τ' άκουφόρ» δέν έχουν αυτή τή στιγμή ούτε ένα φιλοξενούμενο. Λείπουν μήπως οί νόμοι και οί άπαγορεύσεις στό Κράτος του Πάπα; Κάθε άλλο. Ύπάρχουν και από τά δυο και μάλιστα άσπληνστάτα. Π.χ. τόν Σεπτέμβριο τού 1929, όταν είχε οργανωθή ή αυτόνομος παπική επικράτεια, έξέδωσε νόμο ό οποίος άπαγορεύει την έξάσκηση του επαγγέλματος του δδηγού μέσα στό Βατικανό, σέ κάθε άνθρωπον πού δέν ήλχη ύποστη τίς δέουσες εξετάσεις ένόπιον του δικαστηρίου τού Άσσεως.

Ο παραβάτης τιμωρείται με πρόστιμο 4.500 λιρεττών και φυλάκιση τριών μηνών. Επίσης άπαγορεύεται ή κυκλοφορία μικροπωλητών επί ποιητή προστίμου 9.000 λιρεττών και φυλακίσεως έξ μηνών!

Κανείς όμως μέχρι της στιγμής δέν φαίνεται διατεθειμένος νά παραβή τίς φοβερές αυτές άπαγορεύσεις του Πάπα κι' έτσι ή φυλακή μένει άδειανή. Κι' άν γίνονταν μικροπαραβάσεις, κανείς φαίνεται δέν είναι διατεθειμένος νά τις καταγγείλη ή νά μαρτυρήση. Στην Ρώμη άποφεύγουν όσο μπορούν τίς μαρτυρίες. Σχετικά ό Άμποι διηγείται τόν έξης ανέκδοτο:

Κάποτε είχαν ήλθει κάποιον Ρωμαίου ένα γουρουνόπουλο. Ψάχνοντας αυτός τόν θρίσκει δεμένο στην πόρτα κάποιου γείτονα. Ήθελε όμως μάτρωρα γιά νά άποδείξη τή ιλοστή. Φωνάζει τόν πρώτο περαστικό:

—Βλέπετε αυτό τόν γουρουνόπουλο; Είναι δικό μου!

—Γουρουνόπουλο; Έκανε ό άλλος, δέν βλέπω κανένα γουρουνόπουλο!

Η ίδια ιστορία με τόν δεύτερο, τόν τρίτο, τέταρτο. Κανείς απ' όσους πέρασαν, δέν θέλησε νά πη ότι πραγματικά έβλεπε τόν κλεμμένο γουρουνόπουλο, γιατί μωρίζονταν...τά βρώμικα. Ότι δηλ. θα τόν έσερναν ως μάτρωρα στά δικαστήρια. Άπελπισμένος ό άνθρωπος μας άποφασίζει νά αλλάξη τακτική. Λέγει, λοιπόν, στόν τελευταίο περαστικό πού φώναζε:

—Βλέπετε αυτό τόν σκονί πού πίσω του είναι δεμένο ένα γουρουνόπουλο; Ο άλλος τόν «είδε» αυτή την φορά και ό φουκαράς δόθηκε τέλος τόν μάτρωρα πού γόρευε!

Μικρά Περίεργα

ΓΙΓΑΝΤΕΣ... ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Ο δόκτωρ Ρόουντερ, της Φιλαδέλφειας, έκαμε πού τινος μιά έξαιρετική ανακάλυψη: εύρισκε δηλ. ότι τόν έγκέλινο τού θύμου-δους άδένος, έχει περιεργή επίδραση στην άνάπτυξη τού οργανισμού. Ο σοφός δόκτωρ, έκαμε άλληλοδιαδόχως ένέσεις με τόν έγκέλινο αυτό σ' όλα τά μέλη μιάς οικογενείας ποντικών και διεπίστωσε ότι τά νεογέννητα ποντικάκια της δεκάτης γενεάς, άποκοτούσαν σέ δυο μέρες τόν όριστικό τους τριχόμα και τά όριστικά τους δόντια, ενώ κανονικώς, τά πριόματα αυτά έπρεπε νά γίνουν σέ 15 μέρες. Οί ίδιοι ποντικοί, στην έφηβική τους ηλικία ήσαν διαλάσιοι σέ μέγεθος από τούς άλλους, τούς συνηθισμένους συνομηλί-κους των.

Επεκτείνοντας τά πειράματά του ό δόκτωρ Ρόουντερ θά προσπαθήση τώρα νά κάμη όρνιθες, άλογα και άγέλαδες γίγαντες!.. Αργότερα θά κάμη πειράματα και σέ ανθρώπους, άλλοίμονό μας δέ άν έπιτύχουν! Θα μάς φάνε οί γίγαντες. Και όχι της πολιτικής αυτή την φορά...

■ ■

ΓΙΑΓΙΑ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 30 ΕΤΩΝ!

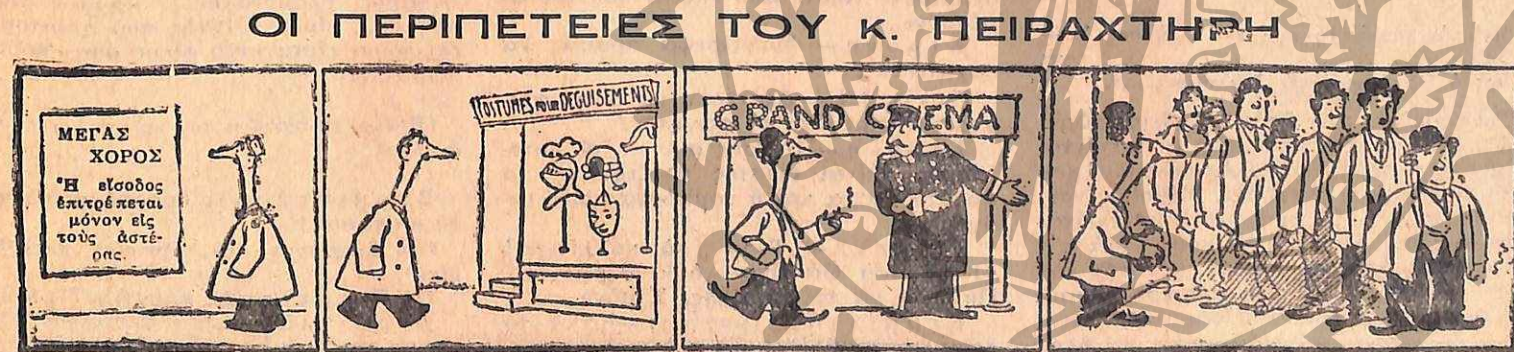
Η κυρία Ράτα, κάτοικος τού Μελβούρνου στην Αυστραλία, παντρεύτηκε όταν ήταν 13 χρονών και έντακα μηνών. Η μεγαλύτερη της κόρη γεννήθηκε δέκα μήνες και δέκα πέντε μέρες μετά τόν γάμο της και παντρεύτηκε σέ ηλικία 16 χρονών. Η κόρη της Ράτα έκαμε τόν πρώτο της παιδί τόν περασμένο χρόνο, και μιά μέρα πριν ή νεο-ρωσική αυτή γιγαντιά συμπλήρωσε τόν τριακο-στό της έτος.

■ ■

8.000 ΑΥΓΑ ΔΙΑ ΜΙΑΣ

Απ' τόν Άγιο Φραγκίσκο της Άμερικης, έρχεται μία είδησις έξαιρετικώς ενδιαφέροντος γιά τούς πτηνοτρόφους.

Ένας μηχανικός κατασκεύασε γιά λογαριασμό κάποιου μεγάλου πτηνοτρόφου της πόλεως, μιά τεραστιά ένοκαλτική μηχανή πού μπορεί νά περιλάβη δυτά χιλιάδες αυγά. Η ρύθμισις της θερμοκρασίας και ό άερισμός γίνονται σ' αυτήν αυτόματα. Με τόν μηχανήμα αυτό γίνεται οικονομία τούλάχιστον είκοσι είδικών εργατών.

Ο κ. Πειραχτήρης θέλει καλά και σώνει νά πάη στόν χορό των άστέρων τού κινηματογράφου. Γι' αυτό σοφίζεται νά μεταμφιεσθή σέ Σαρλώ. «Πρωτότυπη ιδέα» σκέπτεται και καμαρώνει. Πλην, όμως...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Πρακτορείο Βερμιγιάρ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

(Το γραφείο του Διευθυντού του πρακτορείου Βερμιγιάρ. Στον τοίχο, μια αφίσα: «Το πρακτορείο Βερμιγιάρ σας απαλλάσσει τελειωτικώς από τους σελέμνδες, τρακαδόρους, φτωχούς συγγενείς και άλλα παρόμοια». Ο νεαρός γκρομ μπάτζει έναν κύριο).

Πιτρελέ (μπαίνει).—Καλημέρα σας κύριε. Επιτρέψτε μου να συστηθώ: 'Ι-ζιντόρ Πιτρελέ.

Βερμιγιάρ (εὐγενικά).—Πολύ δμορφο όνομα...

Πιτρελέ (τά χάνει).—Είναι του πατέρα μου... Καί... καταλαβαίνετε, ελ-λείπει καλλιτέρο, άρκομαι σ' αυτό. Επιτρέψτε μου όμως ναρθώ άμέσως στο προκείμενον. Μένω σ' ένα άπαρτμάν με όλα τα κονφόρ: τρία δωμάτια και κουζίνα... Έχω μια χαριτωμένη γυναικούλα που με λατρεύει... κι' εγώ την λατρεύω... Ήμασταν ευτυχισμένοι, ώπου ξαφνικά ένεσκηψε στην ζωή μας...

Βερμιγιάρ (με αυτοπεποίθηση).—Ένας παράσιτος!

Πιτρελέ.—Ακριβώς!... Καί τι παράσιτος! Φρίκη! Φαντασθήτε ότι ήρθε σπίτι μας μια μέρα και Ντυπόν γεύματος... Μ' άγκάλιασε λέγοντας πώς ήμουν παλινός συστρατιώτης του...

Βερμιγιάρ.—Κόλοπ συνηθισμένο.

Πιτρελέ.—Μου είπτε πώς τον λέγαν..

Βερμιγιάρ.—Ντυπόν.

Πιτρελέ (έκπληκτος).— 'Ακριβώς Μπάς και τον ξέρετε;

Βερμιγιάρ.—Όχι, μα όλους τους τέτοιους Ντυπόν και Ντυράν τους λένε. Ποιος μπορεί μέσα σ' ένα δόκληρο σύνταγμα να μην έχη γνωρίσει έναν Ντυπόν ή έναν Ντυράν;

Πιτρελέ.—Σατανικό κόλοπ! Κάθησε να φάμε, του είπα.

Βερμιγιάρ.—Μοιραία άπερίσκεψία!

Πιτρελέ.—Από τότε... θάλτου ρίγανη. Κάθε μεσημέρι, δώδεκα παρά πέντε για την ακρίβεια, έρχεται, μου λέει πώς ήταν περαστικός στη συνοικία και μπήκε να μου πη μια καλημέρα, θρονιάζεται, τρώει για τέσσερις, πίνει σαν καταβόθρα, καπνίζει τα καλλίτερα ποδρα μου, χαϊδεύει την γυναίκα μου... Μου κάνει, κοντολογής, τον βίο άβίωτο! Δεν άντέχω πιά! Σήμερα διάβασα την άγγελία σας στην έφημερίδα...

Βερμιγιάρ (άπαγγέλλει).—

«Απ' τον παρόντο που την ζωή σας λύνει μόνος ό Βερμιγιάρ σάς ξεγλυτώνει...».

Πιτρελέ.—Νά ήταν αλήθεια αυτό! Βερμιγιάρ.—Μέθοδος με πατέντα. Έγώ ένα σωρό έπιστολές πελατών μου για συστατικά. Άκούστε. Μέθοδος νούμερο 1 τιμή 2.500 φράγκα. Άποτελείται από ένα σωρό προσδλητικούς για τον παρόντο χαρακτηρισμούς, δεν σας την συνιστώ όμως. Μέθοδος νούμερο 2, τιμή 5.000 φράγκα. Άποτελείται από ένενυριστικά μέτρα κι' από θρισίες και θλαστήμεις. Σας συνιστώ την τρίτη μέθοδο, τιμή 10.000 φράγκα, που περιλαμβάνει σωματικές κυρώσεις.

Πιτρελέ.—Τι έκανε λέει; Θά τον δειρώ;

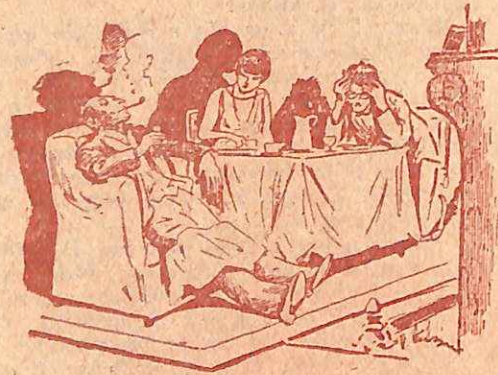
Βερμιγιάρ.—Όχι, Όλα γίνονται με τάκτ. Του πατάτε με δύναμη το πόδι, άφου προηγουμένως ανακαλύψετε το μέρος του κάλου, του καίτε το σκάκι με το άποτσιγαρό σας, του ρίχνετε σάλτσες άπάνω του, κτλ...

Πιτρελέ.— Όλα καλά και άγια. Είναι όμως λίγο ακριβά.

Βερμιγιάρ.—Τι έκανε, λέει; Δεν λέτε «τζάμπα πρᾶμα»! Δέκα ψωροχιλιάρικα! Σκεφθήτε πώς εργάζομαι «κατ' οίκον» έχω έξοδα μεταφορικά, φόρο έπιτηδεύματος, φόρο πεζοδρομίου, κτλ... Άν ή αναιδεια έγινε έπιστήμη και ή «άντιανιδεια» έχει προαχθή, χάρις σε μένα, σας το λέω με περηφάνεια...

Πιτρελέ.—Μεταξύ ας... δεν μπορεί να γίνη καμιά έκπτωση;...

Βερμιγιάρ.—Αδύνατον. Μην επινένετε! Έξέ άλλου, δεν κερδίζω τίποτα.

—Τί όμορφο που είναι το σπίτι σας!

Έν τη καταναλώσει το κέρδος. Περισσότερο εργάζομαι για ύστεροφημία (με περιφρόνηση) Δεκα χιλιάρικά! Πφ!

□ □

(Στο σπίτι του Πιτρελέ, την επομένη. Το άντροόγνυ Πιτρελέ κάθεται στο τραπέζι).

Πιτρελέ.—Τι ώρα είναι; ... Δώδεκα παρά δέκα. Σε πέντε λεπτά έρχεται ό Ντυπόν. Για να δοίμε, άς ακολουθήσωμε κατά γράμμα τις οδηγίες του Βερμιγιάρ. (Διαβάζει) «Πρώτον, να μη σερβίρετε τίποτα από εκείνα που του άρέσουν».

Σιμόνη.— Μαγείρεψα πράσα. Τα συχαίνεταί.

Πιτρελέ.—«Δεύτερον να είναι φριχτά μαγειρεμένο το φαγητό».

Σιμόνη.—Έγνοια σου κι' οι κοτολέτες είναι σωστές μενζεσόλες, τα φρούτα σάπια και ή κομπόστα μouxλιασμένη.

Πιτρελέ.— Τόσο το καλλίτερο! (Κουδοῦνι) Θά είναι ό κ. Βερμιγιάρ. Πήγαινε να του άνοιξης, Σιμόνη.

Βερμιγιάρ (μπαίνει).—Καλά τα έτοιμάσατε, θλέπω. Το πιάτο είναι σπαμένο. Το ποτήρι λιγδωμένο. Η πετσέτα όμως δεν είναι θρώμικη όσο πρέπει. (Σκουπίζει μ' αυτήν τα παπούτοια

του και την ξαναβάζει στην θέση της). Έτσι μπράβο! (Κουδοῦνι) Αὐτὸς εἶναι! Πηγαίνετε, κυρία μου, να του άνοίξετε!

Ντυπόν (μπαίνει).—Βλέπω πώς έτοιμαζόσασταν να καθήσετε στο τραπέζι. Μην ένοχληθήτε για μένα. Θά στριμωχτώ σε μια γωνία.

Πιτρελέ.—Νά σου συστήσω τον θείο μου Άμεντέ που ήρθε να έγκατασταθή σπίτι μας για μερικές μέρες (ό Βερμιγιάρ τον σπρώχνει με τρόπο)...για μερικές βδομάδες (καινούργια σπρωξιά)... για μερικά χρόνια, ήθελα να πώ...

(Ο Βερμιγιάρ σφίγγει με φοβερή δύναμη το χέρι του Ντυπόν που μπήγει τις φωνές άπ' τον πόνο).

Ντυπόν (βγάζει το σκάκι του και το κρεμά στο άγαλμα).—Μου επιτρέπετε;

Πιτρελέ (ιδίω).—Όπως καθεμέρα. Τι αναιδεια!

Σιμόνη (σιγά στον Βερμιγιάρ).—Τώρα θά πη: «Τι όμορφα που είναι σπίτι σας!... Θά περνούσα δλόκληρη την ζωή μου εύχαρίστως!»

Ντυπόν.—Τι όμορφα που είναι σπίτι σας. Θά περνούσα δλόκληρη την ζωή μου εύχαρίστως!

Βερμιγιάρ (ψυχρά).—Και τι άλλο κάνετε, παρακαλώ; Τώρα άς καθήσουμε στο τραπέζι, άφου γι' αυτό ήρθατε...

(Στο τραπέζι, εκτελείται το δεύτερο μέρος του προγράμματος. Ο Ντυπόν αηδιάζει θλέποντας την θρώμικη πετσέτα, το λιγδωμένο ποτήρι, τα πράσα που δεν μπορεί να τα ύποφέρει, σπάει ένα δόντι μου με τις κοτελέτες, δέχεται το περιεχόμενο της σαλτιέρας μέσα στον κόρφο του, ύφιστάται επανειλημμένες ύποτραπέζιες έπιθέσεις έναντιον του κάλου του και τέλος φεύγει θρίζοντας τους παρισταμένους και όρκιζόμενος να μην ξαναπατήση εκεί το πόδι του).

Πιτρελέ (ένθουσιασμένος).—Κύριε Βερμιγιάρ, είσθε ή σωτηρία μας. Πάρτε τις 10.000 φράγκα μαζί με την έκφραση της εύγνωμοσύνης μας.

Βερμιγιάρ (με μετριοφροσύνη).—Δεν θαρρεύστε εύχαρίστησή μου να έ-ξυπηρετήω ένα μονιασμένο άντροόγνυ σαν κι' εσάς. Ναί, ναί, μου είσθε πολύ συμπαθητικοί... Έγώ είμαι γεροντοπαλήκαρο... δλομόναχος... καμιά φορά πλήττω... είμαι εύτυχης που σκέπτομαι ότι τώρα είμαι λίγο φίλος σας. Μου επιτρέπετε;

(Βγάζει το σακκού του και το κρεμά στο άγαλμα).

Βερμιγιάρ.—Τι όμορφο που είναι το σπίτι σας!...

(Τό άντροόγνυ τον κυττάζει άπολιθωμένο).

Οί Πιτρελέ (με φρίκη).—Τι; Πώς; Βερμιγιάρ.—...Θά περνούσα δλόκληρη την ζωή μου εύχαρίστως εδώ!..

(Η Σιμόνη κι' ό Πιτρελέ λιποθυμούν).

(Διασκευή: Π. ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ)

Πώς άρχισε ή Λίλιαν Χάρβεϋ

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΡΘΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΣΤΑΡ

Όστερα από μια μακρά άπουσία από την όθονη, ή Λίλιαν Χάρβεϋ μάς ξαναγύρισε με τα «Μαύρα Ρόδα».

Τό ωραιότατο αυτό φίλμ που μάς την ξαναφέρνει, τό ίδιο χαμογελαστή, τό ίδιο φτερωτή, τό ίδιο τσαχπίνια και τρυφερή όσο πρίν, με κάτι όμως τό πιο σοβαρό, τό πιο βαθύ, τό πιο άνθρώπινο στο παίξιμό της, σημειώνει ένα καινούργιο σταθμό στην λαμπρή καριέρα της.

Είναι δύσκολο να κρατήση κανείς στα δάχτυλά του ένα ροδοπέταλο χωρίς να τό μαράνη, μια πεταλούδα χωρίς να την πληγώσει. Και μίαν άχτίδα, πώς να την πιάση κανείς; Ένα πουλάκι, πώς να τό έμποδισή;

Για να δώση τον όρισμό της Λίλιαν Χάρβεϋ, που είναι μια γυναίκα-λουλούδι, γυναίκα-πεταλούδα, γυναίκα-πουλάκι, γυναίκα-άχτίδα, μόνο ένας γιαπωνέζος ποιητής θάβρισκε ίσως άρκετά λεπτές εικόνες άντάξίες της. Έμεις άς περιοριστούμε να σας διηγηθούμε τα πρώτα βήματά της.

□ □

Είναι γενικώς άνεγνωρισμένο ότι τα μαρτά της Άγγλιας είναι τα ωραιότερα μαρτά του κόσμου. Καί ή Λίλιαν Χάρβεϋ ήταν ένα μαρτό της Άγγλιας.

Τό χαριτωμένο όνομά της: Λίλιαν Χάρβεϋ, που τραβά τα πλήθη στις σκοτεινές αίθουσες των κινηματογράφων είναι τό πραγματικό της όνομα κι' όχι ψευδώνυμο.

Οί γονείς της έτυχε να-χουν συγγενείς στη Γερμανία. Εκεί έστειλαν την Λίλιαν για να περάση τις διακοπές της, τό καλοκαίρι τοῦ 1914.

Λίγο άργότερα, κηρύσσονταν ό παγκόσμιος πόλεμος...

Κι' ή Λίλιαν έμεινε στη Γερμανία. Ένώ πήγαινε άκόμη στο σχολείο, σ' ένα λύκειο τοῦ Βερολίνου, έ-παιρνε συγχρόνως μαθήματα με την διάσημη χορεύτρια Μαίρη Τσίμερμαν. Κι' έκανε τόσες προόδους που όσοι την είδαν την συμβούλευσαν να άφοσιωθή στο χορό. Η Λίλιαν άκολούθησε τη συμβουλή τους και δεν μετάνιωσε ποτέ που έγινε χορεύτρια.

Χόρεψε στις κυριότερες πόλεις της Κεντρικής Ευρώπης: Βουδαπέστη, Πράγα, Βιέννη.

Στην Βιέννη, έμελλε να την ανακαλύψη ό κινηματογράφος: ό σκηνοθέτης Ρόμπερτ Λάντ, που ήταν στη Βιέννη άναζητώντας μια ήρωίδα για τό προσεχές του φίλμ.

Τυχαία, πήγε να δη ένα βράδυ μια έπιθεώρηση: «Βιέννη, πρόσεξε!».

Μόλις ή Λίλιαν Χάρβεϋ φάνηκε στη σκηνή, ό Ρόμπερτ Λάντ πήρε την άπόφασή του. Την άλλη μέρα ή Λίλιαν είχε ύπογράψει τό πρώτο της συμβόλαιο για να γυρίση ένα φίλμ.

Ήταν άκόμα ένα κοριτσάκι σχεδόν. Πρίν από 8 μήνες μόλις, είχε έγκαταλείψει τα σχολικά θρανία.

Μικροσκοπικό, άσημο, άγνωστο, ένα άστρο είχε γεννηθή...

□ □

Ένα άστρο είχε γεννηθή... Κανείς όμως δεν τό φανταζόταν.

Ότε ή ίδια ή Λίλιαν Χάρβεϋ, δειλιασμένη λίγιο από τό καινούργιο πλαίσιο τοῦ στούντιο.

Ότε ό σκηνοθέτης της Ρόμπερτ Λάντ που μολονότι είχε άναγνωρίσει στο Βαριετέ την χάρη και την ζωηρότητά της, δεν την χρησιμοποίησε όπως έπρεπε εύθους έξ άρχής.

Ότε τό κοινό...

Ναί, Πρέπει να ποῦμε ότι τό φίλμ όπου ντεμπούταρε ή Λίλιαν Χάρβεϋ, ήταν κάθε άλλο παρά μια έπιτυχία!

Τό φίλμ αυτό είχε τον τίτλο: «Κατάρα»!

Άπό τον τίτλο και μόνο μπορείτε να φαντασθήτε τό σενάριο. Ένα σκοτεινό

Μια χαριτωμένη πόζα της Λίλιαν Χάρβεϋ.

δράμα μ' ένα τραγικό ρόλο πρωταγωνιστίας στον οποίο ή Λίλιαν φαινόταν πολύ λεπτή, πολύ αδύνατη, πολύ παιδί.

Σήμερα, ύστερα άπ' τα «Μαύρα Ρόδα», έέρομε ως ποίο βαθμό πάθους και έκφράσεως μπορεί να φθάση ή Λίλιαν Χάρβεϋ.

Τότε ήταν άκόμη μια μαθητευομένη. Καί ή διδασκαλία συνεχίστηκε μ' έναν άλλο σκηνοθέτη, τον Ρίτσαρντ Άιχμεργκ.

Σε κάθε φίλμ, ή προσωπικότης της άναδεικνύεται δλοένα και περισσότερο.

Μαθαίνει να παίζει ένδ συγχρόνως ό σκηνοθέτης της μαθαίνει να την χρησιμοποιοί.

Της δίνουν φίλμ έξυπνα και χαριτωμένα.

Βέβαια δεν βρισκόμαστε άκόμα στην έκθαμβωτική φαντασία τοῦ φίλμ «Τό Συνέδριο διασκεδάσει». Έχομε όμως ήδη την «Άγνη Σουζάννα».

Τό μικρό καινούργιο άστρο άρχίζει να λαμπυρίζει μ' ένα φως που δεν μοιάζει με κανένα άλλο...

□ □

Γρήγορα χρησιμοποίησαν και τις άθλητικές της ικανότητες...

Έτσι γύρισε ένα έξωτικό φίλμ με άρκετά παράξενο σενάριο, όπου ή πρωταγωνίστρια έπεριβάζετο στην Τενερίφφα σ' ένα πλοίο φορτωμένο με μπανάνες.

Η ήρωίς τοῦ φίλμ, με λυμένα τα ξανθά μαλλιά, με τα πόδια γυμνά κάτω από τό βαμβάκερο φόρεμά της με τα πολύχρωμα λουλούδια, μη ξέροντας πώς να προμηθευθή τ' άπαιτούμενα χρήματα για τα ναύλα της, άπαφάσιζε να έπιβασθή λαθραία στο βαπόρι που σήκωνε την άγκυρα. Γι' αυτό έπρεπε να φθάση κολυμβώντας τό βαπόρι.

Η Λίλιαν Χάρβεϋ ύποχρεώθηκε λοιπόν, για να γυρίση τον ρόλο αυτό, να βουτήξει από ένα ψηλό βράχο, ύστερα να κολυπήσει ως τό πλοίο που άπείχε δυό χιλιόμετρα από την όχθη. Έστερα άναρχόταν στο κατάστρωμα μ' ένα σχοινί. Διηγούνται ότι όταν της άνέγνωσαν τό χειρόγραφο τοῦ σενάριο αὐτοῦ, ή έαυθή Λίλιαν φώναξε: «Νομίζω ότι έγινε κάποια παρεξήγηση στους ρόλους. Ο Χάρρυ Πήλ, ό πρωταθλητής τοῦ κολυμβήματος, θά έπαιζε αὐτόν τον ρόλο πολύ καλύτερα από μένα!»

Παρ' όλα αυτά πήρε την βουτιά και κολύμησε τα δυό χιλιόμετρα.

Στό ίδιο αυτό φίλμ, άκούσαμε για πρώτη φορά την χαριτωμένη φωνή της Λίλιαν Χάρβεϋ που ύστερα από λίγα χρόνια κατακτούσε δλο τον κόσμο σαν ένα μαγικό πουλί...

ΜΩΡΙΣ ΜΟΡΒΑΝ

Δυο τ' αριστοί γρη γυναίκες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρη Ζυλιάν ντ' Τράχεμ-περγκ ανήκει σε μιὰ αριστοκρατική οικογένεια που κατεστράφηκε οικονομικώς. Η μητέρα της την παντρεύει με τὸν κόμητα Γασλ ντ' Μαινάου, χήρο, πού δὲν τὴν ἀγαπά καθόλου, καὶ πού παντρεύεται γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ μητέρα στὸ παιδί του. Ἡ Ζυλιάν φθάνει στὸν πύργο τοῦ Σόνδερεθ ὅπου κάθεται ὁ σύζυγός της με τὸν θεῖο του, αὐλάρχη καὶ πατέρα τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ Ραούλ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μισεῖ τὴν γυναίκα πού πῆρε τὴν θέση τῆς πεθαμένης κόρης του, καὶ ὑποδέχεται τὴν Ζυλιάν με μεγάλη ψυχρότητα.

Ἡ Ζυλιάν μαθαίνει ὅτι σ' ἓνα περίπτερο τοῦ πύργου βρίσκεται μιὰ ἀρρωστήτη γυναίκα με τὸ μικρὸ παιδί της. Τὴν ἀρρωστήτη τὴν περιποιεῖται ἡ κυρία Λόν, μιὰ γερά ὑπέρθερα.

6. (Ἡ συνέχεια)

«Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σὰς ἐξήγησα αὐτὴν τὴν συνομιλία.

—Μὰ δὲν σοὺ φαίνεται, ἀγαπητή μου Ζυλιάν, ὅτι εἶσαι... πῶς νὰ τὸ πῶ... λίγο πολύ τυπικὴ ἀπέναντί μου; Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς υπερβολικὸς. Μοῦ φέρεσαι με ἓνα σεβασμὸν τὸν ὁποῖο δὲν μοῦ ὀφείλεις καὶ τὸν ὁποῖο δὲν ἀξίζω.

Καὶ τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα τοῦ ἐκύτταζε τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης γυναίκας του καὶ τὴν φωτογραφία τῆς Δούκισσας.

—Πρέπει νὰ εἶμαστε φίλοι, Ζυλιάν, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Θὰ εἶμαστε ἓνα ζευγὸς καλῶν συντρόφων, πού ἀγαπῶνται καὶ ἐκτιμῶνται, ἀποφεύγοντας κάθε αἰσθηματικότητα καὶ εὐαισθησία. Καὶ θὰ ἰδῇς, ὅτι καὶ μεταξὺ ἐκείνων ἀκόμη πού με κακολογοῦν — σχεδὸν πάντοτε δικαίως — κανεὶς δὲν θὰ πῇ ποτὲ πῶς δὲν εἶμαι καλὸς καὶ πιστὸς φίλος.

—Δέχομαι, εἶπε ἡ Ζυλιάν, γιὰ ἀγάπη τοῦ Λέο. Σὰς ζήτησα αὐτὴ τὴ συνομιλία γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ Λέο εἶναι σὲ χέρι ἀμελῆ, γιὰ νὰ μὴ πῶ τίποτε χειρότερο, καὶ ὅτι πρέπει...

Δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

—Αὐτὸ ἀφορᾷ σὰς, Ζυλιάν! Διώξε αὐτὴν τὴν γκουβερνάντα, ἀν τὴν θεωρῇτε ἀκατάλληλη γιὰ τὰ καθήκοντά της, ἀλλὰ σὰς ἱκετεύω μὴν ἀνακατεῦτε ἐμένα σὲ ὅλα αὐτά. Ὅσο ἡμερώτερα διαχειρίσθητε ὅλα αὐτά τὰ ζητήματα με δικαιοσύνη καὶ ψυχραιμία, ὅσο θὰ με ἀφίνετε ἔξω ἀπὸ αὐτὲς τίς δουλειές, τόσο περισσότερο θὰ εἶμαστε φίλοι. Ἀλλοῦστε ὁ θεῖός μου ἦρε μιὰ νέα γκου-

βερνάντα πού εἶναι, λέει, πολὺ καλὴ.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ φέρουν νέα γκουβερνάντα. Οἱ σπουδές μου μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ἐκπαίδευση τοῦ μικροῦ. Θὰ με κάμετε εὐτυχῇ, ἀν δώσετε τὴν συγκατάθεσή σας γιὰ νὰ χρησιμοποίησω τὴ ζωὴ μου ἀποκλειστικὰ στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Μαινάου θημάτιζε με κάποια ἀνησυχία. Τέλος στάθηκε μπροστὰ στὴν Ζυλιάν.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι σπεύδετε, εἶπε. Φοβοῦμαι πῶς ὁ ρόλος αὐτὸς εἶναι ἀκατάλληλος γιὰ τὴν ἡλικία σας. καὶ ὅτι γρήγορα θὰ θαρεθῇτε. Τὰ νεῖατα ἔχουν ἀνάγκη διασκεδάσεων, καὶ οἱ διασκεδάσεις κι' οἱ τουαλέτες δὲν ἀφίνουν καιρὸ γιὰ τέτοια πράγματα... Δὲν ξέρετε ἀκόμη τὸν κόσμον καὶ τὰ θέληγτρά του. Ἀνατραφεῖτε στὴν μόνωση καὶ στὸ πατρικὸ σας σπιτί ἡδύρατε μόνο μεγάλες στενοχώριες. Ἀλλὰ θὰ ἀλλάξετε γρήγορα γνώμην σὰς θεοαῖο.

—Τι μπορῶ νὰ πῶ; ἀπῆντησε ἡ Ζυλιάν. Δὲν θέλετε νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι σοβαρὲς σκέψεις μποροῦν νὰ γεννηθοῦν καὶ νὰ ζήσουν σὲ γυναικεῖο κεφάλι. Δὲν θέλετε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ γυναίκα, ἔχει ἀνάγκη καποιοῦ ἰδανικοῦ. Τὸ δικό μου συγκεντρώνεται στὸ καθήκον αὐτό: Νὰ κάμω τὸ παιδάκι αὐτὸ ἕναν ἄνδρα μορφωμένο καὶ εὐθύ. Ἀκόμη καλλίτερο: Ἀγαθὸ καὶ γενναῖο. Δώστε μου τούλάχιστον μιὰ μικρὴ προθεσμία γιὰ νὰ σὰς πείσω.

—Δὲν ξέρω ἀν στὸ τέλος θὰ ὑπερισχύσῃ μέσα σας ἡ γυναίκα ἢ ἀφωσιωμένη σὲ ἓνα καθήκον πολὺ λίγο ἑλκυστικὸ, ἢ ἡ κόρη τῆς πριγκίπισσας Λουιζίτας, κυρίας κοσμικῆς, ἀποκλειστικὰ κοσμικῆς. Ὡστόσο, δέχομαι ὅτι μοῦ ζητάτε.

—Σὰς εὐχαριστῶ, Μαινάου, εἶπε ἡ Ζυλιάν.

Ἐκεῖνος ἔπιασε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλινά του.

—Αἱ! Αὐτὰ τὰ τυπικὰ εἶναι περιττά μεταξὺ καλῶν φίλων καὶ ἐλπίζω, τώρα, ὅτι θὰ εἴμεθα πράγματι καλοὶ φίλοι.

Πολὺ συχνὰ ἡ Δούκισσα, ἀκολουθούμενη ἀπὸ μιὰ ἐμπιστὴ κυρία τῆς τιμῆς, περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ πάρκο τοῦ Σόνδερεθ. Εὕρισκε πάντα μιὰ πρόφασιν. Πότ' πῆγαινε ἱππασία, πότε κυνηγοῦσε. Ἀλλοτε διευθυνόταν στὴν λίμνη.

Στοὺς κύκλους τῆς Αὐλῆς εἶχαν σκεφθῇ στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ ἀκατανόητος καὶ προκλητικὸς γάμος πού εἶχε κάνει ὁ Μαινάου, θὰ τὸν ἔριχνε στὴν αἰώνια δυσμενεία τῆς Δούκισσας. Ἐν τούτοις συνέβαινε τὸ ἀντίθετον.

Οἱ στενοὶ αὐλικοὶ ἔκαναν τώρα καταπληκτικὲς παρατηρήσεις: «Ἐλεγον, ὅτι ἡ Δούκισσα εἶχε ξαναπάρει κάποια ἐλπίδα ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού ἔμαθε ὅτι ὁ

γάμος τοῦ Μαινάου ἦταν ἐντελὼς τυπικὸς καὶ ὅτι ὁ αὐλάρχης θεῖος του προσπαθοῦσε με κάθε τρόπο νὰ φέρῃ σὲ διάσταση τὸ ἀνδρόγυνον. Ἄν οἱ αὐλικοὶ αὐτοὶ εἶχαν μεγαλύτερη πείρα τῆς γυναικείας καρδιάς, θὰ καταλάβαιναν ὅτι ἡ καρδιά τῶν δουκισσῶν εἶναι ὅπως καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν καὶ ὅτι ὁ κ. ντ' Μαινάου ποτὲ δὲν ἀγαπήθηκε τόσο θερμὰ ὅσο ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἐτιμώρησε σκληρὰ τὴν γυναίκα πού ἐδειξεν ἀπέναντί του περισσότερὴ φιλοδοξία παρὰ ἀγάπη καὶ τὸν ἐγκατέλειψε ἄλλοτε χάριν ἐνὸς δουκός. Ἡ רוזσα — ἔτσι οἱ κυρίες τῆς Αὐλῆς εἶχαν ἐπνομασῇ τὴν νεαρὴν θαρῶνην Μαινάου — δὲν ἐκεντοῦσε τὴν ζηλοτυπία τῆς Δούκισσας ἀπὸ τὴν στιγμὴν, πού τὴν εἶχε δὴ ντυμένην ἀπλὰ σὰν μιὰ καμαριέρα πλούσιου σπιτιοῦ.

Ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ Μαινάου, πάντα ντυμένη με πολυτελέστατες τουαλέτες, διψασμένη γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνηση καὶ τὰς ἀπολαύσεις της, δὲν ἀπομακρύνονταν ποτὲ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν, τῆς ὁποίας ἀπέτελει ἓνα κόσμημα. Δὲν εἶχε γίνεῖ ὅμως οὔτε λόγος γιὰ τὴν ἐπίσημὴ παρουσίαση τῆς δευτέρας συζύγου. Ἀσφαλὲς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια σταχτοπούτα, μὴ παρουσιάσιμη. Ἀλλωστε, γιὰ νὰ τὴν πιστοποιήσῃ κανεὶς ἔφτανε νὰ δῇ, ὅτι τίποτε δὲν εἶχε μεταβληθῇ στὴν ζωὴ τοῦ κ. Μαινάου. Ζοῦσε με τὴν ἴδια ἀνεξαρτησία κινήσεων πού εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του, ἔμενε πολλὰς ἡμέρας στὸ πλοῦσιον σπιτί, πού εἶχε στὴν πόλιν ὡς ἐργένης καὶ ὁμιλοῦσας διαρκῶς γιὰ τὸ προσεχὲς ταξίδι του στὴν Ἀνατολή.

Ὅλα αὐτὰ ἐπειθάν τὴν Δούκισσα ὅτι ὁ Μαινάου ἤθελε νὰ ἱκανοποιήσῃ με τὸν γάμο αὐτὸ πού ἔκανε, μιὰ παλὰ του μνησικακία καὶ ἦταν ἀπολύτως ἀδιάφορος πρὸς τὴν σύζυγό του. Γι' αὐτὸ περνοῦσε κάθε μέρα κοντὰ ἀπὸ τὸ πάρκο τοῦ Σόνδερεθ.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιὰ μέρα πού θρῖσκόνταν μόνη με τὸν κ. ντ' Μαινάου, ἡ Ζυλιάν ἔφερε με τρόπο τὸν λογο τὴν ἀγνώστη γυναίκα πού ζοῦσε κοντὰ τους, στὸ Ἰνδικὸ περίπτερο. Ὁ θαρῶνος στὶς ἀρχὲς τὴν κύτταζε παρόξενα, καὶ ἔβαινε ἀόκετ' ὥρα σιωπηλός. Τέλος, εἶπε ὀργὰ κι' ἐπίσημα:

—Νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερο πού ἔχω νὰ κάνω εἶναι νὰ σὰς καταστήσω ἐνήμερη γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ ὑπόθεση.

Καὶ θηματίζοντας μέσα στὸ δωμάτιο ἄρχισε νὰ διηγῆται:

—Ὅταν ὁ θεῖος Γισβέρτος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ θεῖου τοῦ αὐλάρχου ἐπέστρεψε ἐδῶ, ἀφοῦ πέρασε πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικόν, ἐγὼ ἤμουν πολὺ νέος. Ὅσα μοῦ εἶχαν διηγηθῇ γι' αὐτόν, τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται στὰ νεανικὰ μάτια μου, σὰν ἓνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικὸς. Εἶχε ζήσει

μα τῆς Ε. ΜΑΡΑΙΤ

αγαποῦν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

στὶς Ἰνδίες, εἶχε ἐμπορευθῇ ἐκεῖ κι' εἶχε ἑκατονταπλασιάσει τὴν περιουσία του.

Ἀγόρασε τὸν πύργο τοῦ Σόνδερεθ πρὶν φύγῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Βεναρὲς τῶν Ἰνδιῶν.

Κι' ὅταν ἐπέστρεψε ἀπ' τὴν μακρινὴν ἐκείνη χώρα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ, ἔφερε μαζί του κι' ἓνα χαριτωμένο γυναικεῖο πλάσμα. Ὅσοι τὴν εἶδαν, ἀπεφάνθησαν με μιὰ γνώμη ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀνθρώπινο πλάσμα, μὰ γιὰ κάποια σελφίδα... Εἶναι ἡ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία με ρωτᾶτε... Μαζὶ του ἔφερνε κι' ἓνα παιδί — τὸν Γαθρίηλ — πού εἶχε ἀποκτήσῃ μ' αὐτὴν. Τότε ἔχτισε κοντὰ στὸν πύργο καὶ τὸ Ἰνδικὸ περίπτερο, φύτεψε στοὺς κήπους ἓνα σωρὸ ξωτικά δέντρα καὶ φυτὰ καὶ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον πού θύμιζε τόσο πολὺ τὶς Ἰνδίες, ἐγκατέστησε τὴν μυστηριώδη γυναίκα καὶ τὸ παιδί της. Ἠλπίζε με τὸν τρόπο αὐτόν, ὅτι ἡ γυναίκα θὰ ἀπέφευγε τὴν νοσταλγία τοῦ τόπου της...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θεῖο αὐλάρχη καὶ τὸν κ. Μπέργκ, ἐξηκολούθησε ὁ κ. ντ' Μαινάου, πολὺ λίγα πρόσωπα γινόντουσαν δεκτὰ στὸ Σόνδερεθ. Ὁ ἐγωϊστικὸς καὶ ἀπότομος χαρακτήρ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐπισκέπτες. Κάποτε ἦλθαν νὰ περάσω μερικὲς μέρες στὸ Σόνδερεθ. Τότε μοῦ συνέβη ἓνα παράξενο ἐπίσῳδο. Ἡ ξένη ἐκείνη, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸν μακρινὸ τόπο, ἡ Ἰνδὴ ἢ κλεισμένη στὸ Ἰνδικὸ περίπτερο ὅπου κανένας δὲν πλησίαζε, ἀπασχόλησε τὴν φαντασία μου περισσότερο ἀπὸ ὅσο μπορῶ νὰ παραστήσω... Ναί... Νὰ τὸ πιστεύω, Ζυλιάν... Ἐγὼρίζω τριγύρω ἀπὸ τὸν περίβολο γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν γυναίκα τὴν ὁποία ὁ θεῖος Γισβέρτος ἀγαποῦσε τόσο τρελλὰ. Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειστή, ἀλλὰ ἡ ξένη νομίζοντας χωρὶς ἀπαγορεύσει νὰ πλησιάσω. Ἐπλησίαζα λοιπὸν κρυφά, με χίλιες προφυλάξεις τὴν πόρτα τοῦ περιόλου. Δὲν ἔβλεπα καὶ δὲν ἄκουα τίποτα... Ἐξαφνὰ εἶδα τὸν θεῖο μου! Δὲν εἶπε οὔτε λέξη, μὰ τὸ χαμόγελο τὸ εἰρωνικόν, πού φάνηκε στὰ χεῖλινά του, ἦταν τέτοιο, ὥστε τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. Τὴν ἴδια μέρα, χωρὶς νὰ δάσω καμμιὰ ἐντολή, τὸ ταξιδιωτικόν μου ἀμάξι δέθηκε ἐμπρὸς στὴν σκάλα τοῦ Σόνδερεθ. Ὁ θεῖός μου με ἀνεχαίρησε καὶ ἔφυγα, γιὰ νὰ μὴ γυρίσω.

Ὁ κ. ντ' Μαινάου ὁμιλώντας πλησίασε τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ περιόλου.

Δὲν ξαναεἶδα ποτὲ τὸν θεῖο μου! Ἐξακολούθησε. Τὸν εἶδα μόνο γιὰ νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν τελευταία του θέληση, νὰ παρευρεθῶ, δηλαδὴ, τότε στὴν ταρῖχωση τοῦ νεκροῦ του... Ἦσθα τότε ἐδῶ καὶ εἶδα τὸν αὐστηρὸ καὶ παρὰ-

ξένο οἰκοδεσπότη νεκρό.

Ἀπὸ τὸν θεῖο μου τὸν Αὐλάρχη καὶ ἀπὸ τὸν κ. Μπέργκ ἔμαθα ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου του ὁ θεῖος Γισβέρτος ἀπαρνήθηκε τὴν Ἰνδὴ εἰδωλόατρίσσα καὶ ἔπαυσε νὰ ἔχη καμιά σχέση μαζί της. Ἐπίσθηκε ὅτι τὸ παιδί πού ἐνόμιζε ὅτι ἦταν δικό του, ἦταν ξένο καὶ ὅτι ἡ

Ἰνδὴ τὸ παρουσίασε ὡς δικό της γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ θεῖου μου καὶ νὰ κληρονομήσῃ τὴν μεγάλην περιουσία του.

Ἐγὼ θεωροῦσα πάντα τὸ παιδί ἐκεῖνο ὡς τὸν νόμιμο κληρονόμο τοῦ Σόνδερεθ.

Μοῦ ἐδειξαν τότε ὅχι μιὰ διαθήκη — γιὰτί τέτοια δὲν ὑπῆρχε — ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ χειρόγραφα τοῦ θεῖου μου. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἡ ὁποία παρετάθη πολὺ, ἦταν ἀρρώστεια τοῦ λάρυγγος. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ συνεννοεῖτο με τὴ γράψιμο. Τὸ ντουλάπι αὐτό εἶναι γεμάτο γράμματά του. Τὸ χειρόγραφο, λοιπὸν, ἐκεῖνο ἔλεγε ὅτι ὁ γάμος πού ἔκανε στὶς Ἰνδίες δὲν εἶχε νομιμοποιηθῇ σύμφωνα με τοὺς εὐρωπαϊκοὺς νόμους. Ὅτι τὸ παιδί τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν ἦταν παιδί τοῦ Γισβέρτου Μαινάου, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναθρέψωμε ἀπὸ φιλανθρωπία καὶ νὰ τὸ μορφώσωμε σύμφωνα με τὴν ταπεινὴ ζωὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἦταν προωρισμένο.

Δὲν εἶχα φυσικὰ τὸ δικαίωμα νὰ τροποποιήσω τίς ἐντολὰς αὐτές... Ἀλλωστε ἡ γυναίκα αὐτὴ πού εἶχε ἀπατήσῃ τὸν θεῖο μου μοῦ φαινόταν σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ ταπεινότερα πλάσματα τῆς γῆς. Δι-ετήρησα αὐτὴν τὴν ἐντύπωση. Ὁ θεῖός μου ὁ αὐλάρχης καὶ ἐγὼ γενήκαμε ἔτσι κληρονόμοι καὶ κύριοι τοῦ Σόνδερεθ καὶ τῆς μενάλης περιουσίας τοῦ Γισβέρτου Μαινάου.

Ἡ Ἰνδὴ, πού ἔμενε πάντα στὸ Ἰνδικὸ περίπτερο, ἔπαυσε σὲ λίγο μιὰ νευρικὴ κόρη πού τὴν ἐορίξε σκλήρητο στὸ κοσθεῖν. Ἐταί ἔζη ἀπὸ τότε, με τὸ παιδί της. Ἀνέθεσα στὴν κυρὰ Λὸν νὰ τὴν περιποι-ῇται...

Τὴν εἶδα ποτὲ σὰς; ὠτῆσε ἡ Ζυλιάν.

—Ἐνῶ; εἶπε ἐκεῖνος με χειρνομία ἐπιστοφῆς. Ἐγὼ; μίαν ὑποκριτρία καὶ ἀπι-

στη; Μοῦ ἐμπνέει ἀκατανίκητ' ἀηδία... Ἐπειτα οἱ ἀρρωστοὶ μοῦ ἐμπνέουν γενικῶς ἀποστροφή... Αὐτὴ ἡ γυναίκα, παράλυτη καὶ παραλογισμένη, ἐγάζει συχνὰ διαπεραστικὰ φωνές. Δώδεκα χρόνια τώρα πεθαίνει. Δὲν τὴν ἔχω ἰδῇ ποτὲ καὶ ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ τὴν δεινροστοχία πού ὀδηγεῖ στὸ περίπτερο ὅπου κατοικεῖ.

Ἡ Ζυλιάν ἐμάζεψε τίς κλωστὲς τῆς

Ἡ Ζυλιάν ἀναλογιζόνταν τὴν μοχθηρία τοῦ αὐλάρχου.

και φώναζε τον Λεό που έπαιζε εκεί. Όταν ο Μαινάου άρχισε την αφήγησή του, η Ζυλιάν αισθάνθηκε κάτι να την έλκυε. Επί τέλους της μιλούσε για τον εαυτό του και την οικογένειά του... Μια άμοιβαία εμπιστοσύνη πιθανόν να άρχιζε... Κατόπιν άξαφνα, είδε να ύψωνη ανάμεσα του το κεφάλι ο στυγνότερος έγωισμός, εκείνος που άπομακρύνεται από τον πόνο του άλλου, άποφεύγει τις λύπες των ανθρώπων, για να μη ελαττώση την ιδική του χαρά και να μην όλιγοστεύση την ήσυχία του... Ο ώριος Μαινάου της φαινόταν τώρα σαν τέρας.

—Πες καληνύχτα στον πατέρα σου, Λεό! είπε προς τον μικρό που είχε τρέξει κοντά της και κρεμάσθηκε από το χέρι της.

Ο Μαινάου άνεσήκωσε το παιδί και το φίλησε.

—Λοιπόν, Ζυλιάν! έπιν άφίνοντας το παιδάκι πάλι κάτω. Ένδιαφέρεσαι άκόμη για την γυναίκα που κατοικεί στο ίδιο σπίτι; Έλπίζω ότι δεν θά αισθανθής κανένα όικτο για μία άνάξια γυναίκα, ούτε για το παιδί της, το όποιο, όπως παρετήρησα, φαίνεται να συμπάθη. Πρέπει να έννοήσης...

—Αργώ πάντοτε να καταλάβω τις περίπλοκες καταστάσεις! είπε η Ζυλιάν. Χρειάζομαι πάντοτε καιρό για να σχηματίσω μία γνώμη.

—Εχαίρετ'ε έλαφρα με το κεφάλι. και όγής από το σαλόνι, κρατώντας από το χέρι τον Λεό.

—Δασκάλα! μουρμούρισε ο Μαινάου με κάποιο πείσμα.

Κατόπιν σήκωσε τους ώμους: —Μπα! Είναι κατάλληλη για την δουλειά της.

Κτύπησε το κουδούνι και διέταξε να τ'ό έτοιμάσουν ένα άλογο για να πάη στην πόλη να περάση την βραδυά του.

—Έπειτα από μία ώρα στην άριστοκρατική λέσχη έλεγε στον φίλο του τον Ρούντιγκερ.

Πρέπει να παραδεχθώ, ότι η τύχη έβοήθησε θαυμάσια τα σχέδιά μου. Δεν τραγουδά, δεν ζωγραφίζει και —όπερ—τάτη εύτυχία—δεν παίζει πιάνο. Εύλογημένος άς είναι ο Θεός!... Θά είμαι ήσυχος από το μέρος αυτό και δεν θά έχω ποτέ την ένόχληση αξιώσεων, παραπών και παρεξηγήσεων. Μοφ φαίνεται κάποτε — σπανίως — όμορφότερη από ό,τι την ένόμιζα, και αυτό θέβαια δεν μου χρειαζόταν. Άλλά έπειδή δεν έχει πνεύμα και ούτε ίχνος φιλαρεσκείας,

Πρέπει να παραδεχθώ, ότι η τύχη έβοήθησε θαυμάσια τα σχέδιά μου. Δεν τραγουδά, δεν ζωγραφίζει και —όπερ—τάτη εύτυχία—δεν παίζει πιάνο. Εύλογημένος άς είναι ο Θεός!... Θά είμαι ήσυχος από το μέρος αυτό και δεν θά έχω ποτέ την ένόχληση αξιώσεων, παραπών και παρεξηγήσεων. Μοφ φαίνεται κάποτε — σπανίως — όμορφότερη από ό,τι την ένόμιζα, και αυτό θέβαια δεν μου χρειαζόταν. Άλλά έπειδή δεν έχει πνεύμα και ούτε ίχνος φιλαρεσκείας,

Σκέψεις

—Οι μεγαλείτερες άρετές είναι η ταπεινοφροσύνη κι' η αυταπάτηση.

(Ντραίντεν)

—Όλη μας η αξιοπρέπεια έγκειται εις σκέψεις.

(Βίντωρ Ουγκώ)

—Η εύτυχία δεν είναι άκριβης πλάστιγγ. Η μόνη σωστή πλάστιγγ στην όποία ζυγίζονται οι φίλοι είναι η άτυχία.

(Πλούταρχος)

—Τοια πράγματα στον κόσμο μένουν άμετάβλητα: ο όχλος, η γυναίκα και τα κύματα.

(Δημόκριτος)

δεν θά είναι ποτέ έπικίνδυνη. Είναι ό λιγώτερο περιορισμένης αντιλήψεως και όλιγώτερο αίσθηματική από όσο νόμιζα. Έν τούτοις η αντίληψις της είναι άργή και θά διατηρήση σε όλη της τη ζωή τις γνώμες που σχηματίζει ένα κορίτσι στο παρνεναγωγείο, γνώμες γεμάτες πλάνες, τις όποιες δεν θά κοπιάσω θέβαια να διορθώσω έγώ. Νομίζω πως διάβάζω από τώρα τα γράμματα που θά μου στέλλη όταν ταξιδεύω. Σαν έκθεσεις μιάς καλής μαθήτριας που είνε το καύχημα της τάξέως της... Όλα αυτά συμπληρωμένα με λεπτομέρειες για το νοικοκυριό και τα οικιακά συμβάντα... Τα γράμματα αυτά δεν θά μου φέρουν ποτέ στενοχώρια. Ο Λεό την πήρε με καλό μάτι και φαίνεται πως τα καταφέρει να επιβάλλεται στον αυλάρχη με την έκ χαρακτήρος ήρεμη στάση της και την ύπερφάνεια των Τράχεμπεργκ, η όποία την βοηθεί άρκετά καλά... Μπορώ να φύγω σε δεκαπέντε μέρες...

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

—Ένα άπόγευμα έφθασε ο κ. ντέ Ρούντιγκερ. Το γεύμα πλησίαζε στο τέλος του και είχαν φέρει τα φρούτα. Ήταν κομιστής καλών είδησεων, γιατί έρχόταν να άναγγείλη, ότι η Δούκισσα με τον διάδοχο έσκόπευε να έλθη την έπομένη στο Σόννβεργ, όπου έκανε κάθε έτος, για να κόψη στα θερμοκήπια πρώιμα σταφύλια και άλλα σπάνια φρούτα.

Ο αυλάρχης άνασηκώθηκε... Φάνηκε ξαναφανεμένος από την χαρά του και άφησε την πατερίτσα του.

—Δεν ύπάρχει τρόπος να άποφύγωμε αυτή την έπίσκεψη έπεις ο Μαινάου στην γυναίκα του, όταν έφυγε ο αυλάρχης, είχα, σύμφωνα με την έπιθυμία σου, που ήταν και δική μου έπιθυμία, άναβάλλει την εμφάνισή του στο παλάτι για την έποχή της έπανόδου μου από το ταξίδι. Η δούκισσα όμως μάς άναγκάζει να συντονισώμε την προθεσμία.

Καθώς μιλούσε, ένα παράξενο μειδίαμα φαινόταν στο πρόσωπό της.

—Δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς προσέθεσε, κυττάζοντας την σύζυγό του.

—Τό ξέρω! είπεν εκείνη με άδιαφορία.

—Πολύ καλά... Ύπάρχει έν τούτοις κάτι, στο όποιο θά ήθελα να έπιστήσω την προσοχή σου. Μοδ το έπιτρέπεις, δεν είναι έτσι; Η ήγεμονις μας έρωνεύεται τρομερά την... πως να το πώ;... την ύπερβολική άπλότητα στην τουαλέτα... και η μετριοφροσύνη σου σε κάνει πάλι συχνά να ντύνεσαι άπλουστερα από ό,τι πρέπει...

—Έλπίζω, είπε η Ζυλιάν, ότι μου άναγνωρίζετε άρκετό τάκτ, για να διακρίνω τις περιστάσεις, κατά τις όποιες μπορώ να περιορίζωμαι στην άπλότητα, την όποιαν άγαπώ, και να αντιλαμβάνωμαι αντίθέτως τις άπαιτήσεις της θέσεώς μου...

Μιλώντας έτσι έφτασαν στον διάδρομο που ώδηγούσε στα διαμερίσματα του Μαινάου. Έκει έμπρος ήσαν δύο μεγάλα μπασούλα από ρωτικό δέρμα, όλοκαίνουργα, τα όποια είχαν φέρει για το προσεχές ταξίδι. Τα μάτια του Μαινάου άστραφταν μόλις τα είδε. Νόμιζε κανείς ότι έβλεπε από τώρα έμπρός του τους μακρυνούς όρίζοντας, στους όποιους θά έταξίδευε. Έσκυψε για να εξέτάσση τα μπασούλα, ένθ η Ζυλιάν διευθυνόταν προς το όφισ για να συνεννοηθί με τον άρχιμάγειρο.

Ο αυλάρχης είχε δεχθί σιωπηρά να άναλάβη η Ζυλιάν την διεύθυνση του σπιτιού. Η νεαρή γυναίκα θρискόταν σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί έπρεπε κάθε στιγμή να παλαίη έναντίον της ταπεινής φιλαργυρίας του αυλάρχου. Η άπεριόριστη δυσπιστία του, ο τρόμος ότι θά τον γελάσουν και θά τον κλέψουν, έκδηλωνόταν κάθε στιγμή κατά τον ταπεινότερο τρόπο. Στην έκδήλωση αυτή του χαρακτήρος του έπρεπε να προστεθί και η πικρία, που έπροξένησε ο δεύτερος γάμος του Μαινάου. Έτσι, η Ζυλιάν έπρεπε μαζί του να είνε διαρκώς προσεκτική και διαρκώς έτοιμη για πόλεμο. Ήξερε, ότι κάθε κίνησή της παρακολουθούνταν, ότι και τα γράμματα άκόμη που έρχόνταν από την οικογένειά της περνούσαν από τα χέρια του αυλάρχου πριν της δοθούν. Και άκριβώς έκείνη την ήμερα είχε λάθει ένα γράμμα της Μητέρας της, για το όποιο δεν ύπήρχε άμφιβολία ότι είχε άνοιχθί. Ύπάρχουν χαρακτήρες, οι όποιοι δεν ύποχωρούν ούτε μπρος στην ταπεινή αυτή πράξη.

Τό περιεχόμενο της έπιστολής έκείνης που η κόμισσα Τράχεμπεργκ έστελνε στην κόρη της, ήταν τέτοιο, ώστε έκανε την παραόσιαση της έπιστολής άκόμη όδυνώτερη. Σ' αυτό η μητέρα της έκανε πικρά παράπονα κατά της τύχης της. Οι γιατροί της είχαν συστήσει να κάμη θεραπεία σε μία λουτρόπολη, η οικονομική τους όμως κατάστασις δεν επέτρεπε τέτοιες πολυτέλειες. Σε μία περίσταση τόσο σοβαρή και κρίσιμη, η κόμισσα Τράχεμπεργκ έκρινε άπαραίτητο να άπευθυνθί προς την άγαπημένη της κόρη, αυτήν που πάντοτε άναποδσε περισσότερο από τα άλλα της παιδιά, αυτήν που ο γάμος της είχε κάμη πλούσια. Της έζητούσε τέλος να θυσιάση χόριν της υγείας της μητέρας της ένα μικρό ποσόν από τα χρήματα, τα όποια ο άαρώνος Μαινάου έδινε στην σύζυγό του για τα ίδιατερα έξοδα της.

Και η Ζυλιάν έκκεφτόταν με πόση ιαχρηή χαιρεκασία ο αυλάρχης θά είχε μάθει τα οικογενειακά των Τράχεμπεργκ.

Η Ζυλιάν θά μπορούσε θέβαια να τα φέρη όλα αυτά εις γνώσιν του συζύγου της. Μά είχε έλθει εκεί για να προστατεύση την ήσυχία των Μαινάου, και δεν ήθελε να προκαλέση με τα παράπονα της καίμια νέα διάσταση με ταξί του Ρασούλ και του αυλάρχου.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Σκέψεις

—Η αλήθεια είναι μία, μα τα ψέμματα είναι πολλά.

(Όμηρος)

—Οι μεγάλοι άνδρες χάνουν πολύ όταν τους δη κανείς από κοντά.

(Ναπολέων)

—Για δύο πράγματα τουλάχιστον μπορούμε να ήμαστε θέβαιοι: ότι θά ύποφέρωμ όλοι και θά πεθάνωμε όλοι.

(Γκόλντσμιθ)

—Τό χοήμα είναι δύναμις και σπάνιοι είναι εκείνοι που μπορούν ν' αντισταθούν στην άπόκτηση της δυνάμεως.

(Βήκονσφνλδ)

ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΩΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ;

Η δικαιοσύνη βασίζει ως επί το πλείστον την προσπάθειά της για την έξιχνίαση ένός έγκλήματος ή άδικήματος στις μαρτυρικές καταθέσεις.

Συμβαίνει όμως συχνά οι καταθέσεις αυτές να μην είναι παρά έντυπώσεις της στιγμής, χωρίς πραγματική άποδεικτική άξια. Π.χ. κάποιος περνά τυχαίως από το μέρος που γίνεται ένα έγκλημα. Άρροτοίματος για την σκηνή, και φυσικά άπερσεκτος, ως έκ περισσοῦ και ταραγμένος, σχεδόν κατά κανόνα από το άπρόοπτο γεγονός, δεν είναι σε θέση να το συλλάβη σ' όλες του τις λεπτομέρειες, στην άκριβή του έννοια. Έχει μία γενική μάλλον έντύπωση, συγκεχυμένη, όχι σπανίως. Ο άνθρωπος όμως αυτός, ο «αυτόπτης», καλείται να μαρτυρήσθ στο δικαστήριο και το ταραγμένο πνεύμα του, έν συνεργασία με την έξημένη—κάποτε—φαντασία του, δίνει μία λαθασμένη εικόνα του γεγονότος, που συχνά κρίνει για την τύχη του κατηγορουμένου.

Αυτό έγινε και τελευταίως, με την έπίθεση έναντίον του Γάλλου σοσιαλιστού ήγέτου Μπλουά. Δεν βρέθηκε άκόμη καλώς-καλώς, πούδς τον έτραυματίσε.

Πρό 30 έτών το ζήτημα αυτό ήταν έξ ίσου με σήμερα ένδιαφέρον... και άλυτο φυσικά. Ο καθηγής δέ της ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης Κλαπερόν, για να άποδείξη πόση λίγη σημασία θά έπρεπε να έχουν οι καταθέσεις των μαρτύρων της στιγμής, καταθέσεις που είναι πρωτίστως ζήτηματα παρατηρητηνότητος, έκαμε το έξης πείραμα.

Έθεσε μία μέρα ξαφνικά στους 54 φοιτητάς που παρακολουθούσαν το μάθημά του, όκτώ έρωτήσεις, καλώντας τους να του άπαντήσουν έγγραφως και επί τόπου μέσα σε 10 λεπτά.

Μεταξύ των έρωτήσεων αυτών, ήταν και οι έξης: «Έξερετε αν υπάρχη κανένα παράθυρο άπέναντι στο θυρωρείο;»—«Έξερετε αν οι κολώνες του χώλ είναι στρογγυλές ή τετράγωνες;»—«Έξερετε αν η όροφή του μεγάλου άμφιθεάτρου είναι διακοσμημένη ή όχι;» κτλ.

Κανείς, λοιπόν, άπ' τους 54 μαθητάς του δεν κατώρθωσε να δώση μία άπάντηση άπολύτως όρθή στα έρωτήματα του κ. καθηγητή.

Για το παράθυρο, μπροστά άπ' το όποιο οι φοιτητές περνούσαν τέσσερις φορές την ήμερα, 45 έδήλωσαν ότι... δεν ύπήρχε, όκτώ το έτοποθέτησαν... εκεί που δεν ήταν, και ένας όμολόγησε έλικρινέστατα, ότι πρώτη φορά άκουγε γι' αυτό!

Όσον άφορά τις κολώνες του χώλλ, μόνον έξ φοιτητάι άπάντησαν πως ήσαν άκριβες.

Ο ίδιος καθηγητής έκαμε και ένα άλλο πείραμα.

Κάποτε, σε μία έορτή ένας μεταμφιεσμένος έμπαινε άπρόσκλητος στο σπίτι του. Φυσικά μόν έβγαζαν άμέσως έξω μ' όλας τας τιμάς. Όταν έφυγε, ο καθηγητής έρώτησε τους παρευρισκομένους μαθητάς του αν θά γνώριζε κανείς τους τον μασηκαρμένο, σε περίπτωση που θά τον ξανάβλεπε.

Όλοι φώναξαν «ναί». Όταν όμως ο καθηγητής, για να τους δοκιμάση, παρουσίασε πέντε διαφόρους μεταμφιεσμένους, μεταξύ των όποιων ο ένας φορούσε ό,τι κι' ο άγνωστος, κανείς από αυτούς δεν μπόρεσε να δη πούδς άκριβώς ήταν ο καταζητούμενος. Έδειξαν όλοι άλλον άντι άλλου!

2 άνέκδοτα του Κορό

Ο περίφημος Γάλλος ζωγράφος Κορό, για τον όποιον αναφέρουμε σ' άλλη σελίδα, δεν ήταν μόνάχα ένας μεγάλος καλλιτέχνης μα κι' ένας πολύ καλός και άπλός άνθρωπος. Τα παρακάτω άνέκδοτα του πείθουν γι' αυτό.

Κάποτε ένας συλλέκτης σπανίων πινάκων, άγόρασε ένα ταμπίνο για Κορό και μάλιστα το άκριβοπλήρωσε. Είχε πληρώσει πιά όταν παρατηρεί ότι ο «Κορό» του δεν είχε ύπογραφή. Τρέχει τότε στον μεγάλο ζωγράφο και τον παρακαλεί να του ύπογράψη τον πίνακα γιατί άλλοιώς τα λεφτά του θά πήγαιναν χαμένα. Ο Κορό ρίχνει μία ματιά στο έργο και βλέπει ότι δεν είναι δικό του. Ο φιλότεχνος είχε έξαπατηθί. Άρνείται φυσικά να ύπογράψη τον πίνακα. Ο άλλος όμως διαλασιάζει τις ίκεσιές του, μόνον που δεν κλαίει. Ο Κορό συγκινείται, ρίχνει άλλη μία ματιά στον πίνακα, και άμπετα.

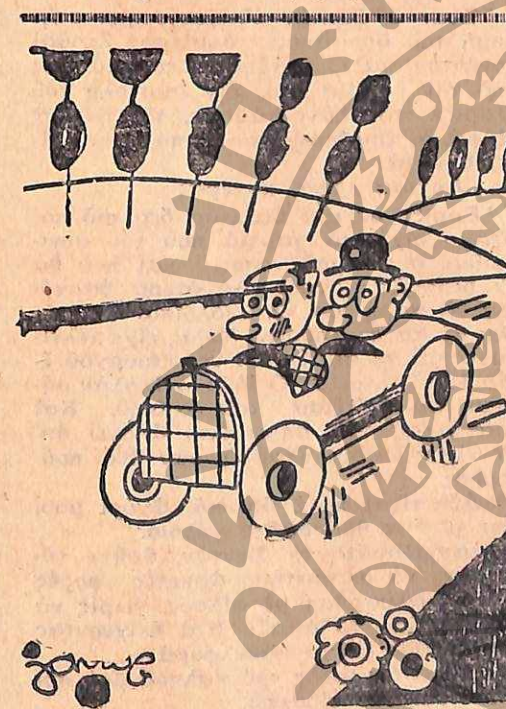
—Άς είναι, λέγει, δεν είναι και τόσο άσχημος. Τον ύπογράφω!

Ένας νεαρός θαυμαστής του, ζωγράφος κι' αυτός, πήρε μία μέρα τον «μαίτρε» σπίτι του για να του κάνη το τραπέζι.

Ήταν Παρασκευή και η οικογένεια συνήθιζε κάθε Παρασκευή να μαγειρεύη μουρούνα. Ο Κορό έφαγε την μουρούνα και σε σχετική έρώτηση της οικοδεσποίνης, έξεδήλωσε τον ένθουσιασμό του για το φαγητό.

Η οικοδέσποινα, έπαφελήθηκε για να ξαναπροσκαλέσθ τον Κορό. Αυτό επανελήφθη κι' έτσι ο καλλιτέχνης έτρωγε κάθε Παρασκευή μουρούνα στο φίλιό του. Έπί τέλους μία Παρασκευή δεν βρήκαν μουρούνα και μαγειρέψαν κάτι άλλο. Η οικοδέσποινα ήταν άπαρηγόρητη που στερούσε τον ζωγράφο τό... άγαπημένο του φαγητό.

—Ω! Μη στενοχωρήσθε και τόσο, την καθησύχασε αυτός, είναι το μόνο φαγητό που δεν σηκώνει το στομάχι μου!...

—Έγώ άγαπήτ'ε μου έφευρα κάτι πολύ σπουδαίο: ένα άθόρυβο κινητήρα. —Νά έφεύρεσις που θά κάνη... κρότοι!

ΠΟΙΚΙΛΑΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΟΚΚΑΛΟ Ο ΓΟΗΣ

Ένας Ίνδός γόης φειδιών «στρατοπεδείει» μία μέρα σ' ένα μικρό χωριό και άρχίζει τον δεικνυτικό του.

—Κυρίες και Κύριοι, τώρα θά ήγθε τα καταπληκτικώτερα πράγματα του κόσμου. Προτού όμως, θά σας τονίσω ότι κανείς άλλος δεν έξρει τόσο από φειδία, όσο έγώ... Δέν ύπάρχει τίποτε σχετικό μ' αυτά που να ύην το ξέρω!

Ένας θεατής.—Τίποτε; Ο Γόης.—Τίποτε.

Ένας θεατής.—Τότε, μπορείτε να μου πής που τελειώνει το σώμα ένός φειδιού και που άρχίζει η ουρά του.

Ο Γόης.—.....

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΩΝΗ

Ένα Ιπποδρόμιο σταμάτησε κάποτε στην πλατεία μιάς μικρής έπαρχιακής πόλεως της Τσεχοσλαβαςίας. Οι κάτοικοι του μέρους έκείνου φημιζόντανε για πολύ ταιγκουήδες, γι' αυτό, ο διευθυντής του Ιπποδρόμιου που ήσανε έξυπνος άνθρωπος και ήξερε την δουλειά του, φρόντισε προτού άρχισθ τις προτοιμασίες του να μάθη αν θά έρχόντανε το βράδυ οι κάτοικοι στην παράσταση. Για τον σκοπό αυτό σκέφθηκε το έξης κόλπο. Βάζει δύο ανθρώπους του να γυρίσουν την πόλη και να διαλαλήσουν ότι ο διευθυντής του Ιπποδρόμιου που έφθασε είχε να τους άνακοίνωση σπουδαία πράγματα και έδινε ραντεβού στους φιλομούσους κατοίκους το βράδυ στο μεγάλο καφενείο της πόλεως.

Ήλθε το βράδυ, αλλά όχι και ο κόσμος που περίμενε ο θεατρώνης στο καφενείο. Τό νοήμον κοινόν είχε φιλαργυρευθί και τον καφέ που θά πλήρωνε για ν' άκουσθ τον θεατρώνη. Την άλλη μέρα αυτός έφευγε με το Ιπποδρόμιο του για άλλους, πιά κουδάρ-δάδες... φιλοθεάμονας.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΗΘΕΛΕ:

Ο γεροπαλιμένος αλλά παραλής θεός είναι έτοιμοθάνατος. Φωνάζει λοιπόν κοντά του τον νεαρό Ίούλιο, άντάξιο άνεψιό του θείου του και άρχίζει τις ύποθήκες:

—Ίούλιε παιδί μου, έγώ πεθαίνω... —Μη μού τό λές θείς μου, δεν είναι δυνατόν!...

—Ναί, ναί, λοιπόν έγώ πεθαίνω, αλλά θέλω να φύγω άπ' τον μάταιο αυτό κόσμο σ' ύσυχος...

—Μη μού τό ξαναπής θείς μου!...

—Γι' αυτό πρέπει να μού ύποσχεθής ότι θά ήξς φρόνιμα.

—Ναί θείς μου.

—Νοικοκυρεμένα!...

—Ναί θείς μου.

—Ότι θά κάνης καλή κρήση των χρημάτων που σ' άρνήνω!...

—Μά...μά...μά...λιστα θείς μου!...

—Και προ παντός δεν θά κυττάξης μόλις πεθάνω να τα φτιάξης με την φιλονεικία μου, την όμορφη Ζουζού.

—Ναί, θείς μου, πής μου μόνάχα πού θά θέλατε ν' άρχίσω;

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τερλάν και ο Φλοριζέ, δυο παλαιοί φίλοι, διατηρούσαν ένα νηματοουργείο στο Άλικο. Οι δουλειές των πήγαιναν πολύ καλά, ως την ημέρα που εμφανίστηκε ο αντίπαλος. Κάποιο άλλο εργοστάσιο άνοιξε εκεί κοντά και ένας άγριος ανταγωνισμός άρχισε μεταξύ των δύο νηματοουργείων.

Οι δουλειές των δύο φίλων πήγαιναν μέρα με την ημέρα χειρότερα και επί τέλους άπεράσαν να σταματήσουν και να χωριστούν. Είχαν πιά καταστραφεί.

Μόλις όμως ο Τερλάν έμεινε μόνος, ξανάνοιξε για λογαριασμό του και μόνο αυτή τη φορά το εργοστάσιο ισχυριζόμενος πως κάποιος χρηματοδότης τον έδοξήσε και άρχισε να δουλεύει έντατικά, έμμεταλλευόμενος όλες τις έφευρέσεις του άλλοτε συνταίρου του, που ήταν τότε η ψυχή της δουλειάς. Σε λίγο καιρό, έκλεισε και το εργοστάσιο που ανταγωνιζόταν και που είχε προκαλέσει την καταστροφή των δυο συνταίρων.

Ο Φλοριζέ που είχε εν τώ μεταξύ βρει μια θεούλα σ' ένα κατάστημα του Σεντάν, έβλεπε με κάποια ζήλεια και έκπληξη αυτή την απότομη πρόοδο του φίλου του. Ήλπιζε να τα ξαναφτιάξουν, να ξαναπάση στην θέση του στο εργοστάσιο, μα ο άλλος τον έδιωξε.

Ζούσε λοιπόν φτωχικά με το μοναχικό το παιδί, τον Ζερβαί, και με την ανάμνηση της γυναίκας του, που δεν άργησε να πεθάνει ύστερα απ' την καταστροφή, υποκλιόμενος στις συγκινήσεις και τις κακουχίες. Ο πόθος του Φλοριζέ με τον χαμό της γυναίκας του που λάτρευε, του κλονίσε την ύγεια άνεπανόρθωτα. Μια μέρα, σκαλίζοντας μέσα στα ένθυμα της γυναίκας του κάμνει, μια τρομερή ανακάλυψη: βρίσκει την ερωτική άλλη λογαφία του Τερλάν με την Άντρέ, την γυναίκα του. Το χτύπημα ήταν φοβερό. Ο φίλος του που τόσο είχε εμπιστοσύνη και η γυναίκα του που για την αγάπη της έπαθε η ύγεια του τον άπατοσαν! Αμέσως μια φοβερή άμφιβολία του τρύπησε το μυαλό: αν ο Ζερβαί, το παιδί του... Άλλ' όχι. Δεν ήταν δυνατόν. Όταν γεννήθηκε, ο Τερλάν δεν είχε ακόμα εμφανισθεί.

Ο Φλοριζέ μέσα με την ημέρα πηγαίνει χειρότερα.

Προαισθάνεται το τέλος του σύντομο και θέλει να εκδικηθεί. Γράφει δυο γράμματα, ένα στον Τερλάν, για να του αναθέσει ως καθήκον, ως υποχρέωσή του, για το κακό που τούκαμε, την ανατροφή και την φροντίδα του γιου του, και ένα στον Ζερβαί, για να του κληροδοτήσει όλο το μίσος του κατά του Τερλάν.

Ο Φλοριζέ πεθαίνει και οι δυο τραγικοί κληρονόμοι του παίρνουν μετά την κηδεία τα γράμματά του.

Το διάβαζε άκοιμη το δικό του ο Ζερβαί, όταν δέχεται την επίσκεψη του Τερλάν.

Αυτός τον ρωτά τί θα κάνει αν κανείς δεν τον βοηθήσει.

2. (Η συνέχεια)

Δά αναγκασθώ να ζητιανέψω, κύριε...έκτος αν κατορθώσω να προσληφθώ σε καμμιά άγρή-πυλη για να φυλάγω τα πρό-

—Ο πατέρας σου θα σου μιλούσε θέ-βαια, συχνά για μένα;

—Ναι, πολύ συχνά...

—Και θα με κατηγορούσε, θέβαια, δεν είν' έτσι; Του άρεσαν πάντα οι φάρσες.

—Όχι. Δεν σάς κατηγορούσε. Σάς παρουσίαζε πάντα σε μένα σαν ένα υπό-δειγμα θάρρους, δραστηριότητας, ένεργείας, σαν ένα παράδειγμα προς μι-μνησιν...

—Πάντοτε; έπέμεινε ο Τερλάν.

Και το παιδί, ύψώνοντας τα γαλανά μάτια του, επανέλαβε πολύ ήρεμα το ψέμα του:

—Ός την τελευταία στιγμή της ζωής του, κύριε.

—Κι' εγώ επίσης, τον αγαπούσα... Για-τί άραγε οι περιστάσεις της ζωής μάς...

Πήρε ένα θλιμμένο ύφος ανάλογο προς την περίπτωση, κι' ύστερα, άπότο-μα, χαμογέλασε:

—Τι θάλεγες αν φρόντιζα εγώ για σένα; "Αν σε βοηθούσα να τελειώσης τις σπουδές σου; "Αν σου έδινα τον τρό-πο να κερδίσης τη ζωή σου;

—Θάλεγα ότι είσθε ο καλύτερος των ανθρώπων και ότι... και ότι ο μπαμπάς είχε δίκιο όταν με μάθαινε να σάς α-γαπώ...

—Έλα, είσαι ένα καλό αγοράκι. Μα-ζί σου δεν έχει να φοβηθεί κανείς τίπο-τα...

Τα γαλανά μάτια του Ζερβαί χαμή-λωσαν.

—Θα κάνης ένα δέμα όλα τα πράγ-ματά σου. Εγώ εν τώ μεταξύ θα διεκ-περαιώσω τις δουλειές μου στο Σεντάν. Θα περάσω να σε πάρω σε δυο ώρες. Νά είσαι έτοιμος.

—Όταν ο Τερλάν εξαφανίστηκε στην άκρη του δρομικού, ο μικρός Ζερβαί γονάτισε πάλι, τράβηξε, ζεστή άκόμη από την καρδιά του, την έπιστολή του Φλοριζέ, την ξαναδιάβασε, την γέμισε με φιλιά, την διάβασε και πάλι, και εί-πε, δυνατά:

—Άρχισα καλά, πατέρα;

—Έρριξε σε μια θαλίτσα ό,τι πιο πολ-ύτιμο είχε, τα χαρτιά που του συνι-στούσε ο έτοιμοθάνατος, και που θα τα διάβαζε κρυφά. Άργότερα θάρχό-ταν να πάρη και τα υπόλοιπα. Τα έπι-πλα θα τα πουλούσαν. Μόλις είχε τελει-ώσει, και το άμάξι του νηματοουργού έ-στριβε την γωνία. Ο ίδιος ο Τερλάν σή-κωσε την θαλίτσα του παιδιού. Και κρατώντας την, σηκωμένη, άπάνω απ' το κεφάλι του, έλαφρή σαν ένα πού-πουλο:

—Δεν είναι πολύ θερειά, αγόρι μου, είπε μ' ένα θορυβώδες γέλιο.

Διασχίζοντας το Σεντάν, βρήκε εύ-καιρία να σταματήσει άρκετές φορές για να φυλαρήσει με φίλους, χωρίς να κατεβή από το άμάξι. Και δείχνοντας τον Ζερβαί έλεγε κάθε φορά:

—Είναι ο μικρός του παλμού μου συ-νεταίρου. Τον υιοθετώ.

—Είναι μεγάλη καλωσύνη αυτό που κάνετε, κύριε Τερλάν.

—Μπα! το σωστό είναι ν' άλλοηλοθη-

θοούνται μεταξύ των οι φίλοι...

Με τα μάτια χαμηλωμένα, το παιδί σιωπούσε. "Ομορφος, με δέρμα λεπτό και ρόδινο, παρ' όλα τα δάκρυα και την εξάντληση των τελευταίων αυτών ήμε-ρών, ο Ζερβαί φαινόταν σχεδόν σαν κο-ρίτσι.

—Θα τον κάνω με ό,τι θελήσω, ψι-θύριζε ο Τερλάν.

Δεν μπορούσε να φαντασθή καν ότι το παιδί που έπαιρνε μαζί του και που σε λίγο θα έμπαινε στο σπίτι του, θα κολλούσε για πάντα επάνω του όπως ή λέπρα στην ζωντανή σάρκα που κατα-τρώει.

—Αν το φανταζόταν ο Τερλάν, θα έ-κανε ένα χαλύβδινο περιδέραιο με τα ροζιασμένα δάχτυλά του γύρω από τον λεπτό και λευκό αυτό λαϊμό, θάσφιγγε λίγο, και ύστερα θάρριχνε το αδύνατο και μικροκαμωμένο αυτό σώμα, μ' ένα σπρώξιμο στα πεινασμένα κύματα του Μεζ καθώς θα περνούσε την γέφυρα.

Το άμάξι στάθηκε στην είσοδο ενός μεγάλου σκιερού κήπου. Στο θάθος, φάνταζε ένα μεγάλο λευκό σπίτι: "Η Γκλοριέτ".

—Βρίσκεσαι σπίτι σου αγοράκι...

—Ένα χαριτωμένο κοριτσάκι όκτώ χρόνων, μελαχροινό, με όλόμαυρα μά-τια, έτρεξε να ριχθί στην άγκαλιά του πατέρα της.

—Ήταν η Βέρθα, η κόρη του Τερλάν. Ο Ζερβαί την είδε μα δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Γνωρίζονταν ήδη. Είχαν παίξει μαζί πριν διασκοπούν οι σχέσεις των πατέρων των. Εκείνη τον άντιλήφθηκε.

—Είναι ο Ζερβαί! Είναι ο Ζερβαί!

—Ναι μικρούλα μου, είναι ο Ζερβαί που δεν έχει πιά μπαμπά και θα γίνη τώρα ο σύντροφός σου...

—Η Βέρθα ρίχνεται στον λαϊμό του Ζερβαί και του δίνει στα μάγουλα ά-μέτοητα φιλιά ήχηρά, από τα δυνατά εκείνα παιδιαστικά φιλιά που ύγραί-νουν το πρόσωπο.

Το αγοράκι δεν ύψωσε καθόλου τα μάτια του. Δέχτηκε τα φιλιά μα δεν τα

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΟΛΟΙ

—Απ' την σημερινή έκτενη περίλη-ψη το νέο μας άριστουργηματικό μυθιστόρημα.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

άνταπέδωκε... Ο λύκος έμπαινε στην μάντρα... Δεν ήταν παρά ένα λυκόπου-λο όταν μπήκε. "Εξη χρόνια άργότερα ήταν ένας λύκος.

—Όταν τελείωσε τις σπουδές του, έπέ-στρεψε στην Γκλοριέτ, όπου ο Τερλάν τον προσέλαβε ως διευθυντή. Κατά το διάστημα όμως των έξη αυτών χρόνων ο Ζερβαί περνούσε τις διακοπές του στο νηματοουργείο και ξαναέβλεπε την Βέρ-θα. Κι' ενώ το κοριτσάκι μεγάλωνε σι-γά-σιγά, η σκληρή καρδιά του άγοριού που έκρυβε το πατρικό μίσος, άγωνι-ζόταν άπελπισμένα για να μπορέση να έμποδίση το άργό μα σίγουρο ξύπνημα μιας αγάπης, που, άθελά του, έρχόταν να καταστρέψη όλες του τις άποφάσεις.

Τα χρόνια που πέρασε ως οικότρο-φος στο σχολείο ύπηρεσαν θλιβερά χρό-νια έξορίας. Κάθε χρόνο, φεύγοντας ά-πό την Γκλοριέτ, έπαιρνε μαζί του στο κολλέγιο την χαριτωμένη εικόνα της μι-κρής φίλης του. Μα η εικόνα αυτή κα-τέληγε να σβύσθι σε λίγο, πολεμούμε-νη από το μίσος που το πατρικό γράμ-μα — άπαγγελλόμενο κάθε θράδυ σαν προσευχή — διατηρούσε σαν άκοιμητη φλογα μέσα στην καρδιά του.

Ο Ζερβαί άντιστεκόταν με όλες του τις δυνάμεις στο πάθος του.

—Δεν πρέπει να την αγαπώ και δεν θα την αγαπήσω!

Μα όταν ξαναρχόταν οι διακοπές, έ-νοιωθε πάλι τον έαυτό του τρομερά τα-ραγμένο από το σφίξιμο των χεριών του κοριτσιού που τον υποδεχόταν με χαρά, από το χαμόγελο των μεγάλων μαύρων ματιών που έμοιαζαν να τον χαϊδεύουν.

Τώρα που εργαζόταν στο νηματοур-γείο, την έβλεπε σχεδόν κάθε μέρα.

Και κάθε μέρα, έμπροσ στα γράμμα-τα που διακήρυτταν την άπιστία της μητέρας του, έμπρός στα χαρτιά που άπεδείκνυαν την παλινανθρωπία του Τερλάν, την ύποκριτική διαγωγή του και την κλοπή του, ο Ζερβαί ψιθύριζε σαν χαμένος:

—Πατέρα μου, φοβομαι ότι θα ξεχά-σω το μίσος μου... Πατέρα μου, συγ-χώρησέ με!

—Έτσι πέρασαν ακόμα δυο χρόνια. Ή Βέρθα ήταν δεκαέξη χρονών. Εκείνος είκοσι. Και τίποτε στο φέρσιμό του, δεν είχε προδώσει το μυστικό της σκληρής πάλης που γινόταν μέσα του...

—Εκείνη όμως τον αγαπούσε; Κάποτε το πίστευε και φοβόταν. Συχνά, άμφέ-βαλλε. Κι' όταν άμφέβαλλε η ψυχή του μοιραζόταν ανάμεσα στην ζήλεια από το ένα μέρος και στην χαρά ότι ήταν έ-λεύθερος να μισήση και να εκδικηθή όπως έπιθυμούσε...

—Εκείνη τον μεταχειριζόταν σαν φίλο. Κάποτε μιλούσαν στον ένικό ο ένας στον άλλο. Μα ο Τερλάν κατέληξε να τους άπάγορεύση την οικειότητα αυτή, ύπενθυμίζοντας με μια σκληρή λέξη στον Ζερβαί την κατωτερότητα της θέσεώς του στην οικογένειά του. Ο Ζερ-βαί είχε έπιδοκιμάσει την στάση αυτή

του προστάτου του, μ' ένα χαμόγελο. Ήταν εύγενικός με όλους, μιλούσε ή-ρεμα, δεν γελούσε ποτέ δυνατά. Όλοι τον έλεγαν: "Ο καλός Ζερβαί". Οι κι-νήσεις του ήταν άργες, ύπολογισμένες. Το θάδισμά του άθόρυβο, σαν να περ-πατούσε ένα φάντασμα. Τον νόμιζαν μακρύ; Βρισκόταν εκεί. Τον νόμιζαν πάντα εκεί; Είχε εξαφανισθή. Ποτέ κα-νείς δεν τον είχε δη θυμωμένο. Ήταν ο έμπιστος και ο φίλος όλων. Τον αγα-πούσαν όλοι χωρίς να ξέρουν ότι ήταν

έπικίνδυνος και τρομερός.

Με την άθόρυβη και προσεκτική περ-πατησιά του, συνελάμβανε πολλά από-κρυφα.

Και με τον τρόπο αυτό, ένα φθινοπω-ρινό σούρουπο, διασχίζοντας με το σι-ωπηλό θήμα του το γειτονικό δάσος, έτσάκωσε την Βέρθα στην άγκαλιά έ-νός άνδρος, με τα χείλη της κολλημέ-να στα χείλη του.

—Έπινξε μέσα του ένα ούρλιασμα, ο «καλός» Ζερβαί, και τα χέρια του, σε μια ένστικτη κίνηση, όπως τα νύχια μι-ας τίγρεως που μέλλει να κατασπα-ράξη το θύμα της, άπλώθηκαν στο ά-νύποπτο ζευγάρι. "Υστερα σωριάστηκε στη χλόη μισολιπόθυμος.

—Όταν συνήλθε, όλα είχαν εξαφανι-σθή.

Πέντε λεπτά άργότερα, γύριζε στην έίλλα Γκλοριέτ. Είδε την Βέρθα, μό-νη της, να κάνη ένα μπουκέτο από χρυ-

Οι δυο άρραβωνιασμένοι έφτιαξαν σχέδια για το μέλλον.

σάνθεμα, περπατώντας στόν κήπο.

Μήπως είχε όνειρευθῆ;

Εκείνη τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια της.

—Δὲν σὰς εἶδα καθόλου, δυὸ μέρες τώρα, καλὲ μου Ζερβαί. Γιατί;

Εκείνος τραύλισε μερικὰ ἀσυνάρτητα λόγια. Ἀλλωστε ἡ Βέρθα δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ ν' ἀπαντήσει, ρωτώντας εὐγενικά:

—Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ κόψω καὶ νὰ τακτοποιήσω τὰ λουλούδια αὐτά;

Εκείνος ἀρνήθηκε, με τὴν πρόφαση ὅτι εἶχε νὰ μιλήσῃ στόν Τερλάν.

Ἀσφαλῶς, πρὶν ἀπὸ λίγο, μέσα στὸ δάσος, θὰ εἶχε πάθει καμμιὰ παράκρουση.

Τὴν ἐπομένη, ὅμως, τὴν ἴδια ὥρα, εἶδε πάλι τὸ ἴδιο θέαμα: Τὴν Βέρθα κατὰ γλῶσση καὶ συγκινημένη, στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός.

Τότε, ἔμεινε δύο μέρες κλεισμένος μέσα στὸ σπίτι του, ἀγρυπνος. Μέσα τοῦ συνέβαινε κάτι τρομερό. Δὲν εἶχε ἀνακαλύψει ἀκόμη πόσο ἰσχυρὸ ἦταν τὸ πάθος του γιὰ τὴν Βέρθα. Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἐρχόταν τώρα, ἀπότομη, εἴαι,

μαζὶ με τὴν θεσιότητα ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ ἦταν στὸ ἔξῃς ἀδύνατος, νικημένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἄλλου.

Ὁ Τερλάν ἤρθε νὰ τὸν δῇ τὴν δευτέρῃ μέρα:

—Ἐ ἀγόρι μου δὲν εἶναι καιρὸς γι' ἀρρώστειες τώρα ἢ τοῦλάχιστο ἂν ἔχῃς σκοπὸ ν' ἀρρωστήσῃς, προσπάθησε νὰ γίνῃς καλὰ σὲ ἔξῃ ἑβδομάδες.

—Γιατὶ ἔξῃ ἑβδομάδες;

—Διότι σὲ ἔξῃ ἑβδομάδες, παντρεύομαι τὴ Βέρθα με τὸν ὑπολογιστὸν Ζὰν ντ' Ὀτρεμόν, τῆς φρουρῆς τοῦ Σεντάν. Μεγάλο ὄνομα καὶ μεγάλη περιουσία.

Ὅταν ὁ Τερλάν ἐφυγέ, ὁ Ζερβαί ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Πνιγόταν. Ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ποὺ θρυσκόταν σὲ μιὰ οἰκοδομὴ κοντὰ στὸ νηματοουργεῖο, ἔβλεπε τὸν κήπο τῆς Γκλориέτ. Ἡ Βέρθα ἔκανε τὸν περίπατό της κάτω ἀπὸ τὸν ψυχρὸ ἥλιο τοῦ Νοέμβρη. Ὑψηλὴ, λεπτή, καλοσηματισμένη, φαίνόταν ἤδη εἰκοσι χρονῶν. Τὸν διέκρινε ἀπὸ μακριὰ καὶ τοῦκανε ἕνα φιλικὸ νεύμα. Εκείνος δὲν ἀπάντησε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη μονολογοῦσε:

—Τὸ ὀρκίζομαι, στὸ ὄνομα ὅλου τοῦ μίσους ποὺ μοῦ κληροδότησε ὁ πατέρας μου!... Ἡ περιουσία τοῦ Τερλάν δὲν θὰ περάσῃ ποτὲ σὲ ἄλλα χέρια ἀπὸ τὰ δικὰ μου, καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν θ' ἀποκτήσῃ ποτὲ ἄλλον σύζυγον ἀπὸ μένα...

Ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του. Τὸν ξαναεἶδαν στὴν Γκλориέτ, κύριο τοῦ ἑαυτοῦ του, καρτερικὸ, πονηρὸ, ἐπίμονο, ἀξιοθαύμαστα ὑποῦλο, μαθημένος πιά καθὼς ἦταν ἀπὸ τόσα χρόνια ὑποκρισίας.

Ἐνοιωσε ἕνα ἀνεπαίσθητο μόνο ρίγος ὅταν ἡ Βέρθα τοῦ εἶπε, τὴν ἐπομένη, μιλώντας του στὸν ἐνικό:

—Λοιπὸν, Ζερβαί, ξέρεις τὸ νέο;

Εκείνος τὴν συνεχάρη. Ὑστερα, ἄκουσε τὶς ἐκμυστηρεῖσες της. Γιατὶ ἦταν ὁ ἔμπιστος ὅλου τοῦ κόσμου, πάντοτε πρόθυμος, πάντοτε χαμογελαστός, ἀπλοϊκὸς καὶ ἀφελὴς σχεδόν. Τοῦ διηγήθηκε πὼς ἀρχισε ἡ ἀγάπη τους σ' ἕνα χορὸ τοῦ Σεντάν, πὼς εἶχαν ξανασυναντηθῇ κρυφὰ, πότε ὁ ἀξιωματικὸς ζήτησε τὸ χέρι της. Ὁ Τερλάν δὲν εἶχε διστάσει καθόλου, παρ' ὅλα τὰ εἰκοσι χρόνια τῆς Βέρθας. Ἡ κόρη του θὰ γινόταν βαρύνῃ. Ἐδῶσε τὴν συγκατάθεσή του, κολακευμένος τόσο στὰ συμφροντά του, ὅσο καὶ στὴν ματαιοδοξία

του...

Σήκωσε πρὸς τὸν Ζερβαί τὰ τρυφερά της μάτια, πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴν μελλοντικὴν εὐτυχία:

—Εἰσαι χαρούμενος ὅπως κι' ἐγώ, δὲν εἶναι ἔτσι, καλὲ μου Ζερβαί;

—Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο χαρούμενος, Βέρθα.

Ὁ χειμῶνας εἶναι πρόωρος στὶς Ἀρντέν. Τὸν Σεπτέμβριο, ἡ γῆ εἶναι σκεπασμένη με χιόνι καὶ τὸ χιόνι ἀποτελεῖ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸ κυνήγι τῶν ἀγριογούρουνων. Ὁ Τερλάν ἦταν σπουδαῖος κυνηγὸς καὶ εἶχε νοικιάσει τὸ δάσος τοῦ Μποσεβάλ. Διωργάνωσε μιὰ παρτίδα κυνηγιοῦ ποὺ θὰ διαρκούσε δυὸ μέρες, στὴν ὁποία προσεκλήθη καὶ ὁ βαρὼν ντ' Ὀτρεμόν.

Τὴν παραμονὴ ὁ Τερλάν ἔλεγε εὐθυμα στόν Ζερβαί:

—Θὰ σὲ προσκαλοῦσα καὶ σένα νεαρέ μου καὶ δὲν τράδηξες ποτὲ σου οὔτε μιὰ τουφεκιά.

—Θὰ παρταρῶ τοὺς ἄλλους νὰ πυροβολοῦν, ἂν με προσκαλέσετε.

—Σὲ προσκαλῶ... Πήγαινε στὴν ὀπλοθήκη μου νὰ πάρῃς ἕνα ὄπλο. Προσοχή ὅμως στόν χειρισμό του.

Καθισμένοι δίπλα δίπλα οἱ δυὸ ἄρραβωνιασμένοι ἔφτιαχναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον...

Τὸ ἴδιο θράδυ οἱ κυνηγοὶ ἀνεχώρησαν. Στὸ Μποσεβάλ, ὁ Τερλάν εἶχε ἕνα κυνηγητικὸ περίπτερο. Ὁ νηματοργὸς παρουσίασε τὸν Φλοριζέ στόν μέλλοντα γαμβρό του. Οἱ δύο ἄνδρες ἀντάλλαξαν χειραψία. Τὰ χέρια τοῦ Ζερβαί ἦταν ὑγρά, πλαδαρά, κρύα καὶ ἄτονα.

Ὁ Βαρὼν ἔκανε μιὰ κίνηση ὑποχωρήσεως σὰν νὰ εἶχε ἀγγίξει κάτι συχαμέρο.

Ἦταν ἕνα ψηλὸ παληκάρι, με ὕψος εἰλικρινὲς καὶ πρόσχαρο. Ἀγαποῦσε τὴν Βέρθα καὶ ἦταν εὐτυχισμένος.

Χιόνιζε ἀδιάκοπα, μὲ τὸ χιόνι ἐπαψε κατὰ τὶς ἐπὶ τὸ θράδυ. Τὸ κρῖο ἔγινε πολὺ δυνατὸ καὶ τὸ σκλήρυνε ἀμέσως.

—Ὡραία! εἶπε ὁ Τερλάν. Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, αὔριο.

Τὸ πρῶτ ὁ βαρὼν ντ' Ὀτρεμόν τοποθετήθηκε σ' ἕνα ὕψωμα. Προσέχοντας τὶς φωνὲς τῶν σκύλων, με τὸ χέρι στὴν σκανδάλη, διαγραφόταν ὀλοκάθαρος, στὴν λευκότητα τοῦ χιονιοῦ γύρω του. Καὶ σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων, πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς γέρικου πλατάνου, ὁ Ζερβαί, γλωμὸς, παρατηροῦσε τὸν ζωντανὸν αὐτὸ στόχο.

Μιὰ σκληρὴ πάλῃ θασάνιζε τὴν καρδιά του. Ἐνας φριχτὸς πειρασμός. Κάτι σὰν τρέλλα...

—Δὲν θά'χῃ ποτὲ ἄλλο σύζυγο ἀπὸ μένα!

Κανεὶς δὲν τὸν βλέπει. Βρίσκεται στὴν ἄκρῃ ἑνὸς στενοῦ μονοπατιοῦ. Οἱ ἄλλοι εἶναι χωμένοι μέσα στὸ δάσος, περιμένοντας τὸ πέρασμα τῶν ἀγριογούρουνων. Ὁ Ζερβαί γονατίζει, σημαδεύει καὶ ξανασημαδεύει τὸν μακρινὸ στόχο. Δὲν τρέμει. Ἡ ἡρεμία του εἶναι τρομαχτικὴ, ἀπέναντι στὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀναστατώνουν. Στὸ ὕψωμα ποὺ εἶναι σκεπασμένο με ἄσπιλο χιόνι καὶ φαντάζει ἀπὸ μακριὰ σὰν λευκὸς τάφος, ὁ βαρὼν, οὔτε μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸν θανάσιμο κίνδυνο. Ὁ Ζερβαί σηματοθεῖ ἀκόμη. Δοκιμάζει. Ὑπολνίζει. Ποτὲ δὲν ἔχει κρατήσει ὄπλο στὸ

χέρι του. Καὶ ὁ ζωντανὸς στόχος, ἐκεῖ κάτω, κρατᾷ μιὰ ἀκίνησια ἀγάματος.

Ὁ καλὸς Ζερβαί ἀρχίζει νὰ γελά σιωπηλὰ. Τοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θά'ταν πολὺ δύσκολο.

Ἐξαφνα, τὰ σκυλιὰ ἀρχίζουν νὰ γαυγίζουν, στὸ βάθος... Μιὰ μουσικὴ διαβολικὴ, ἑξάλλη, πλησιάζει. Τὰ ἀγριογούρουνα χαρίζονται, προσπαθοῦν νὰ φύγουν, τρέχουν σ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ εἰκοσι πυροβολισμοὶ τὰ υποδέχονται ἀπὸ παντοῦ.

Ὁ βαρὼν σκότωσε ἕνα.

Ὁ καλὸς Ζερβαί, ἐπίσης, πυροβόλησε καὶ ὁ πυροβολισμὸς τοῦ ἀντηχέι, ἀπομονωμένος μετὰ τοὺς ἄλλους. Ἀνασηκώνεται, ἔκει κάτω, στὸ λευκὸ ὕψωμα ἕνας ὄγκος μαύρος, ποὺ μοιάζει μ' ἕναν ἄνθρωπο, εἶναι ἐξαπλωμένος ἀκίνητος, με τὰ χέρια ἀπλωμένα.

Ὁ Ζερβαί, ἡρεμος, ἀναζητεῖ στὸ χιόνι ἕνα φυσίγγιο. Με μιὰ κλωτσιά, σπᾶνει τὸν πάγο ἑνὸς ρυακιοῦ δίπλα του καὶ κρύβει τὸ φυσικὸ κάτω ἀπὸ τὸ νερό...

Ὑστερα, σγίζει τὸ μαντῆλι του, τὸ θρέχει στὸ νερό, πλύνει τὴν κάνη τοῦ τουφεκιοῦ του καὶ τὸ σκουπίζει. Δὲν μένει πιά οὔτε ἵχνος μπαρουτιοῦ. Τότε, ξαναγεμίζει τὸ ὄπλο του καὶ διευθετεῖται πρὸς τὶς φωνὲς τῶν σκύλων, γιατί οἱ κυνηγοὶ ἔχουν ἀπομακρυνθῇ ἤδη στὰ βάθη τοῦ δάσους.

Τὸ κρῖο ἦταν ἐντονο τὸ πρῶτ μὲ ὁ οὐρανὸς συννεφιάζει ὀλοένα περισσότερο, τὸ χιόνι πέφτει πάλι λευκαίνει τὸ δάσος, καὶ ἀπλώνει ἀργὰ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὴ σιωπὴ ἑνὸς τάφου.

Στὸ περίπτερο τοῦ Μποσεβάλ, στὸ γενικὸ ραντεβὺ στὶς τέσσερις, ἕνας κυνηγὸς λείπει.

—Ἀπὸ τὸ πρῶτ δὲν ξαναεἶδα τὸν βαρὼν, λέγει ὁ Τερλάν ἀνήσυχος.

—Θὰ ἔχασε ἴσως τὸν δρόμο του ἀπ' τὸ χιόνι.

Τὸν περίμεναν. Δυὸ ὄρες πέρασαν. Τίποτα. Τότε ἡ ἀγωνία ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐτοιμαζόταν νὰ φύγουν εἰς ἀναζήτησίν του, ὅταν ἕνας φύλακας λαχανιασμένος, ἀναστατωμένος, ἔφθασε τρέχοντας:

—Εἶχα πάρει τὰ σκυλιὰ μου κι' ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ πιδ σύντομο μονοπάτι, ὅταν στόν Τέταρτο Σταυρὸ, ἐπάνω στὸ ὕψωμα, ἀντίκρυσσα τὸν κύριο βαρὼν νεκρὸ, αἰμόφυρτο!...

Μιὰ κραυγὴ φρίκης ὑποδέχθηκε τὰ λόγια αὐτὰ κι' ὁ Ζερβαί ψιθύρισε με θλίψη:

—Εκείνος ποῦ, σήμερα στὸ πρῶτ ἀκόμα, ἦταν τόσο εὐτυχισμένος!

Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεξε πρὸς τὸ δάσος.

Μὲ τὸ στήθος καταματωμένο, ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε σκοτωθῇ ἀκαριαῖα...

Τὸν ἔφεραν στὸ χωριό.

Τότε, ἀνάμεσα στὶς φωνὲς στὶς ἐρωτήσεις, στὴν ἀταξία, ὁ καθεὶς ζητεῖ πληροφορίες. Ἐνα τυχαῖο δυστύχημα; Ναί!...κάποιος ἀπρόσεκτος... Μὰ ποῖος; Ὁ καθένας διαμαρτύρεται... Ἡ ἐκτροπὴ μιὰς σφαίρας σ' ἕνα θράγος ἴσως... Ὁ Ζερβαί; Βρισκόταν πιδ κοντὰ ἀπ' ὅλους στόν ἀξιωματικόν... Μήπως εἶναι ἐκεῖνος;

Ὁ καλὸς Ζερβαί πλησιάζει:

—Ὁχι, λέει θλιμμένα... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐγώ. Ἐγὼ δὲν πυροβόλησα καθόλου.

Πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸ ὄπλο του καὶ δείχνει τὶς δυὸ κάννες γυαλιστές, ὀλοκάθαρες. Πραγματικά, ὁ Ζερβαί εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑποψιαθοῦν.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

«Μικρὲς ἀγγελίες»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΙΤΟ ΣΠΑΝΙΟΥ

Ξαναθυμήθηκε τὴν μικρὴ ἀγγελία ποὺ δημοσίεψε: «Ζητεῖται νέος, ἱπποτικός, με σωματικὰ καὶ φυσικὰ χαρίσματα, δι' ἐμπιστευτικὴν ἀποστολήν...» Ἡ Ντορέττα χαμογέλασε γιατί κανένας ἀπ' τοὺς γνωστοὺς τῆς γλυκειὰς κι' ἀφελούς Ντορέττας Κλαίμο, δὲν θὰ τὴν θεωροῦσε ἱκανὴ νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Κόρη πλουσίων γονέων, ἡ Ντορέττα, μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ κολλέγιο, ἔγινε σύζυγος ἑνὸς ἀνδρός ποὺ δὲν τῆς ταίριαζε, τοῦ τραπεζίτου Κλαίμο, ποὺ τὴν εἶχε παντρευτῇ περισσότερο ἀπὸ συμφέρον παρὰ ἀπὸ αἰσθημα. Κι' ὅμως, ὁ Μάξ Κλαίμο ἦταν γόης κι' ἡ Ντορέττα γρήγορα ἐρωτεύθηκε τὸν σύζυγό της: τόσο πολὺ ποὺ ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια σσιβίσεως ὑπέφερε γιατί τὰ αἰσθηματά του δὲν εἶχαν ἀλλάξει ἀπέναντί της.

Ὁ σύζυγός της, ὁ γοητευτικὸς Μάξ, τραπεζίτης καὶ συγχρόνως κοσμικὸς καὶ σπόρτσμαν, εἶχε πολλὲς ἀσχολίες καὶ παρελκοῦσε τὴν γυναῖκα του τὴν χαριτωμένη, ὁμορφὴ, μὰ συνεσταλμένη ἐκείνη γυναικούλα ποὺ δὲν ἦταν προκλητικὴ, ποὺ δὲν ἔξερνε νὰ γίνεαι ποθητὴ ἢ νὰ φλερτάρῃ. Ὁ Μάξ τῆς ἄφηνε πλήρη ἐλευθερίαν νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε... χωρὶς νὰ δῇ ὅμως σημασία.

Εκείνο ποὺ θὰ ἤθελε ἡ Ντορέττα ἀπ' τὸν σύζυγό της, ἦταν κάτι ποὺ δὲν ζητεῖται. Ἦθελε ἀγάπη, ἂν ὅμως ὁ Μάξ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, πὼς νὰ ζητήσει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Ἀπογοητευμένη, στὴν ἀρχὴ ἡ Ντορέττα ὑπέφερε σὰν ἕνα ζώακι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸ κάνει νὰ πονῇ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὰ ἀντελήφθη ὅλα. Κατάλαβε πὼς γιὰ νὰ κατεκτήσῃ ἕναν ἄνδρα σὰν τὸν Μάξ θὰ χρειαζόταν μιὰ διαφορετικὴ γυναῖκα καὶ προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τὶς ἄλλες. Ἐγινε κοσμικὴ, ἔπαιξε μπριτζ, ἔβγαλε ὀλομόναχη, προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίσῃ, χωρὶς νὰ τὰ καταφέρνῃ ὅμως. Ὁ Μάξ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν τῆς δῇ σημασία. Ἡ Ντορέττα συμπέρανε ὅτι δὲν τῆς ἔμενε παρὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ζηλέψῃ. Καὶ δημοσίεψε, κατόπιν βαθεῖας σκέψεως, τὴν ἀγγελία.

□ □

Στὴν ἀγγελία, ἀπάντησαν ἑκατοντάδες ἄνδρες κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, ἡ Ντορέττα διάλεξε κάποιον Γκοκίνο Ντόνι, ποὺ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ποὺ ἀπ' τὴν φωτογραφία του φαίνόταν νὰ κατέχῃ ὅλα τὰ αἰτούμενα προσόντα.

Πραγματικά ἡ φωτογραφία δὲν ἔλεγε ψέμματα. Μόλις τὸν γνώρισε ἡ Ντορέττα, κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν τζέντλεμαν, μολοντὶ τὸ γκρί κοστοῦμι του φαίνόταν μᾶλλον τριμμένο καὶ κάπως ξεφτισμένα τὰ μαγιόκετα τοῦ ποικίλου ποὺ φοροῦσε. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν λεπτομέρειες ποὺ φανέρωναν μόνο πὼς ὁ κ. Ντόνι περνοῦσε δύσκολες στιγμές.

Οἱ πρῶτες στιγμές τῆς γνωριμίας των

ὑπῆρξαν μᾶλλον στενόχωρες. Ὅταν ἄκουσε νὰ τοῦ προτείνουν νὰ γίνῃ τὸ μισθωτὸ φλέρτ μιᾶς γυναίκας, στὰ χεῖλη τοῦ ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο πικρίας. Ἡ Ντορέττα λίγο ἔλειψε νὰ παρατήσῃ σὺζυλο τὸ σχέδιό της. Συμφώνησαν ὅμως κι' ὁ Ντόνι ἔφυγε με τὸ πορτοφόλι γεμάτο χαρτονομίσματα. Ἡ Ντορέττα δὲν λογάριεζε τὰ ἔξοδα ὅταν ἔβαζε κάτι στὸ μυαλό της.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἀνῆγγελε στὸν σύζυγό της πὼς εἶχε συναντήσει τυχαία, σ' ἕνα σοῦ, κάποιον παιδικὸ της

Ἡ Ντορέττα, ἀπογοητευμένη, ὑπέφερε...

φίλο ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τὸν δῇ.

—Καὶ τί δουλειὰ κάνει; ρώτησε ἀφηρημένος ὁ Μάξ.

—Ταξιδεύει. Ἐξῆσε πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικόν. Τώρα μένει στὴν Ρώμη. Εἶναι ὅμως τύπος ποὺ δὲν μένει σ' ἕνα τόπο... Τὸν κάλεσα νὰ γευματίσουμε μαζί γιὰ νὰ σοῦ τὸν συστήσω.

—Καλὰ ἔκανες, ἀγάπη μου.

Ὁ Γκοκίνο Ντόνι ἔκανε λαμπρὴ ἐντύπωση στόν Μάξ, πρὸ παντὸς ὅταν ἔδειξε πὼς ἔξερνε καλὰ τὰ διάφορα οικονομολογικά ζητήματα. Εἶχε πολλὲς γνωριμίες ἀνάμεσα στοὺς ξένους χρηματιστικὸς κύκλους.

—Συμπαθητικὸς ὁ φίλος σου, τῆς εἶπε ὁ Μάξ. Γιατὶ δὲν τὸν καλεῖς πιδ συχνά;

Εκείνο ποὺ δὲν ἤθελε κι' ἡ Ντορέττα. Κι' ἔτσι, ὁ Ντόνι ἔγινε φίλος τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Ντορέττα ἦταν ἐνθουσιασμένη. Τὸ σχέδιό της ἐφαρμοζόταν καθ' ὅλη τὴν γραμμὴν... κι' ἐπιτύγχανε! Ὁ Ντόνι δὲν εἶχε κατακτήσει μόνο τὸν Μάξ, ἀλλὰ καὶ τὶς φίλες τῆς Ντορέττας. Ἐτοιμολογος, ἔξυπνος—ὅλα καὶ προτερήματα τὰ εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε «ψαρεύει» ἡ Ντορέττα στὴν στήλῃ τῶν ἀγγελιῶν μιᾶς ἐφημερίδος! Καὶ τί ὁμορφὰ ποὺ ἔπαιξε τὸ ρόλο του. Τόσο καλὰ, ποὺ μιὰ μέρα ὅλοι ὑπέθεσαν πὼς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ντορέττας «ἦσαν κάτι», γιατί ἡ Ντορέττα δὲν ἔκρυβε τὴν συμπάθεια ποὺ τοῦ εἶχε.

Μιὰ μέρα, ὁ Μάξ εἶπε στόν Ντόνι:

—Μήπως γνωρίζετε, κατὰ τύχην, τοὺς Μπέρχαϊμ τῶν Παριίων;

—Τοὺς τραπεζίτας Μπέρχαϊμ; Ὁχι. Ἐγὼ ὅμως ἕναν φίλο ποὺ συνδέεται πολὺ μαζί τους.

—Εἶναι μιὰ ὑπόθεση στὴ μέση...

Ἦταν μιὰ εὐκαιρία γιὰ τὸν Ντόνι, γιὰ νὰ ξαναφτιάξῃ τὴν περιουσία του. Ἀκούγοντας τὸν Μάξ, χαμογέλασε κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο θύμιζε κάποιον ἄλλο στὴν Ντορέττα, ποὺ κατάλαβε τὴν πάλῃ ποὺ γινόταν στὴν ψυχὴ τοῦ Ντόνι.

—Ἄν ἤμουνα στὴ θέση σας, εἶπε ἐκείνη, θάφευγα αὔριο γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὁ Ντόνι ἐπέστρεψε ἀπ' τὸ Παρίσι μετὰ τελειωμένη τὴν δουλειά. Ἡ κωμωδία συνεχίστηκε. Ὁ Μάξ φαίνόταν σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τίποτα...

Ἡ Ντορέττα τὰ εἶχε χαμένα. Μὰ... τυφλὸς ἦταν ὁ Μάξ: Ἀφοῦ μιὰ φίλῃ της εἶχε πῇ τῆς Ντορέττας νὰ μὴν ἐκτίθεται τόσο πολὺ μετὰ τὸν Ντόνι. Στὸ σοῦ, στὸν κινηματογράφον, στὰ θέατρα, ὅλο μαζί βρισκόταν. Κι' ὅμως, ὁ Μάξ δὲν ζήλευε καθόλου. Τὶ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνῃ ἡ Ντορέττα; Νὰ βάλῃ τὸν Ντόνι νὰ νοικιάσῃ μιὰ γκαρσονιέρα καὶ νὰ πηγαίῃ νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ;

Ὁ Ντόνι διαμαρτυρήθηκε:

—Ποῦ θέλετε νὰ φθάσετε;

—Μήπως φοβάστε; τὸν ρώτησε ψυχρὰ.

—Ὁχι. Μόνο, αὐτὸ ποὺ κάνετε μοῦ φαίνεται... πὼς νὰ σὰς πῶ: παράλογο! Καὶ ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ συνεχίσω τὴν κωμωδία. Γιατὶ ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἄνδρας...

—Τὶ ἐννοεῖτε;

—Ἀπολύτως: δὲν μπορῶ πιά νὰ ξεχωρίσω τὰ ὄρια μεταξὺ κωμωδίας καὶ πραγματικότητας, μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ρόλου μου...

—Παρακαλῶ, σωπάστε! εἶπε ἡ Ντορέττα κι' ἔγινε κατακόκκινη.

Κι' ἡ ἴδια εἶχε ἐκτιληθῇ πὼς δὲν εἶχε πιά τὴν παλὰ της αὐτοπεποίθηση. Ἀγαποῦσε τὸν σύζυγό

ρανε ο Ντόνι. Δεν ξεχνώ πώς σ'αφείλω πολλή ευγνωμοσύνη και δεν θα σ'αφείλω με την ανάλυση των αισθημάτων μου. Ίσως όμως θαπρεπε να σ'αφείλω γιατί δεν μπορώ πια να σ'αφείλω ούτε ως φίλος, αν θέλετε να με λογαριάσετε σαν φίλο, ούτε ως... καταλάβατε...

—Μην επιμένετε, τον διέκοψε η Ντορέττα. Έλατε αύριο να γευματίσουμε μαζί κι' αναγγελάτε την αναχώρησή σας στον σύζυγό μου. Ύστερα θα είστε ελεύθερος, εντελώς ελεύθερος.

Η Ντορέττα ήταν φουρκισμένη, όταν όμως την έπομένη, στο τραπέζι, ο Ντόνι είπε πώς θαφύγει απ' την Ρώμη, ένοιωσε το βλέμμα του συζύγου να καρφώνεται απάνω της και ταράχτηκε, νοιώθοντας ένα παράξενο συναίσθημα ευτυχίας. Τό έπιμονο κι' ειρωνικό βλέμμα του συζύγου της δεν μπορούσε ασφαλώς να χη άλλο περιεχόμενο απ' την ζήλεια. Ο Μάξ είχε πιστώσει στα δάχτυλά της. Ίσως να την είχε αφήσει να προχωρήσει για να δει ως πού θαφθανε, για να την θέσει σε δοκιμασία. Τώρα, τι ευτυχισμένη πού ήταν πού δεν είχε προχωρήσει κι' ο πέρας και τι ευγνωμοσύνη ένοιωσε στον Ντόνι πού δεν ήθελε να συνεχίσει την κωμωδία. Θα τον έβλεπε να φύγει με ευχαρίστηση για να μείνει μόνη με τον Μάξ...

Ο Μάξ θα ήθελε ασφαλώς—υποπετυνόμενος—να μάθει την πραγματική αφορμή της αναχώρησής του Ντόνι. Η Ντορέττα ήθελε να του ομολογήσει την αλήθεια—ήθελε όμως να τον άφιση και σε κάποια άβελαιότητα. Τι ευχάριστο, να βασανίζεται ο Μάξ γι' αυτήν! Έξέ άλλου, το άξιζε! Κι' όταν ο Ντόνι σηκώθηκε να φύγει, η Ντορέττα ήταν πολύ συγκινημένη. Στόν άγνωστο αυτό είχε βρή ένα φίλο κι' είναι λυπηρό να χάνει κανείς έναν φίλο. Στο βλέμμα όμως του Μάξ, της φαινόταν πώς ξεχώριζε μία λάμψη μίσους. Τόν μισούσε από ζήλεια, γιατί αγαπούσε αυτήν...

—Φεύγεις; ρώτησε σε λίγο τον σύζυγό της, εκπληκτική, βλέποντας τον να φορά το έπανωφόρι του. Γιατί όμως είσαι έτσι, σαν συγχισμένος;

—Άκουσε της αποκρίθηκε έκείνος ψυχρά. Έχω ένα σαρδ άνωνωμα γράμματα πού μου μιλούν για τις σχέσεις σας. Είσαι ελεύθερη; κάνε τι σου γουστάρει; Δεν άνέχομαι όμως να σου κάνη σκηνές μπροστά μου...

Τι φοβερή άποκάλυψη! Τα λόγια του συζύγου της την βασάνιζαν σαν πυρακτωμένα σίδερα!

—Όστε έτσι, είχε κατορθώσει να άπομακρύνη άκόμα πού πολύ από αυτήν τον σύζυγό της πού είχε έλπίσει να τον κάνει να την αγαπήσει...

Ο Γκουίντο Ντόνι έτοιμαζόταν να κοιμηθί, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου έμενε, όταν χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου.

—Αλλά... Έγώ είμαι, ο Ντόνι... Όχι, δεν μ' ένοχλείτε καθόλου... Μά τι σ'αφείλω συνέβη λοιπόν;... Άν είμαι στ' άλλη θύκη φίλος σας;... Θέλει και ράτημα, κυρία μου;... Θέλετε να μη φύγω;... Ω, Ντόνι... Ντορέττα μου... Σ'αφείλω περιμένω... Έλάτε...

ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΑΝΙΟΛ

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

'Αλίσ Φίλντ

Καταγωγή.— Η 'Αλίσ Φίλντ γεννήθηκε στο 'Αλγέρι, στις 6 Σεπτεμβρίου, από γάλλους γονείς. Η διεύθυνσής της είναι: 7, Rue Cognacq—Jay, Paris.

Της άρέσει πολύ να διαβάξη τα γράμματα των θαυμαστών της όταν συναισθάνεται ότι είναι γραμμένα με ειλικρίνεια. Γι' αυτό και στέλλει σχεδόν πάντοτε σ' εκείνους πού της ζητούν φωτογραφίες της με ιδιόχειρη άφιέρωση.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.—Ύψος: 1,60 μ. Βάρος 53 κιλά. Μάτια καστανά. Μαλλιά άνοιχτά καστανά, βαμμένα ξαυθά για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Θά τ' άφηνε στο φυσικό τους χρώμα και δεν θά μακιγιαριζόταν ποτέ, αν ζούσε στην έξοχή. Άλλωστε αυτό κάνει όταν βρίσκεται στο βαπόρι της. Η κοκεταρία της είναι υποχρέωσις του έπαγγέλματός της. Λατρεύει βαθιά τον ήλιο και την θάλασσα. Ίσως να κληρονόμησε την λατρεία αυτή από τους προγόνους της: ο παππούς της ήταν κορσικανός και ή γιαγιά της ισπανίδα. Κάνει σχεδόν όλα τά σπόρ, πατινάξ, σκί, άεροπλάνο, ιππασία, μά δεν έχει τον άπαιτούμενο καιρό για να τελειοποιηθί σ' αυτά όπως θά ήθελε.

Κολυμπά από όταν ήταν πέντε χρόνων. Διαβάξει πολύ, πού πάντων Ρακίνα. Της άρέσει το λευκό χρώμα και το μπλέ. Άγαπά τα λεοντάρια και τις τίγρεις. Άγαπά τα...καλοαναθεμενμένα παιδιά! Έλπίζει ν' άποκτήσθί ένα άγόρι τουλάχιστον.

Η ζωή της.— Σπουδάζει στο 'Αλγέρι. Έρχεται στο Παρίσι σε ηλικία 14 έτων. Σπουδάζει στο Κονσερβατοάρι και συνεχίζει συγχρόνως τις φιλολογικές της σπουδές. Ντεμπουάι στην Βαριετέ. Παίζει τρία χρόνια τις κωμικές ένζεν στο Παλάι Ρουαγιάλ. Ο Μερé της έμπιστεύεται ένα μεγάλο δραματικό ρόλο στο έργο «Σαγγάη» και ή καριέρα της άρχίζει έναν καινούργιο δρόμο. Παίζει στο θέατρο: «Αυτός ο παληάνθρωπος, Λίντο, Τρεϊς και μία, Οι έτερόφωτες».

Τά φίλμ της.— «Άτλαντίς, Τό σπία του βέλους, Τό καταφύγιο, Θά γίνετε γυναίκα μου, Ο κύριος δούξ, Η γυνή γυναίκα, Θεόδωρος και Σία, Σπασμένη φτερά, Αυτός ο παληάνθρωπος, Τό πέμπτο άποτύωμα, Η βασίλισσα του Μπίαρ-ριτζ, Ένα βράδυ γλεντιού».

Ξυπνα και κουτά

ΘΑ ΕΙΧΑΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ...

Ο φιλοξενούμενος στον οικιοδεσπότη. —Αυτό τό σπιτάκι είναι πραγματικά ένα μαγευτικό καταφύγιο. Ο κήπος του όμως μου φαίνεται λιγάκι γυμνός.

—Ίσως να μην έχετε άδικο, άλλ' αυτό συμβαίνει γιατί τά δέντρα είναι άκόμη μικρά. Πιστεύω να λάβουν τον καιρό να μεγαλώσουν ώπου να ξανάρεθε...

□ □

ΓΙΑΤΙ ΗΛΘΕ

Ο θεός στον ράφτη του άνεπιού: —Έμαθα πώς έκαμες σωστά τρία χρόνια πίστωση στον άνεπιό μου. Γι' αυτό ήλθα... Ο ράφτης καταχαρούμενος: —Ω! Σας παρακαλώ κύριε, δεν ήταν κεμμιά βία!... —Ναί, κι' εγώ αυτό λέγω. Έπιθυμώ να με ράβης και μένα υπό τους αυτούς όρους με τον άνεπιό μου!...

□ □

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Ο δικαστής.— Ο κατηγορούμενος ήτανε μεθυμένος τό βράδυ πού έγινε τό έγκλημα:

Ο μάρτυς.—Δεν μπορώ να τό βεβαιώσω. Έκείνο πού ξέρω είναι ότι είχε ένα ρολόγι το χεριού από εκείνο πού φωσφορίζουν οι ώρες τους και προσπαθούσε ν' άνάψη τό τσιγάρο του από εκείνο.

□ □

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο πατέρας.—Πάλι χρέος μου έβαλες; Ο γυιός.—Μά, άκολούθησα την συμβουλή σου, πατέρα. Ο πατέρας.— Ποιά συμβουλή μου; Ο γυιός.—Δεν μου έλεπες ότι κάθε άνθρωπος πρέπει να κάνει τό χρέος του;

□ □

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο δικηγόρος.—Ο πελάτης μου κύριε δικαστά, είναι περιωρισμένη πνευματικής ανάπτυξεως και σχεδόν δεν ξέρει τί κάνει. Έπομένως, πρέπει να κριθί ως άκαταλόγιστος.

Ο κατηγορούμενος (σοβαρά).— Μάλιστα κύριοι δικαστά, ο κ. συνήγορός μου έχει δίκιο. Την άπόδειξη την έχετε πρόχειρη, άφού τον διάλεξα για δικηγόρο μου!

□ □

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Ο σύζυγος (στην ύπνρετρια).— Ξέρεις αν ή γυναίκα μου έτοιμάζεται να θυί; Η ύπνρετρια.—Μάλιστα κύριε. Ο σύζυγος.—Και μήπως ξέρεις αν πρόκειται να θυώ κι' εγώ μαζί της;

□ □

Ο ΛΟΓΟΣ

—Ηθέλα νάξερα γιατί λένε ότι ο άνθρωπος κάνει καταστροφές μεγαλύτερες με την πέννα, παρά με τό σπαθί. —Γιατί με τό σπαθί δεν υπογράφει συναισθήματα!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πώς έμαδε τὰ Γαλλικά

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Από μικρό παιδί ο Νάσος είχε την επιθυμία να μάθι μιά ξένη γλώσσα και συγκεκριμένως έγγλέζικα. Ός τά έικοσι έξη χρόνια του όμως δεν τό είχε κατορθώσει. Μά δεν άπελιζόταν.

—Άργότερα, έλεγε, έχουμε άκόμα καιρό. Κυρίως δεν τού άρεσαν τά συστήματα διδασκαλίας. Γι' αυτό και κάθε άπόπειρά του έναυαγούσε. Πότε δεν ήταν τού γούστου του ο καθηγητής και έπαιρνε μιά έγγλέζα καθηγήτρια. Πότε βαρύνταν τή φλυαρία της καθηγητριάς και ξανάπαιρνε καθηγητή, άφού προηγούμενος έκανε διακοπή μερικόνς μήνες, για να ξεκουρασθί και για να ξεχάσθί όσα είχε μάθει ως τότε. Έτσι, με τις συχνές διακοπές, τό κατάφερε, ν' άρχισθί έγγλέζικα 18 χρόνων παιδί και να μη τό μάθι ως τά 26 χρόνια του.

Πρίν από κάμποσον καιρό όμως, άκουσε ένα φίλο του να μιλάει θαυμάσια γαλλικά.

—Βρε Γιάννη, τού έλεε, εσύ δεν ήξερες γαλλικά. Πώς κατορθώσες κι' έμαθες; Κανένas καλός καθηγητής μήπως;

—Όχι. Κάτι καλλίτερο. —Δηλαδή; —Γραμμόφωνο! —Δεν σε καταλαβαίνω.

—Τώρα τελευταία έχει ανακαλυφθί μιá νέα μέθοδος έκμαθήσεως ξένων γλωσσών με πλάκες γραμμοφώνου.

—Αυτό είναι θαύμασι! έλεε ο Νάσος. Και πόσο στοιχίζουν αυτές οι πλάκες;

—Θέλεις να κάμης μάθημα;

—Ναί. Γι' αυτό άλλωστε και σε ρωτάω.

—Είναι αλήθεια ότι στοιχίζουν λίγο ακριβά. Τό πράγμα όμως διορθώνεται. Θά σου δώσω τις πλάκες τις δικές μου. Σέ τρεις μήνες θά είσαι ξεφτερί! Μ' αυτό τον τρόπο άλλωστε κατορθώσαμε και μάθαμε πολλά γαλλικά μ' ένα και μόνο έξοδο.

—Πόσα μάθατε δηλαδή;

—Νά σου πώ. Τις πλάκες τις άγόρασε πρίν ένάμιση χρόνο ένας έάδερφός μου. Μόλις έμαθε αυτός, τις έδωσε σε κάποιον άλλον. Έκείνος τις χρησιμοποίησε τό πρωί και τ' άπόγευμα τις έπαιρνε ένας φίλος του. Κατόπιν τις έπηρε μιá εξαδέλφη της εξαδέλφης μου. Έμαθε αυτή. Έπειτα οι πλάκες έκαναν περιοδεία σε μερικά πρόσωπα άκόμα κι' έφτασαν σε μένα. Μόλις έμαθα εγώ, τις έδωσα σε μιá οικονόγεια φιλική μου, και τώρα τις έχει ένας συνάδελφός μου στο γραφείο, ο οποίος και τις χρησιμοποιεί. Σέ ένα μήνα θάχη τελειώσει. Τότε θά σου τις δώσω...

—Ξέρεις, εγώ ήθελα να μάθω έγγλέζικα. —Βρε άδερφέ, πού να ξεδεύσας τώρα. Μάθε πρός τό παρόν γαλλικά, μιá πού έχω με τις πλάκες πρόχειρες και τά έγγλέζικα τ' άφίγεις για άργότερα.

—Άς είναι κι' έτσι. Τι γαλλικά, τί άγγλικά. Τά δυό κράτη είναι σύμμαχα! Λοιπόν, σ' ένα μήνα; —Ναί... Τό πολύ...

—Και είσαι βέβαιος ότι θά τό μάθω; —Τί λές άδερφέ! Τριάντα δύο πρόσωπα έμαθαν έν έλω με τις πλάκες τις δικές μου και δεν θά μάθης εσύ;

—Έγώ θά είμαι ο τριακοστός τρίτος; —Βέβαια! Κι' έπειτα από σένα θά τις παραλάβη άλλος και τράβα κορδέλλα!...

Πραγματικά, ένα μήνα άργότερα ο Νάσος παρέλαβε τις πλάκες από τό Γιάννη. Την ίδια μέρα έβαλε μπροστά τή γραμμοφωνική μέθοδο διδασκαλίας και διαπίστωσε μ' ευχαρίστη έκπληξη ότι αυτή ή μέθοδος ήταν άληθινά άξιοθαύμαστη. Όύτε άυστηροί δασκάλοι, ούτε άντιπαθητικές καθηγήτριες, ούτε ένοχλητικές παρατηρήσεις.

Ο Νάσος τόσο είχε γοητευθί με τή νέα αυτή μέθοδο, ώστε είχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας να μάθι γαλλικά μέσα σε δυό μήνες. Κι' εργαζόταν με φιλότιμο για να πετύχθι τό σκοπό του αυτό. Έκανε μάθημα τρεις φορές την ήμέρα. Τό πρωί πού σηκωνόταν, τό μεσημέρι πού έγύριζε από τή δουλειά του και τό βράδυ πού έπέστρεφε νορίς, θυσιάζοντας τό σινεμά ή τό καφενείο, για να μπορθί, έπειτα από λίγον καιρό, να λέγεται γαλλομαθής.

Σέ δυό μήνες άκριβώς—ούτε ώρα παραπάνω είχε τελειώσει όλες τις πλάκες—μάθηματά. Για να πεισθί μάλιστα άκόμη περισσότερο γι' αυτό τό σπουδαίο κατορθώμα του, έκανε και μιá γενική δοκιμή της προό-

«Ένα μήνα άργότερα, ο Νάσος παρέλαβε τις πλάκες...

δου του, έβαλε στη σειρά, όλες τις πλάκες, από την πρώτη ως την τελευταία και τις άπήγγειλε μαζί. Και τότε διαπίστωσε μ' ένθουσιασμό ότι ήταν άξιος συγχαρητηρίων. Είχε άποστηθίσει όλόκληρη τή γλώσσα και κυρίως είχε σημειώσει καταληκτική πρόοδο στο ζήτημα της προφοράς. Άν εκλείνες τά μάτια σου και άνοιγες τ' αυτιά σου, δεν θά μπορούσες να ξεχωρίσθι την άπόδοση της πλάκας από την όμιλία του Νάσου.

Τρεις μέρες κατόπιν ο Νάσος έκανε πρώτη έφαρμογή των γνώσεών του. Τού σύστησαν ένα Γάλλο, θέρο Παριζιάνο, με τον όποιον άρχισε τή συζήτηση. Όσο προχωρούσαν όμως, τόσο καταλάβαιναν ότι δεν μπορούσαν να καταλάβουν ο ένας τον άλλον. Ο Γάλλος έκανε κινήσεις άμφιβολίας και δυοσιτίας, προσπαθώντας να έννοσθι τή γλώσσα μιλούσε ο κύριος πού τού συνέστησαν, ένθ ο Νάσος, από τό άλλο μέρος, ψιθύριζε:

—Αυτός δεν θά είναι Γάλλος! Τέλος, άφού δεν μπόρεσαν να συνεννοηθύν μεταξύ τους, δρέθηκε κάποιος γαλλομαθής πού ανέλαβε να συνεννοηθί με τον Παριζιάνο.

—Τί λέει; ρώτησε ο Νάσος τό μεσολαβιστή.

—Ο κύριος ρωτάει τί γλώσσα μιλάτε!

—Γαλλικά! άπάντησε ο Νάσος.

—Θά άστειλέσθε δέβαια!

—Καθόλου μάλιστα.

—Μά γαλλικά ξέρω κι' εγώ! Και όμως δεν κατάλαβα λέξη απ' όσα λέγατε τόσην ώρα στον κύριο.

—Όστε δεν είναι γαλλικά αυτά πού μιλάω;

—Όχι...Μονάχα ένα «νός» ξεχωρίζω! Τιποτε άλλο!

Ο Νάσος δεν είπε τίποτα. Έφυγε ντροπιασμένος και πήγε κατ' ευθείαν να δρθί τό φίλο του τό Γιάννη, πού τού είχε δανείσει τις πλάκες. Για να τον εκπλήξθι άρχισε να τού μιλάει γαλλικά, όπως τά είχε μάθει ο Γιάννης όμως έκούνησε με άπορία τό κεφάλι του και έλεε:

—Τί είναι αυτά πού λές βρε Νάσο!

—Γαλλικά!

—Άστειλέσας! Αυτά είναι άλαμπουργικά!

—Για μία έσύ να σ' άκούσω.

Ο Γιάννης άρχισε να μιλάει και ο Νάσος άνεκάλυψε με φρίκη ότι δεν καταλάβαινε λέξη.

—Μά πώς γίνεται αυτό; έλεε ο Νάσος. Αυτή τή γλώσσα την έμαθα με τους δίσκους πού μου έδωσες.

—Μά κι' εγώ μ' αυτούς την έμαθα!

—Περίεργο! Για πάρε τους δίσκους και πάμε στην έταιρεία πού τους πουλάει.

Σέ λίγο οι δυό φίλοι έκαναν τά παραπάνω τους στον διευθυντή της έταιρείας των δίσκων έκμαθήσεως ξένων γλωσσών.

—Πολύ περίεργο, έλεε ο διευθυντής. Για ίσπε μου ένα δίσκο.

Έβαλε ένα δίσκο στο γραμμόφωνο. Μερικές ακατάληπτες φράσεις άκούστηκαν.

—Πόσοι έχρησιμοποίησαν αυτούς τους δίσκους; ρώτησε ο διευθυντής, σταματώντας τό γραμμόφωνο.

—Τριάντα δύο, άπάντησε ο Γιάννης. Ο κύριος είναι ο τριακοστός τρίτος!

Ο διευθυντής χαμογέλασε.

—Αυτό είναι, έλεε. Ήταν πολύ φυσικό να έχετε αυτό τό αποτέλεσμα. Έπειτα από τόσο έντατική χρησιμοποίηση, οι δίσκοι όπείστησαν μεγάλη φθορά και δεν άπέδιδαν πλέον την κανονική προφορά. Και κατ' αλήθειαν τον τρόπο ο κύριος έμαθε γαλλικά πού δεν είναι γαλλικά.

—Τί λέτε! έλεε ο Γιάννης. Κι' εγώ ήμουν έτοιμος να δώσω τους δίσκους και σε άλλους!

—Καλά πού προλάβετε! έλεε ο διευθυντής. Άλλοίως θά διαδίδετε μιá καινούργια γλώσσα, τελειώς άνυπαρκτή.

—Και τώρα τί πρέπει να γίνη; ρώτησε ο Νάσος.

—Πρέπει να πάρετε μιá καινούργια σειρά δίσκων και να ξαναρχίσετε από την άρχή!

Ο Νάσος σάφθηκε για μιá στιγμή και έλεε:

—Αυτό τό βαρύνει! θά κάνω όμως κάτι άλλο.

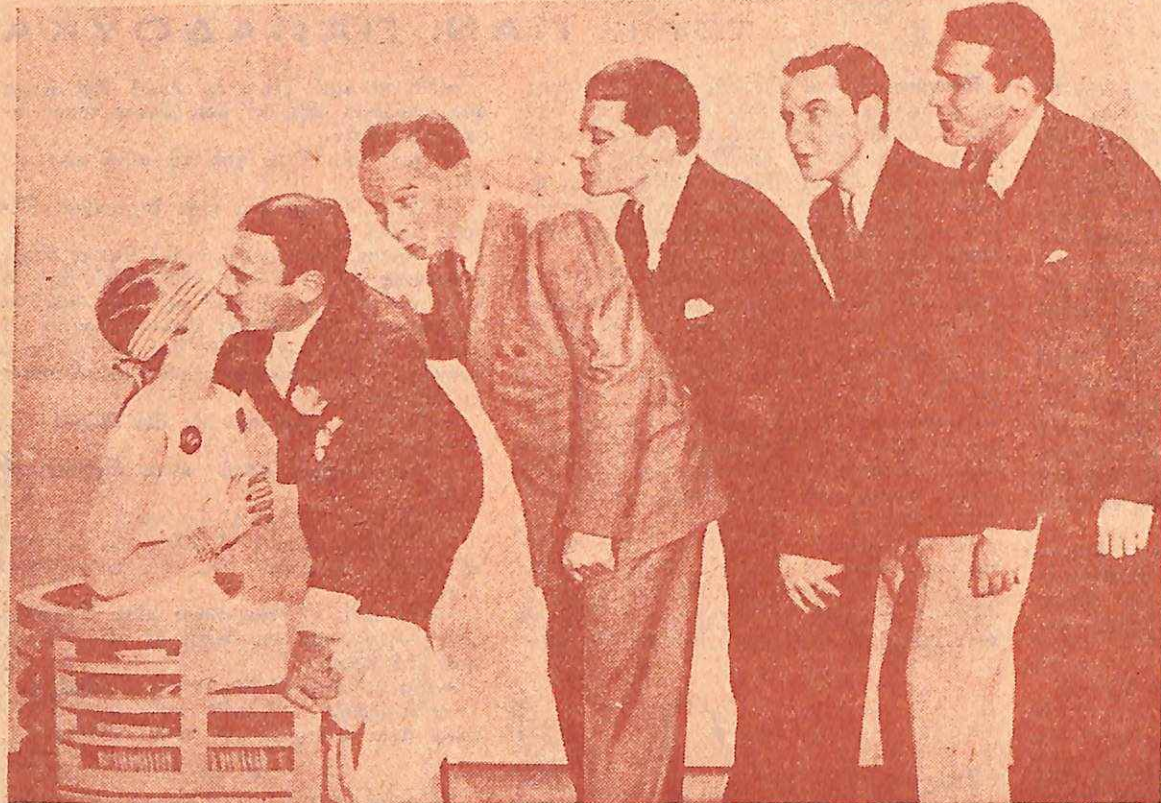
—Τί;

—Θά πάω να δρθί τον προηγούμενο μαθητή. Έκείνον πού έμάθαινε πρίν από μένα.

Φαντάζομαι ότι θάχη μάθει κι' αυτός τά ίδια γαλλικά... θά τον δρθί λοιπόν, και θά συνεννοούμεθα μαζί... Έλπίζω ότι μ' άπόδω τουλάχιστον θά καταλαβαινόμαστε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Διπλό Ρομάντσο» Ζενεβιέβ Τομπλίν, λανσάρει ένα νέο είδος «τυφλομυίας», πολύ ευχάριστης, όπως θα ομολογήσετε. Υποχρεώνεται να μαντεύει ποιός την φιλεί!

Η ΜΠΡΙΓΚΙΤΤΕ, ΜΗΤΕΡΑ...

Η ξανθή Μπριγκίττε Χέλμ, η αξεχάστη πρωταγωνίστρια της «Μητροπόλεως» και της «Ατλαντίδος» ή οποία είχε αποσυρθεί από τον κινηματογράφο επί αρκετόν καιρό τελευταία, απέκτησε την περασμένη εβδομάδα ένα γυιό: τον Πέτερ Γιόχαν.

Διαδίδεται μετ' επιτάσεως ότι το ευτυχές γεγονός, συμφώνως προς την επιθυμίαν του συζύγου της κ. Βάϊσμπαχ, θα σημάνη το τέλος της κινηματογραφικής καριέρας της Μπριγκίττε Χέλμ.

Οι Αθηναίοι θαυμάσται της στάρ με το κλασσικό πρόσωπο άργαίου ανάλματος, ως φροντίσουν ν' αντικαταστήσουν το είδωλό τους με κανένα άλλο...

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΑΠΑΝΤΑ

Ένα κινηματογραφικό περιοδικό της Αμερικής απήχυνε στον Σάρλ Μπουαγιέ έναν κατάλογο 38 ερωτήσεων. «Ας ελπίσωμε ότι οι απαντήσεις του συμπαθεστάτου ηθοποιού θα ικανοποιήσουν την ανεξάντλητη περιέργεια του αμερικανικού κοινού.

Με μεγάλη ευγένεια και προθυμία ο Σάρλ Μπουαγιέ απαντά ότι έχει μάτια καστανά, ότι φωνάζει την γυ-

νδιαφέρουν.

Ερ.—Προτιμάτε το ευρωπαϊκόν κανόν ή το αμερικανικόν;

Απ.—Το ευρωπαϊκόν κοινόν είναι πιό δύσκολο νά νικηθῇ, αλλά είναι πιό εύθι. Για κείνο μία άπληστία δέν είναι ποτέ τελειωτική. Στην Αμερική ένας-δυό άποτυχημένοι βραιοί καί ξεχνιέται κανείς άμέσως.

Ερ.—Ποιά είναι ή αγαπημένη σας άπασχόλησις;

Απ.—Η άνάγνωσις φιλοσοφικών βιβλίων!

Απλούστατα.

ΓΥΡΕΥΩ ΤΗΝ ΓΚΑΡΜΠΟ:

Κατά το τελευταίο πέρασμα της Γκρέτας Γκάρμπο από το Παρίσι συνέβη τό παρακάτω χαριτωμένο ανέκδοτο:

Η περίφημη στάρ πού είναι έντελώς διαφορετική στην πόλη απ' ό,τι είναι στα φιλμ, φλυαρούσε φιλικά έκτός στην πόρτα του ξενοδοχείου μ' έναν φίλο, αντιπρόσωπο μιας μεγάλης εφημερίδος του έξωτερικού. Ο τελευταίος αυτός διεκόπη, ένω μιλούσε με την Γκρέτα, από κάποιον γάλλο σύνδεσμο:

—Γυρεύω την Γκάρμπο παντού. Αυτή ή γυναίκα δέν βρίσκεται πουθενά! Είναι αλήθεια ότι την στιγμή αυτή κρύβεται σ' αυτό έδω τό ξενοδοχείο;

—Σας διαβεβαιώνω ότι έχετε λάθος! άπήντησε ή ίδια ή Γκρέτα, μολονότι ή ξενική προφορά της κινδύνευε νά ά-

ποκαλύψη τό ίνκόνιτό της.

Καί ό Παρισινός δημοσιογράφος, ύστερα από την άθροεντική αυτή πληροφόρία, έφυγε χωρίς νά άναγνωρίση την βεντέττα.

ΦΛΑ ΨΕΥΤΙΚΑ

Είναι φυσικά μία κοινοτοπία νά έπαναλαμβάνη κανείς ότι στον κινηματογράφο είναι όλα ψεύτικα.

Όλος ό κόσμος ξέρει ότι όλα τά ναυάγια, όλοι οι κυκλώνες, τά τραίνα πού άναποδογυρίζουν, οι πύργοι πού καίονται όλα γίνονται μέσα στο στούντιο—τμήμα μικρογραφίας.

Υπάρχουν όμως κι άλλες άπάτες τις όποιες κανείς δέν ύποπτεύεται.

Έτσι στο φιλμ «Απρόσεκτα νειάτα» κανείς δέν μπορεί νά φαντασθῇ ότι ή Τζίν Χάρλοου δέν τραγουδά καί δέν χορεύει ή ίδια.

Επίσης ή άσύγκριτη Γκρέτα Γκάρμπο είχε αντικατασταθῇ από την Τζούν Νάιτ στις χορογραφικές σκηνές της ταινίας «Μάτα Χάρι».

Ποίος μπορεί νά φαντασθῇ ακόμη δι ό Μωρίς Σεβαλιέ δέν έκρίθη άρκετά καλός χορευτής γιά νά παίξη ό ίδιος στο περίφημο βάλς της «Εύθυμης Χήρας»; Φυσικά καί ή Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ είχε αντικατασταθῇ από μία έξέ επαγγέλματος χορεύτρια.

Ακόμη καί ό Τζώρτζ Ράφτ, μολονότι έξέ επαγγέλματος χορευτής, ύποχρεώθηκε νά δώση την θέση του σέ έναν άνώνυμο χορευτή γιά ένα νούμερο του φιλμ «Κλεμμένη Αρμονία».

Επίσης στο «Παραδείσιο πουλι», οι περίφημες σκηνές μέσα στή θάλασσα

«Οι έπαναστατημένοι του Μπάουντυ» είναι ένα τρομερό φιλμ. Καί όμως πόση άμετρη γλυκύτητα άντανάλλουν τά πρόσωπα του ώραίου Κλάρκ Γκάιημπλ καί της πεντάμορφης αυτής κοπέλλας της Ταϊτής, πού πρωταγωνιστούν...

γυρίστηκαν με κολυμβητάς πού ντουμπλάριζαν την Ντολορές ντέλ Ρίο καί τον Τζοελ Μάκ Κρή.

Στό νέο του όμως φιλμ «Μοντέρνοι καιροί» ό Σαρλό ό ίδιος τραγουδά τό τραγούδι του καμπαρέ...

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Η «Εταιρεία Ξένου Τύπου», ή όποία ιδρύθη πρό τριών μηνών από έξένους δημοσιογράφους πού μένουν στο Χόλλυγουντ, άπένειμε τελευταία τά έτίσια βραβεία της.

Με μεγάλη πλειοψηφία εξέλεγε ως καλλίτερη άμερικανική ταινία του έτους 1935 τό φιλμ ό «Κατάσκοπος». Ο Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν, κυριώτερος πρωταγωνιστής του φιλμ, άνομάσθη ό καλλίτερος ηθοποιός καί ό Τζών Φόρντ, ό καλλίτερος σκηνοθέτης του 1935.

Η Κάθριν Χεμπουργν επίσης άνομάσθη «ή καλλίτερη πρωταγωνίστρια του 1935» γιά τό παίξιμό της στο φιλμ «Αλίκη Άνταμς».

Καί τέλος, ό Φρέντυ Μπαρτολομιού, ή άποκάλυψις του «Δαυίδ Κόππερφιλντ» καί της «Αννας Καρενίν» έτιμήθη μ' ένα ειδικό βραβείο.

Τά άποτελέσματα αυτά άνεκοινώθησαν κατά την διάρκεια ενός γεύματος πού συνεκέντρωσε τους δημοσιογράφους καί τους βραβευθέντας την 5ην Φεβρουαρίου 1936. Η έκδήλωσις αυτή είχε μεγάλη έπιτυχία στο Χόλλυγουντ. Πραγματικά, είναι ή πρώτη φορά πού ξένοι άνταποκρίναι διακηρύτουν δημοσία τις προτιμήσεις των, καί φαίνεται ότι ή έκλογή των βραβευθέντων ύπήρξε έξαιρετικά έπιτυχημένη.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Ο Ρομπέρ Μπλουμ σκοπεύει νά γυρίση τό ρομάντσο της Λουσίλ Ντυκό «Ένας έρωσ του Ναπολέοντος» με τον Πιέρ Φρενάλ καί την Υβόν Πρεντάν, οι όποιοι πρόκειται νά έρμηνεύσουν τό ίδιο έργο στο θέατρο.

—Τό πασίγνωστο έργο του Βικτόρ Μαργκερίτ «Η γκαρσόν» πού γυρίστηκε με την Μαρί Μπέλ καί τον Ζάκ Κατλαίν, προεβλήθη την περασμένη εβδομάδα στο Παρίσι καί σημείωσε μία τρομερή άποτυχία ως φιλμ.

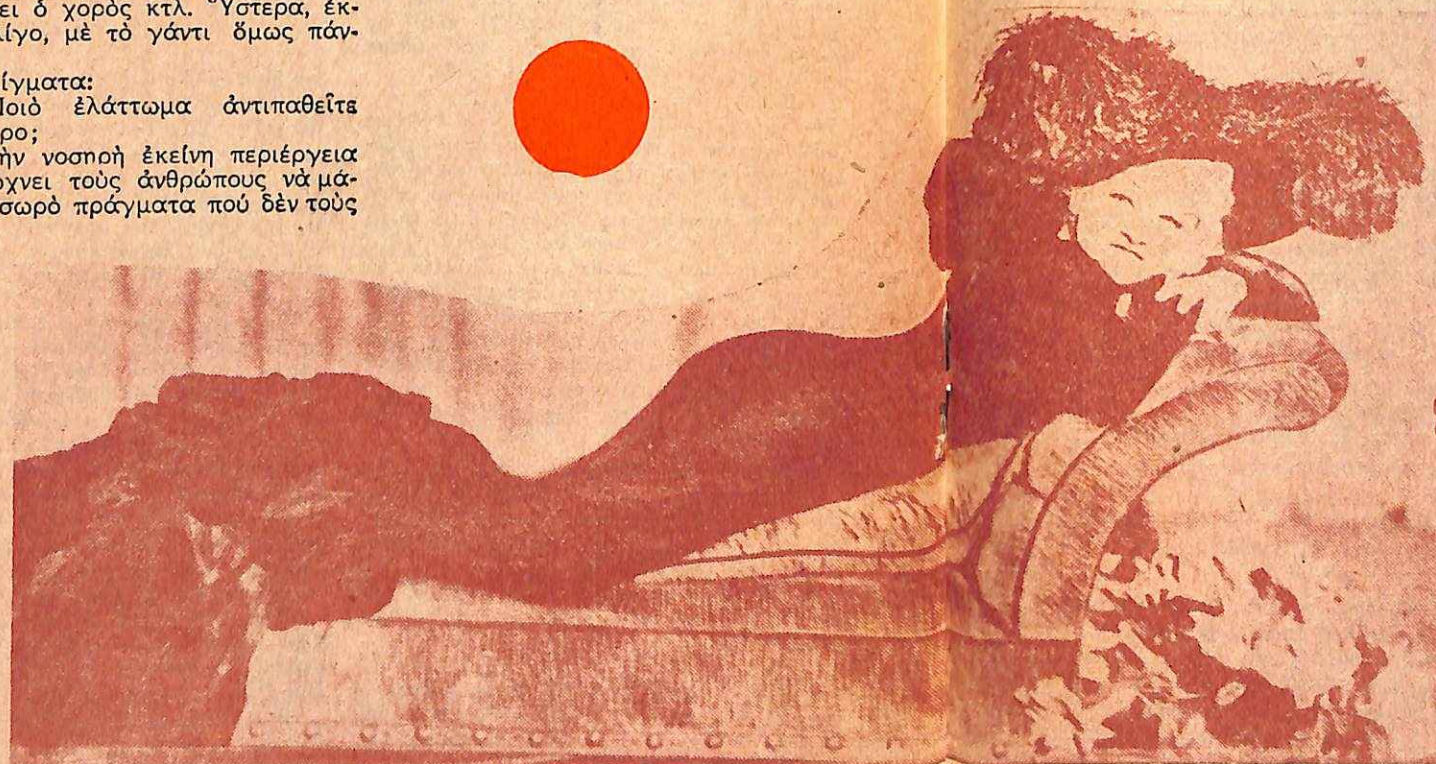
—Ποδκείται νά γυρισθῇ στο Παρίσι τό φιλμ «Τσιγγάνοι» με την άοιδά Ίζα Κρέμερ. Η ταινία είναι παρμένη από τό έργο του Ποδσκιν.

—Οι κυριώτερες πρωταγωνίστριες του φιλμ «Λέσχη Γυναίκων» είναι ή Ζοζέτ Νταί, ή Ντανιέλ Νταρριέ, ή Έλσα Άργκάλ, ή Εύα Φασανίς, ή Τζούν Άστορ, ή Μπέττυ Στόκφελντ κλπ.

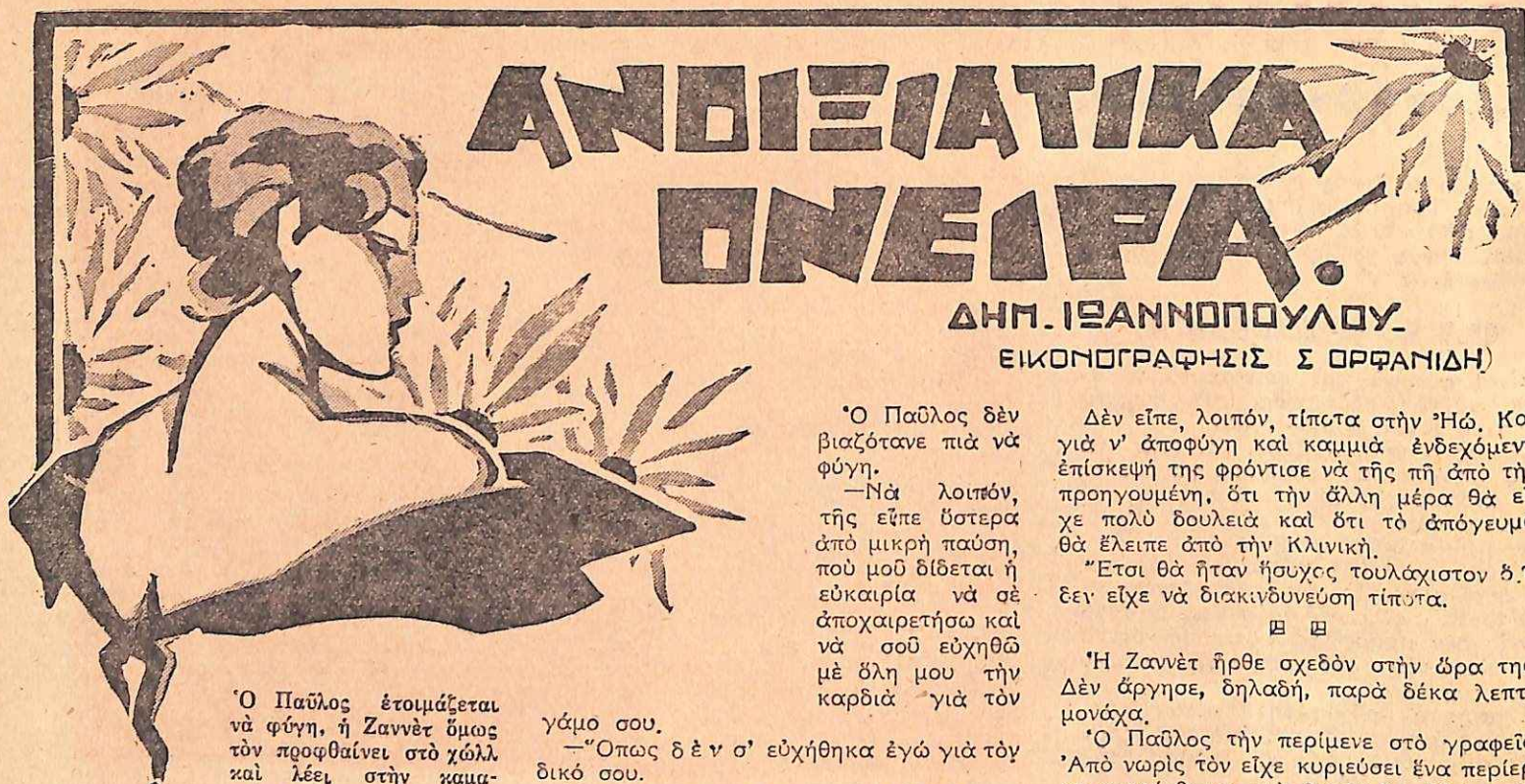
—Η Αυτού Έξοχότης ό Καντσέρ μπέν Γκαμπριέλ έγραψε ένα σενάριο τό «Εύηνημα του Έυίση». Θά πρωταγωνιστήσῃ ό Άκισταπάς.

—Ο Μπερτομέ γυρίζει την «Φλόγα» του Σάρλ Μερé με την Λίνα Νορό, τον Σάρλ Βανέλ, τον Σινγορέ, τον Μπερνάρ Λανκρέ, τον Ραυμόν Κορνιύ καί την Κολέτ Νταρφέιγ.

—Ο Ζυλιέν Ντυβιέ, βοηθάμενος από τον Ρομπέρ Βερνέ, έτοιμάζει την «Ημέρα του Πίσχας» με πρωταγωνιστάς τόν Ζάν Γκαμπιέν καί τον Σάρλ Βανέλ.

Η περίφημη γιά τις καμπύλες της στάρ Μαίη Ούδέστ σέ μία στάση από τό τελευταίο της φιλμ «Κλονταίν Λού».

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

«Ο Παύλος δὲν βιαζότανε πιά νὰ φύγει.

—Νὰ λοιπόν, τῆς εἶπε ὕστερα ἀπὸ μικρὴ παύση, πού μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σοὺ εὐχηθῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸν

γάμο σου.

—«Ὅπως δὲν σ' εὐχήθηκα ἐγὼ γιὰ τὸν δικό σου.

Υπῆρχε κάποια πίκρα στὴ φωνή της, πού χάθηκε ὅμως ἀμέσως καθὼς συνέχισε ἀλλάζοντας ὕψος:

—Θὰ σοὺ δινόταν ὀπωσιδήποτε ἡ εὐκαιρία, γιατί θὰ ἐρχόμουν ἐγὼ νὰ σ' ἀποχαιρετήσω. «Ἦθελα...

Ἔδω ἡ Ζαννὲτ δίστασε λίγο.

—Ἦθελα νὰ μιλήσωμε γιὰ μερικά λεπτά προτοῦ φύγω. Νὰ φλυαρήσωμε, ἔτσι, ἄσκοπα. Χωρὶς λόγο. Γιατί, καθὼς θὰ ἐτοιμάζεσαι νὰ μοῦ πῆς κι' ἐσύ, δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε τίποτα ἐμεῖς οἱ δύο, ἔ;

Ἔδω ἡ φωνὴ της πῆρε πάλι ἕναν τόνο πίκρας.

—«Ὀχι, Ζαννὲτ, θέλησε ἀπὸ εὐγένεια νὰ πῇ ὁ Παύλος, μὰ...

Μὰ τὸ βρίσκεις ἄσκοπο, ἴσως. «Ἔτσι δὲν εἶναι; Ὡστόσο σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ παραχωρήσης λίγα λεπτά σου. Θέλεις; Θὰ μοῦ κάνης πολὺ καλὸ.

Ὁ Παύλος δὲν μπορούσε ν' ἀρνηθῇ. Τὴ συνάντησε αὐτὴ δὲν τοῦ τὴν ζητοῦσε ἡ Ζαννὲτ, ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα μὲ τίς χρυσὲς μπούκλες καὶ τὴν ἀστατή καρδιά, πού εἶχε εὐκόλα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ δικαιολογῇ ὅ,τι ἔκανε. Τοῦ τὴν ζητοῦσε ἕνας κουρασμένος, πονεμένος, δυστυχισμένος ἄνθρωπος.

Καὶ δὲν ἀρνήθηκε.

□ □

Ἡ συνάντησις ἔγινε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες στὴν Κλινική. Ὁ Παύλος προτίμησε ἐκεῖ, γιατί ἔτσι κατὰ τὴ γνώμη του ὑπῆρχε λιγώτερος κίνδυνος νὰ ἐκτεθῇ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διαφορετικὰ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πῆγαινε μαζὶ της στὸ ἰδιαιτέρου καμμιᾶς ἐξοχικῆς μύρας, καὶ δὲν τὸ ἤθελε.

Στὴν Ἡὼ δὲν εἶπε τίποτα. Οὕτε γιὰ τὴν συνάντησις πού εἶχε μὲ τὴν Ζαννὲτ, οὔτε γιὰ τὸ ραντεβού του. Παρ' ὅλο πού δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ἰδιαιτέρη σημασία, παρ' ὅλο πού μόνον ὁ οἶκτος πού τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὸν εἶχε πείσει νὰ δεχθῇ, προτίμησε νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὸ, ὅπως κρατᾷ κανεὶς μυστικὴ μὴ φιλόφρωνη τράχη του ἢ μὴ τὸν ἐξηγούσῃ.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

Δὲν εἶπε, λοιπόν, τίποτα στὴν Ἡὼ. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ καὶ καμμιὰ ἐνδεχόμενη ἐπίσκεψή της φρόντισε νὰ τῆς πῇ ἀπὸ τὴν προηγουμένη, ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ εἶχε πολὺ δουλειὰ καὶ ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὴν Κλινική.

«Ἔτσι θὰ ἦταν ἴσους τοῦλάχιστον δ.τι δὲν εἶχε νὰ διακινδυνεύσῃ τίποτα.

□ □

Ἡ Ζαννὲτ ἦρθε σχεδὸν στὴν ὥρα της. Δὲν ἄργησε, δηλαδή, παρά δέκα λεπτά μονάχα.

Ὁ Παύλος τὴν περίμενε στὸ γραφεῖο. Ἀπὸ νωρὶς τὸν εἶχε κυριεύσει ἕνα περιεργο συναίσθημα, μὴ ἀνησυχία. Εἶχε τράκσὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβού. Ἐμπαινε, ἔβγαινε, ρωτοῦσε δυὸ φορές γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, φρόντιζε νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸ ἀκουστικὸ ὅταν χτυποῦσε τὸ τηλέφωνο.

Καὶ τρώμαζε κάθε φορά πού τύχαινε ν' ἀκούσῃ γυναικεῖα φωνή, μὴν εἶναι τῆς Ζαννὲτ πού θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἔρθῃ.

Πραγματικὰ δὲν θὰ τοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστο αὐτό.

«Ὀχι, ὄχι!» μονολογοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀνησυχίας του. «Ὀχι ἀναβολή! Νὰ ἔρθῃ ἀπόψε νὰ τελειώσωμε. Νὰ μοῦ πῇ ὅ,τι ἔχει νὰ μοῦ πῇ καὶ νὰ πᾶν στὸ καλὸ».

Λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ὠρισμένη πῆγε στὸ γραφεῖο καὶ τὸ πρόσεξε νὰ δῇ ἂν ἦταν σιγυρισμένο.

Κάπου ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα βάζο, «ἕνα βάζο ἄδειο, χωρὶς λουλούδια. Στὸν κήπο ὅμως τῆς Κλινικῆς ὑπῆρχαν ἀρκετά. Φώναξε τὸν κύρ - Ἀντώνη, πού εἶχε παραγεράσει πιά καὶ πού δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὰ φροντίζῃ, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ κόψῃ μερικά.

—Θάρρη ἡ κυρά; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

Ὁ Παύλος προσπάθησε νὰ κρύψῃ ἕνα κίνημα δυσφορίας:

—«Ὀχι. ἴσως. Δὲν ξέρω. Γιατὶ ρωτᾷς; —Γιὰ νὰ τῆς κόψω ἐκεῖνα πού τῆς ἀρέσουν.

Εἶχε ἰδιαιτέρη ἀγάπη μὲ τὴν Ἡὼ ὁ κύρ - Ἀντώνης ἀπὸ τὸν πρώτο καιρὸ.

□ □

Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

«Ὅταν ἡ Ζαννὲτ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ κήπου ὁ Παύλος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Καὶ εἶχε ἕνα δλόκληρο τέταρτο ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ ἀφηρημένος τὰ σχήματα πού ἔφτιαχναν τὰ σιδερά τῆς πόρτας τοῦ κήπου, καὶ τίς χαρακμάδες πού εἶχαν οἱ πλάκες στὸ πεζοῦλι.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές).

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Ἕνας ιδιόρρυθμος ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν

Ἀπ' τοὺς ὑπουργοὺς ὧν τῶν κρατῶν καὶ ὧν τῶν ἐποχῶν, πού ἡ δρᾶσις τοὺς σημεῖωσε σταθμὸ καὶ ἀναφέρθηκε ἰδιαιτέρως ἀπ' τὴν ἱστορία, ὁ ἱστορικώτερος, ἀσφαλῶς, εἶναι ὁ γάλλος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Πουγιέ—Κερτιέ. Ὁ ἱστορικώτερος γιατί ὑπῆρξε ὁ πρωτοτυπώτερος στὸ εἶδος του, ὁ ἰδιορρυθμώτερος.

Ἦταν τὸ τραγικὸ 1871.

Ὁ Θιέρρος καλεῖται στὶς κρίσιμώτερες στιγμὲς τοῦ ἔθνους του, νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας δηλ. τὴν κυβέρνηση.

Ὁ μεγάλος ἐκεῖνος πολιτικὸς δέχεται καὶ βρίσκει ἀμέσως τοὺς συνεργάτας του. Ὅλους ὅμως, πλὴν ἑνὸς: τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἦταν τέτοια τὰ χάγια τῶν γαλλικῶν οἰκονομικῶν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού κανεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδικούς δὲν θεωροῦσε τοὺς ὧμους του ἀρκετὰ δυνατοὺς, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ τὸ βάρος τῶν τρομαχτικῶν εὐθυνῶν πού παρουσίαζε ἡ κατάστασις. Ὁ Θιέρρος, ὅμως, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸν ἀνθρωπὸ του: Δὲν ἦταν αὐτὸς οὔτε πολιτικὸς, οὔτε βουλευτής, οὔτε κὰν τοπικὸς κομματικὸς παράγων.

Υπῆρξε ἀπλούστατα ἕνας βιομήχανος, ἀλλὰ μὲ τὸ πιδ τετραγωνικὸ κεφάλι καὶ τὴν πιδ θυμόσοφο διάθεσις πού μπορούσε νὰ γίνῃ: «Ὅ,τι ἀκριβῶς χρειαζότανε. Ἡ ἐποχὴ ἤθελε πρὸ παντὸς ψυχραιμία καὶ ψυχικὴ διάθεσις ἄθικτη.

Ψηλός, εὐσώμος, ροδοκόκκινος, καλοφαγάς καὶ φίλος τοῦ καλοῦ κρασιοῦ, ὁ Πουγιέ—Κερτιέ, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, συνδύαζε τὴν εὐθύμη διάθεσις πού τοῦ ἔδινε ἡ ἰδιοσυγκρασία του, μὲ τὸ πιδ πρακτικὸ μυαλό. Χωρὶς πολλές διατυπώσεις ὁ Κερτιέ δέχεται καὶ ἐγκαθίσταται στὸ ὑπουργεῖο του. Φώναξε ἀμέσως τὸν ταμῖα καὶ τοῦ λέγει:

—Εἰμὰ ὁ νέος ὑπουργός. Τί ἔχομε στὸ ταμεῖο;

Ὁ ταμίας ἀναστένανε ἀπελπισμένα καὶ δείχνοντας τὸ ὑψηλὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἀπαντᾷ:

—Κύριε ὑπουργέ, τὸ περιεχόμενον τοῦ ταμεῖου μας, θὰ μπορούσε νὰ χωρῇ μέσα στὸ καπέλλο σας.

Καὶ πραγματικὰ, δὲν ὑπῆρχαν παρά μονάχα 500.000 φράγκα!

Ὁ Πουγιέ—Κερτιέ ὅμως δὲν ἀπελπίσθηκε. Ἀνασκουμπώθηκε ἀμέσως καὶ ἀρχισε τὴ δουλειά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀνασυγκροτήσῃ μέσα σὲ λίγο σχετικῶς διάστημα τὸν σαραβαλιασμένον γαλλικὸ προϋπολογισμό.

□ □

Δὲν ὑπῆρξε ὅμως μονάχα λαμπρὸς οἰκονομολόγος ὁ Πουγιέ—Κερτιέ, ἀλλὰ καὶ ἕνας πρώτος τάξεως διπλωμάτης. Μόνον πού εἶχε ἕνα ἐντελὸς δικὸ του σύστημα πολιτεύεσθαι. Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμε νὰ σᾶς τὸ ἀναπτύξωμε. Θὰ σᾶς ἀναφέρωμὲ ἀπλῶς ἕνα - δυὸ ἀνέκδοτα τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ὑπουργοῦ, πού τὸν παρουσιάζουν

ἀνάγλυφο.

Ἦταν τὴν ἐποχὴ τῶν διαπραγματεύσεων εἰρήνης μὲ τὴν Γερμανία.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς γερμανικῆς ἀντιπροσωπείας ὁ τρομερὸς Βίσμαρκ. Γάλλος ἀντιπρόσωπος ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ζὺλ Φάβρ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Πουγιέ—Κερτιέ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Βίσμαρκ παίρνει ἕνα κόκκινο μολύβι καὶ χαράζει μιὰ γραμμὴ στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τοῦ χάρτου τῆς Γαλλίας: ἦταν τὰ νέα γαλλογερμανικὰ σύνορα.

Ὁ Κερτιέ βλέπει τὴ γραμμὴ καὶ φωνάζει ζωηρά:

—Ποτὲ δὲν θὰ ὑπογράψω μιὰ τέτοια συνθήκη!

—Γιατί; ἔκανε ὁ Βίσμαρκ ἐκπληκτός.

Μὰ ἀφοῦ μοῦ παίρνετε τὸν γαμβρὸ μου Λαμπέρτι. Ἡ γραμμὴ πού χαράξατε περιλαμβάνει στὴν Γερμανία καὶ ὅλο τὸ τμήμα ὅπου εἶναι τὰ ἐργοστάσια τοῦ γαμβροῦ μου μὲ ὅλα τοῦ τὰ κτήματα.

Δὲν μπορῶ, λοιπόν, νὰ ὑπογράψω τὸν ἐκ-γερμανισμό τοῦ γαμβροῦ μου, τῆς κόρης μου, καὶ τῶν ἐγγονῶν μου!

Ὁ Βίσμαρκ ἐπέμενε, ἐπέμενε ὅμως καὶ ὁ Κερτιέ:

—Ἐλάτε κ. ἀρχικαγκελάριε, ἀποδόστε μοῦ τὸν γαμβρὸ μου!

Τὸ εἶπε ὅμως αὐτὸ μ' ἕνα τέτοιο ὕψος παραπονιάρικου παιδιοῦ, πού ὁ Βίσμαρκ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια του.

—Καλὰ, καλὰ, εἶπε, σᾶς δίνω πίσω τὸν γαμβρὸ σας!

Καὶ ἔτσι χάρις στὸν Πουγιέ—Κερτιέ, ἡ Γαλλία κέρδιζε ἕνα τμήμα ἀπ' τὸ χαμένο ἔδαφός της.

Μιὰ μέρα, ὁ Ζὺλ Φάβρ καὶ ὁ Πουγιέ—Κερτιέ, ἔτρωγαν μαζὶ μὲ τὸν Βίσμαρκ. Τρομεροὶ πότα καὶ οἱ δυὸ συναγωνίζοντο σὲ κρασοποσία, ἐνῶ ὁ λεπτεπίλεπτος Φάβρ τοὺς κύτταζε τρομαγμένος.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βίσμαρκ λέει καὶ φέρνουν κάτι μεγάλα ποτήρια καθ' ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔπαιρνε μέσα ἕνα λίτρο κρασί. Κατόπιν ἀδειάζει στὸ ποτήρι ἕνα μπουκάλι, καὶ τὸ πίνει μονοκοπανιὰ. Ἀδειάζει δεύτερο, τρίτο. Ὁ Πουγιέ τὸν μιμνεῖται ἀτάραχος. Ἐπάνω ὅμως στὸ τρίτο ποτήρι, λέγει τοῦ Βίσμαρκ, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Αὐτὰ τὰ ποτήρια εἶναι πολὺ μικρά, γιὰ νὰ δώσωμε τὸ μέτρο τῆς ἀντοχῆς μας, κ. ἀρχικαγκελάριε, φέρτε καλλίτερα τὴν μπόττα κανενὸς γρεναδιέρου σας καὶ θὰ δῆτε!

Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ὁ Βίσμαρκ φοβήθηκε τὴν ἥττα! Προτίμησε λοιπόν νὰ ἀνάψῃ τὴν πίπα τοῦ καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν συζήτησις κάποιου ἐπίμαχου σημείου.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

27
ΙΣΤΟΡΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ὁ μεγάλος Σουλλύ, πού ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς λιτότητας καὶ τῆς ὀλιγοφασίας, ἦταν ἐν τούτοις ὁ πιδ σπάταλος ἀμφιτερῶν τοῦ κόσμου, ὅσες φορές ὁ Ἐρρίκος 4ος τοῦ ἔκαμνε τὴν τιμὴ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι του.

Μιὰ μέρα, πού ὁ Ἐρρίκος μὲ ἕνα μέρος τῆς αὐλῆς του ἔτρωγε πάλι στοῦ ὑπουργοῦ του, εἶπε τοῦ Σουλλύ:

—Γιὰ ἰδέε, φίλε μου, τί ροδοκόκκινα πού εἶναι τὰ μάγουλα καὶ πὼς λάμπουν τὰ μάτια τῶν δεσποινίδων ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς βασιλείας.

Καὶ γέλασε θορυβωδῶς.

—Ξέρω, μεγαλειότατε τὸ γιατί, εἶπε σοβαρὰ ὁ Σουλλύ.

—Γιατὶ λοιπόν;

—Ἰδού: παρατήρησα ὅτι οἱ νεαρὲς αὐτὲς κυρίες, ἄρσαν πολλὴ τὸ ἄσπρο μου κρασὶ τοῦ Ἀρμπουά. Εἶπα λοιπὸν καὶ γέμισαν μ' αὐτὸ ὅλες τίς κανάτες τοῦ νεροῦ, καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ νερώσουν τὸ μαῦρο τους κρασὶ μὲ νερό, τὸ νερώσαν μετ' Ἀρμπουά!

—Μὰ ἐσεῖς τίς μεθύσατε, φίλε μου!...

—Ναί, λιγάκι. Αὐτὸ θὰ φαιδρύνῃ περισσότερο τὸ γεῦμα μας!

□ □

Ο ΜΕΝΕΛΙΚ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ
ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Η' ἐγκαινίασε ἐπίσημα τὴν βασιλεία του μὲ ἕνα ραδιοφωνικὸν τοῦ λόγου πρὸς τὰ 300 ἑκατομμύρια τῶν ὑπηκόων του. Ὁ πατέρας του, Γεώργιος Ε', εἶχε χρησιμοποιήσει 15 φορές τὸ μικρόφωνον γιὰ νὰ μιλήσῃ στὸς ὑπηκόους του λίγο πρὶν πεθάνῃ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ προκατόχος τοῦ βέβαια δὲν χρησιμοποίησε ποτὲ τοῦ τοῦ ραδιοφώνου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφεύρεσις ἦταν ἀκόμη στὰ σπάργανά της, ὑπάρχον ὅμως στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο πολλοὶ δίσκοι γραμμοφώνου ὅπου ἔχουν ἀποτυπωθῇ διάφοροι λόγοι του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν βασίλισσα Βικτωρία, πού πέθανε στὰ 1901, σφύεται ἐπίσης ἕνας λόγος τῆς ἀποτυπωμένος σ' ἕνα παλὸν κίλινδρο γραμμοφώνου, ἀπ' αὐτοὺς πού χρησιμοποιοῦσαν προτοῦ ἐφευρεθῶν οἱ δίσκοι. Εἶναι ἕνας λόγος τῆς πού ἐξεφώνησε πρὶν 40 χρόναι, ὅταν τὴν ἐπεσκέφθηκε ὁ τότε αὐτοκράτωρ τῆς Ἀθῆσυνίας Μενελλίκ. Ἕνα ἀντίτυπον τοῦ λόγου αὐτοῦ εἶχε δωρηθῇ στὸν Ἀθηναῖον αὐτοκράτορα. Σχετικῶς διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο τοῦ Μενελλίκ.

Υπερήφανος αὐτὸς γιὰ τὸ δῶρο του, τὸ ἐπεδείκνυε σὲ κάθε ἐπισκέπτῃ του. Ἐβάζε δηλαδὴ τὸν κίλινδρο στὸ γραμμοφῶνόν καὶ ἡ μακαρίτισσα Βικτωρία ἀρχίζε τὴν «εἰρήνη» της.

—Βλέπεις, ἔλεγε κάποτε ὁ Μενελλίκ σ' ἕνα φίλο του, κάμνω τὴν βασίλισσα νὰ μιλᾷ ὁπότεν θέλω. Μπορῶ νὰ τῆς κάμω νὰ ἐπαναλάβῃ δέκα φορές συνέχεια τὸν λόγον της, χωρὶς διόλου νὰ διαμαρτυρηθῇ...

Μιὰ μέρα ὅμως τὸ γραμμοφῶνον χάλασε καὶ σταμάτησε.

—Ὁ, ἡ βασίλισσά σας θὰ θύμωσε, τοῦ εἶ

Οι τελευταίοι Μποέμ τῶν Ἀθηνῶν

ἀρκετά από τὰ ανέκδοτα τοῦ Λάμπρου Πορφύρα— ὅσα τουλάχιστον ἀναφέρονται στὴ ζωὴ του— ἦσαν αὐθεντικά, γιατί τάκουσα κι' ἀπὸ ἄλλους.

Ἴδου μερικά:
Στὰ 1909 ἦταν νὰ γίνουν μεγάλα γυμνάσια τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καί, γιὰ πρώτη φορά, ἐπιστρατεύθηκαν κι' οἱ «ἀπαλλαγέντες».

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνῆκαν κι' οἱ περισσότεροι λόγιοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κι' ὁ Λάμπρος Πορφύρας.

Ἔτυχε δέ, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση, νὰ τοὺς κατατάξουν ὅλους αὐτοὺς στὰ μεταγωγικά.

Κι' οἱ διηγηματογράφοι κι' οἱ ποιηταὶ μας ἔγιναν μουλαράδες.

Τοῦ Πορφύρα τοῦ εἶχανε δώσει ἓνα μουλάρι ἀτίθασσο πού, καθὼς ὁ ποιητὴς ἦτανε καὶ μικρὸσωμος κι' ἄπραγος ἀπὸ τέτοια, τὸν... διεύθυνε αὐτό, ἀντὶ νὰ διευθύνεται ἀπὸ κείνον.

Ὁ δύστηνος ὁ ποιητὴς τραβοῦσε τὸ διάβολό του ἀπὸ τὸ ἄγριο οὗτὸ ζῶο. Μὰ τί νὰ κάνῃ;

Μιά μέρα, προσπαθοῦσε νὰ τὸ σύρῃ ἀπὸ τὸ σχοινί, ἀλλ' ἐκεῖνο φαίνεται πὼς εἶχε ἀντίθετη γνώμη γιὰ τὴν πορεία πού τραβοῦσαν, καὶ κλωσοῦσε, ἀνασηκώνοντάς τὰ πιασινὰ του πόδια χλιμιντρίζοντας, καὶ παρέσερνε τὸν μικρὸσωμο ποιητὴ πού εἶχε γίνεи κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του κι' ὁ ἱερώτας ἔλουζε τὸ πρόσωπό του.

Σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάσταση τὸν πετυχαίνει ὁ Κονδυλάκης, πού περνοῦσε τυχαία ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ ἀλχημίστης συγγραφεὺς τοῦ «Παύλου» τρώμαξε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

—Βρέ, Λάμπρο! Ἐσὺ!
—Ἐγώ, καθὼς βλέπεις.
—Καὶ τί κάνεις αὐτοῦ;

—Νὰ παιδεύωμαι μ' αὐτὸ τὸ διαβολο-μουλάρο πὺ μὲ δώσανε.

—Καὶ τὴ δουλειὰ ἔχεις, ἐσὺ μὲ τὰ μου-λάρια;

—Μὰ εἰμαι μουλαράς!

Ὁ Κονδυλάκης τὸν ἄφισε στὴ δυστυχία του καὶ στὸ... μουλάρι του καὶ πῆγε μιά καὶ δυὸ στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδας ὅπου ἐργαζόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Γράφει ἓνα χρονογράφημα ὅπου τὰ βάζει μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, πού «δὲν ντρεπόντουσαν νάχουν ἓναν ποιητὴ σὰν τὸν Πορφύρα στὰ μουλάρια».

Τὸ χρονογράφημα αὐτὸ ἔκανε πάταγο καί, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀναστάτωσε καὶ τὸ σύνταγμα ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ Πορφύρας.

Ὁ συνταγματάρχης του ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ γιὰ νὰ ξεθωιάσῃ τὰ βαλε μὲ τὸν ὑπάσπιστή του.

—Μὰ δὲν προσέχετε! Εἶδατε τί μοῦ φτιάξατε μπλέχτικα τώρα μὲ τοὺς καλαμαράδες!

Κι' ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ μιά καὶ καλὴ μέτῃ «καλαμαράδες», διατάσσει ἀμέσως νὰ παραταχθοῦν οἱ λόχοι τῶν μεταγωγικῶν πρὸς ἐπιθεώρησιν.

Ὁ Πορφύρας δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' ὅ,τι γινότανε καὶ μῆκε κι' αὐτὸς στὴ σειρά του, κρατώντας τὰ γκέμια τοῦ ἀτίθασσου μουλαρίου.

Ὁ συνταγματάρχης προχώρησε κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ καλὰ ἓναν-ἓναν τοὺς στρατιώτες.

Ὅπου ἔβλεπε καμμιά μορφή καὶ τοῦ φαινότανε... «φιλολογικὴ» σταματοῦσε.

—Τί δουλειὰ κάνεις ἐσὺ; ρωτοῦσε ἀγριεμένος.

Καὶ ἄμα ἄκουγε «δημοσιογράφος» ἢ «ποιητὴς» ἢ κανένα παρόμοιο, ἔβαζε ἀγριοφωνάρες:

—Καὶ τί θέλεις ἐσὺ στὰ μουλάρια; Ἔ-ξω! Ἔξω!

Καὶ τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ τὴ γραμμὴ γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ σ' ἄλλο λόγο.

Ὅταν πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πορφύρα, τοῦ ἔριξε μιὰν ἀδιάφορη ματιά καί, μὴ φανταζόμενος πὼς ὁ κοντοῦλης ἐκεῖνος στρατιωτῆκος μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕψος ἦτανε δυνατόν νάναί ποιητὴς, προσπέρασε χωρὶς νὰ τοῦ ἀποτείνῃ καμμιάν ἐντύπωση.

Κι' ἔτσι, ὁ ποιητὴς τῶν «Σκιῶν», γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε γίνεи ὀλη ἐκείνη ἡ φασαρία, ἔμεινε στὰ μουλάρια!

Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν, ὁ Κονδυλάκης ἀγρυπνοῦσε.

Γράφει δεύτερο χρονογράφημα, πού ἔκανε τὸν καὶ μὲν τὸν συνταγματάρχη νὰ τιναχθῇ ἀπάνω.

—Ἔ, μ' αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορο! Νὰ μοῦ φέρετε αὐτὸν τὸν Πορφύρα μπροστὰ μοῦ! διατάξε.

Δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν βροῦν (ὁ Πορφύρας, βλέπετε, λεγότανε Δημ. Σύψωμος) κι' ὅταν τέλος τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ τοῦ τὸν ἐκύταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

—Ἐσὺ εἶσαι, μωρέ, ὁ καλαμαράς πού μὰς ἀναστάτωσε;

—Συνταγματάρχα μου...

—Σιωπὴ! Φύγε ἀμέσως ἀπὸ τὰ μουλάρια καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ ἐκεῖ πέρα γιατί θὰ φᾶς μὴναρέ, Νὰ πᾶς σ' ἓνα γραφεῖο. Μεταβολή!

Κι' ἔτσι ὁ Πορφύρας τοποθετήθηκε στὰ γραφεῖα τοῦ συντάγματος.

■ ■

Ἄλλ' ἐκεῖ, μὲ τὴν πρώτη μέρα κιόλας, εἶχε ἓνα νόστιμο ἐπεισόδιο πού τοῦ ἄρεσε νὰ μᾶς τὸ διηγήται συχνά:

—Μὲ βάλανε στὸ πρωτόκολλο, μᾶς ἔλεγε. Ἦταν ἀκόμα ἓνας στρατιώτης γραφείας, κι' ἔνας δεκανέας, ὁ προϊστάμενος. Παρουσιάστηκα σ' αὐτόν. Μοῦ ἔδωσε ἓνα

τεράστιο βιβλίο καὶ μοῦ ἐξήγησε τὰ θά-κανα. Ἡ δουλειὰ μου ἦταν ἀπλούστατη— ἔτσι τὸ νόμισα, τουλάχιστον. Θάκανα περιλήψεις τῶν «εἰσερχομένων ἐγγράφων» Χαρούμενος γιατί εἶχα γλυτώσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μουλάρι, ρίχτηκα μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Στὸ δεύτερο ὅμως «εἰσερχόμενο ἐγγράφο» τὰ θαλάσσωσα. Τοῦ κάκου τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιά-βασα. Δὲν μποροῦσα νὰ βγάλω κανένα νόημα. Σηκώθηκα δειλά-δειλά καὶ πλη-σίασα τὸν «προϊστάμενο». «Κύριε δεκανέα, τοῦ λέω, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί λέει αὐτὸ τὸ ἐγγράφο;» Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του μοῦ ἀπάντησε κοφτά: «Γρά-φε!».

Γύρισα στὴ θέση μου καὶ βάλθηκα φιλότιμα νὰ ἐξιγνίσω τὸ μυστηριώδες νόημα τοῦ «εἰσερχομένου». Μὰ δὲν τὸ κα-τώρθωσα. Καί, μὲ κατεβασμένα αὐτιά ξαναπάω στὸ δεκανέα. «Κύριε δεκανέα...»

Δὲν μ' ἄφισε νὰ τελειώσω: «Γράφε! Γράφε!» μοῦ φωνάζει. Δὲν ἐννοοῦσα αὐ-τὴ τὴ φορά νὰ ὑποχωρήσω. «Μὰ δὲν κα-ταλαβαίνω τί λέει!» ἐπέμεινα. Μὲ κύττα-ξε κατὰματα καὶ μοῦδωσε τὸ μεγαλύτε-ρο μάθημα τῆς ζωῆς μου: «Καὶ μὴπως εἶναι ἀνάγκη νὰ καταλαβαίνεις; Γράφε κι' ὅ,τι βγῇ! Ἐσὺ θὰ τὸ διορθώσης τὸ Ρωμαϊκό; Ἡ μὴπως νομίζει πὼς ἔχει κανένας μας τί κάνει; Γράφουμε ὡς πού νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...»

—Κι' ὁ Πορφύρας γέλασε μὲ τὴν καρ-διά του καθὼς μᾶς τὸ διηγίτανε.

■ ■

Ἄλλ' ὁ Πορφύρας μᾶς ἔλεγε συχνά κι' ἄλλα ανέκδοτα.

Ἔνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς:

Κάποτε, σ' ἓνα καράβι, πέθανε ὁ πλοί-αρχος, ὁ καπετὰν Νικόλας.

Τὸν ρίξανε στὴ θάλασσα, κι' ὅταν κόν-τευαν νὰ φτάσουν στὸ λιμάνι τῆς πατρί-δας τω, οἱ σύντροφοί του συζητοῦν μὲ

τί τρόπο θ' ἀναγγεῖλουν τὴ θλιβερὴ εἰδη-ση στὴ γυναίκα του.

Τέλος, ἓνας γηραιὸς θαλασσόλυκος τοὺς λέει:

—Ἀφίστε με νὰ τὰ κανονίσω.

—Μὰ πρέπει νὰ τῆς τὸ πῆς μὲ τρόπο γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τίποτα ἢ γυναίκα.

—Ἔνοια σας!

—Πὼς θὰ τῆς τὸ πῆς;

—Αὐτὸ εἶναι δικός μου λογαριασμός. Τὸν ἐμπιστευθήκανε λοιπόν, κι' αὐτὸς, ὅταν ἄραξε τὸ καράβι, ντύθηκε μὲ τὰ

καλὰ του καὶ βγαίνει στὸ λιμάνι.

Μιά καὶ δυὸ, πάει στὸ σπῆτι τοῦ καπε-τάνιου καὶ χτυπάει τὴν πόρτα.

Βγαίνει ἡ γυναίκα του.

Ὁ θαλασσόλυκος βγάνει τὸ σκούφο του καὶ τὴ ρωτᾷ:

—Δὲν μοῦ λὲς κυρά μου, ἐσὺ εἶσαι ἡ... χήρα τοῦ καπετάν Νικόλα;

Καθὼς βλέπετε, τῆς εἶχε ἀναγγεῖλε

«μὲ τρόπο» τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς.

■ ■

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Στὸ ἐπόμενο: Ἄλλοι τύποι μποέμ: ὁ Σπατάλης, ὁ Βέλμος καὶ π. κ. κ.

Ἡ Λίλα δὲν παντρεύεται

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΡΙ ΜΑΡΑΤΖΙ

Τῆς Λίλας τῆς ἦρθε μιὰ μεγάλη κεραμίδα: παντρεύτηκε. Πὼς αὐ-τό; θὰ πῆτε. Εἶναι κεραμίδα γιὰ ἓνα κορίτσι, νὰ παντρευτῇ; Βέ-βαια, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνονται ἔτσι τὰ πράγματα. Κι' ὅμως...

Νὰ ῥῆθ' σύζυγο ἦταν ἀνέκαθεν ἡ με-γάλη ἐγνοια τῆς Λίλας: τῆς εἶχε καταν-τῆσει μανία. Ἀπὸ ἡλικίας δεκαοχτῶ ὡς εἰκοσιεσσάρων χρονῶν εἶχε κάνει με-γάλη... συλλογὴ ἀρραβῶνων. Τὶ ἀτυχία!

...Ἐπιτέλους ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ, πέτυχε τὸν καλὸ. «Ἐπιτέλους!» Μὰ εἶναι, σὰς παρακαλῶ, περίπτωσις νὰ πῇ ἔτσι κα-νεῖς; «Ἀς εἶναι σ' αὐτὴν ταιριάζει. Ἦ-ταν ἓνας ξένος κομψὸς, σπότης μὲ

μονόκλ καὶ αὐτοκινητάκι. Πρῶτη συνάν-τησις τὰ Χριστούγεννα καὶ γάμοι ἀρχῆς Φεβρουαρίου. Σὰν ἀμερικανικὸ φιλμ.

Ὁ μπαμπὰς τῆς τῆς ἔλεγε «Μὰ σκέψου, Λίλα, εἶναι ἓνας ἀγνωστος, κανεῖς δὲν

ξέρει τίποτα γι' αὐτόν...» Κι' ἡ μητέρα τῆς: «Ἄς κάνουμε λίγη ὑπομονή, νὰ δοῦμε» Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν

Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

νὰ δειλιάσω; Εἴκοσι χιλιάδες!

Συμφωνοῦν. Παίρνουν κι' ἓνα μάρτυ-ρα. Εἶναι ἡ 3ῃ Μαρτίου 1935. Ὡς τις 5 Μαρτίου 1936 ἡ Λίλα θὰ εἶναι παν-τρεμμένη. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ χάνει ὁ Τζόρτζιος. Ἀλλοιῶτα, θὰ πληρώσῃ ὁ Νίνο 20.000 λιρέτες. Ὑπογράφουν ἀπά-νω σὲ χαρτόσημο, παίρνουν ἀπὸ ἓνα ἀν-τίγραφο ὁ καθένας τους.

■ ■

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺς γά-μους πού ἔγιναν μὲ κάθε μεγαλοπρέ-πεια.

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀκούγατε τὴν Λίλα: «Εἶσθε ἐγωῖσταί, θέλετε νὰ μοῦ καταστρέψετε κι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία!»

Καὶ καθὼς ἡ Λίλα εἶναι μοναχοκόρη, τὰ καπρίτσια τῆς πάντα ἀποτελοῦσαν νό-μο. Οἱ γέροι συγκάτενευσαν στοὺ

'Αντ. Γιαννίδης

Δέτε ή κοινή αντίληψη, θέτε ή «μακραίων» θεατρική παράδοση, μάς έκαμαν — ένα απ' τὰ δυό — νά θεωρούμε τὸν ἠθοποιὸ ὡς τὸ πῶς τεμπέλικο ὃν τῆς δημιουργίας.

Σήμερα, βέβαια, ἐποχὴ τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῶν... νεολογιῶν, δὲν λένε πιά τὸν καλλιτέχνη τοῦ θεάτρου τεμπέλη, τὸν θέλουν ἀπλῶς μποῆμ, ἕναν χαριτωμένο μποῆμ. Εἶναι καλλίτερο αὐτό, φιλολογικώτερο. Καὶ τοῦ συγχωροῦν ὅλα τὰ... συμπαρομαρτοῦντα: τὴν προχειρολογία τοῦ, τὴν τσαπατσουλιά, τὴν ἀμελετησία τοῦ—σπανιώτερο φαινόμενο σήμερα, τὸ τελευταῖο αὐτό. Τῶς τὸ ἐπαγγέλλεται, λένε. Καὶ πρὸ πρὸ πάντων τῶς τὸ ταλέντο. Ἐκεῖ βέβαια πού ὑπάρχει. Ὁ καλλιτέχνης πῶς τὸ πολὺτιμο αὐτὸ ἐπαγγελματικὸ προσὸν εἶναι συχνὰ καὶ ὁ πῶς τεμπέλης απ' ὅλους. Εἶναι ἡσυχος ὅτι ὡπαδῆποτε θὰ ἐπιτύχη. Καὶ παίρνει τὴν φόρα τοῦ μιά καὶ καλῆς. Τὰ παράκατ' ἔρχονται μόνον τοὺς. Ἡ εὐκόλη ἐπιτυχία, ἀσφαλῶς, ἡ δημιουργία ὅμως, ὄχι. Ὁ καλλιτέχνης μένει ἐκεῖ πού βρέθηκε. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού βλέπουμε, ὄχι σπάνια, νὰ ἀσύνη τόσο γρήγορα ἕνα θεατρικὸ ἀστὲρ, νὰ ξεχνιέται.

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴς ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ νὰ παρουσιάσωμε τὸν Ἀντὼν Γιαννίδη. Εἶναι ἀπ' τοὺς λίγους καλλιτέχνους πού ἔχουν... καταπροδώσει τὴν ἐπαγγελματικὴν παράδοση: δὲν εἶναι διόλου τεμπέλης, καὶ ἔχει καὶ ταλέντο. Γιατὶ ὁ Γιαννίδης ἔχει ταλέντο. Αὐτὸ εἶναι πανθομολογούμενο. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐμποδίζει τοῦτο νᾶναι ἕνας απ' τοὺς πῶς ἀνήσυχους τύπους πού ἔχει γνωρίσει ὡς τώρα ἡ ἐλληνικὴ σκηνή. Θέλει σήμερα νὰ εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν γῆρας. Καὶ γι' αὐτὸ διαβάσει. Ἐχει θεατρικὴ βιβλιοθήκη — ὄχι θεατρικὰ ἔργα, ἀλλὰ βιβλία, συγγράμματα τῆς ἐπιστήμης τοῦ θεάτρου. Γιατὶ πιστεύει πῶς εἶναι ἐπιστήμη καὶ τὸ θέατρο.

Μετὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ὁ Γιαννίδης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς νέους μας ἠθοποιούς, κατάρθρωσε γρήγορα νὰ ἐπιβληθῇ.

Βρίσκουμε γιὰ πρώτη φορά τὸν Γιαννίδη στὴν Πόλη.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς πού εἶχε ἰδρυθῇ ἀπὸ νέους τῆς φιλολογικῆς παρέας τοῦ «Λόγου», τοῦ περιοδικοῦ πού ἀφῆκε ἐποχὴ καὶ πού ἐβγαζε ὁ ἀθεράπευτος ἐκείνος ὡραιοπαθής, ὁ Γιάννης Χαλκούσης.

Τῆς σχολῆς αὐτῆς, πού εἶχε γεννηθῇ απ' τὴν φλόγα τῆς ὡραιότερας φιλοδοξίας: νὰ ἀναδειχθῶν καὶ τῆς Πόλης τὰ κρυμμένα καλλιτεχνικὰ ταλέντα, καθοδηγῆται ὑπῆρξε καὶ ὁ Παρασκευᾶς, καὶ ὁ Βεάκης, ἐμμέσως αὐτὸς — θὰ θυμᾶται ἀκόμη τὸν ἀρτίο ἐκεῖνο χορὸ πού τοῦ ἔδωκε ἡ Σχολή, στὴν παράσταση τοῦ «Οἰδίποδα» — ὁ Βλαχόπουλος, ὡς μακιγιέρ.

Ἀπὸ κείνην τὴν προσπάθεια ξεκίνησε ὁ Γιαννίδης Σαραντιδῆς, — ὁ Ζὰν Σαράν — σκηνοθέτης τοῦ Κοπῶ καὶ ἠθοποιὸς πού χειροκροτήθηκε τόσο απ' τὸ ἐκλεκτότερο Παρίσι σὲς «Ὀρνίθες», ὁ

Βακαλό, τοῦ ἴδιου θεάτρου καὶ τοῦ Ἀτελιέ, σκηνογράφος ὀλκῆς, ὁ Γιαννίδης.

Στὰ 18, ὁ Γιαννίδης ξεκινᾷ κ' αὐτὸς γιὰ τὰ πεπρωμένα τοῦ. Πηγαίνει στὸ Παρίσι, ἔπειτα στὴν Γερμανία. Παρακολουθεῖ θέατρο, μελετᾷ, σπουδάζει. Τρικυμίες καὶ περιπέτειες, καὶ ἀπογοητεύσεις καὶ ἀγῶνας σκληρὸς, πολὺ σκληρὸς. Στὸ Παρίσι ἐγγράφεται στὴν Νομικὴ σχολὴ γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς γέροντας τοῦ πού οὐτὲ ν' ἀκούσουν ἤθελαν γιὰ θέατρο, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρανομίαν τοῦ στὴν γαλλικὴν πρωτεύουσα. Ἡ νομικὴ ὅμως σχολὴ δὲν τὸν βλέπει οὐτὲ μιά φορά. Τὸν βλέπει ὅμως ἡ σκηνοθετικὴ σχολὴ Μετζές πού δὲν ἔχει βέβαια καμιά σχέση μετὰ τὴν συνοφρύωση τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου καὶ τῶν Νεαρῶν τοῦ Ἰουστινιανού, τὸν βλέπει καὶ ἡ σχολὴ τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν, μετὰ τὴν ἡσυχίαν τὸν Ψυχάρη, καὶ ἡ Σορβὸννη στὰ μαθήματα αἰσθητικῆς τοῦ Μπαῆ.

Ὁ Γιαννίδης θέλει τὴν πολὺμορφην, τὴν ἀληθινὴν μόρφωση: τὴν «ἐρυντισίον». Ἀπ' τὴν πρώτη, τελειοφορεῖ μαζί μετὰ τὸν Σαραντιδῆ καὶ τὸν Βακαλόπουλο. Δούλεψε σκληρὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό.

Στὰ 27 κατεβαίνει στὰς Ἀθήνας. Ἡ

Ὁ Ἀντὼνιος Γιαννίδης.

ταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θιάσου τῶν Νέων πού ἔπαιζε τότε στὸ θέατρο Κυβέλης. Οἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου αὐτοῦ ἦταν ἡ ἐξόρμησή του. Τὸν παίρνουν οἱ Νέοι μαζί τους καὶ ἀρχίζει νὰ σταδιοδρομῇ μαζί μετὰ τὸν Μουσοῦρη, τὴν Παπαδάκη, τὴν Χαλκούση. Στὰ 28, ἀξία ἀνεγνωρισμένη πιά, τὸν παίρνει ἡ Κυβέλη. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος τῆς καρατερίστας. Μένει μαζί της, 3 χρόνια. Καὶ ἔρχεται ἡ σειρά τῆς Μαρίας. Μένει καὶ μ' ἐκείνην ἄλλα τέσσερα χρόνια καὶ τέλος προσχωρεῖ στὸ συγκρότημα Ἀλίκης—Μουσοῦρη, ὅπου καὶ εἶναι ὡς αὐτὴ τὴν στιγμὴ.

Παίζει ρόλους πού ὁ καθένας τοὺς εἶναι καὶ ἀπὸ μιά δημιουργία. Ἡ μάσκα τοῦ κάνει ἐντύπωση. Ἡ εὐσυνειδησία τοῦ στὸ μακιγιάζ φτάνει μέχρι μονομανίας. Κρεᾶρει τὸν Κουτσόκο στ' «Ἀρραβωνιάσματα» καὶ τὸν Σαλαμπᾶ, στὸ «Μπουρίνι» τοῦ Μπόγρη. Κάνει ἕναν περίφημο γιαντὸ στὴν «Βροχή», ἕναν ἐντυπωτικώτατο Τάλμποτ στὴν «Στούαρτ» ἕναν καινούργιο Σκράμπυ «Στ' Ἀνοιχτὰ» τοῦ Σούτον Βάνεϋ κ' ἄλλους.

Τώρα δέ, δὲν παίζει μόνον, ἀλλὰ καὶ διδάσκει μαζί μετὰ τὸν Παρασκευᾶ, τὸν Καραντινὸ, τὸν Πικιώνη, τὸν Βασιλείου κλπ. στὴν Νέα Δραματικὴ Σχολή.

Αἰφνιδιάζουμε τὸν Γιαννίδη ἕνα ἀπόγευμα στὸ συμπαιχνιστικὸν τοῦ «χόμ» τῆς οδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Θὰ θέλαμε τίς ἰδέες του καὶ τὸ σχετικὸν ἀλάτι: δυὸ τρία ἀνέκδοτα. Εἶναι μέσα στ' ἄλλα καὶ ἕνας απ' τοὺς πῶς πνευματώδεις καὶ θυμόσοφους ἠθοποιούς μας. Ἀδύνατο νὰ τοῦ πάρουμε λέξη. Ἀποφεύγει κάθε εἶδος ρεκλάμας ὅπως ὁ διὰ ὁδὸς τὸ λιθάνι...

Δὲν μάς κρύβει ὅμως τίς ἰδέες του γιὰ τὸ θέατρο. —Εἶμαι βέβαιος, μάς λέγει, πῶς τὸ θέατρο δὲν θὰ φαγωθῇ απ' τὸν κινηματογράφο. Ἀπεναντίας ὁ συναγωνισμὸς θὰ τὸ τῶναι, θὰ τὸ κἀνῃ καλλίτερο.

Πιστεύει ὅμως ὁ Γιαννίδης ὅτι πρὸ παντὸς ὑπάρχει ἀνάγκη ἐνὸς λαϊκοῦ θεάτρου πού χωρὶς νὰ κολακεύῃ τὰ ταπεινὰ γούστα τῶν μαζῶν νὰ μιλᾷ απ' εὐθείας στὴν ψυχὴ τοὺς καὶ νὰ τοὺς ὁψώνῃ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ στάθμη. Εἶναι τὸ δνειρο τοῦ Γιαννίδη νὰ ἐργασθῇ, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, κ' αὐτὸς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτή.

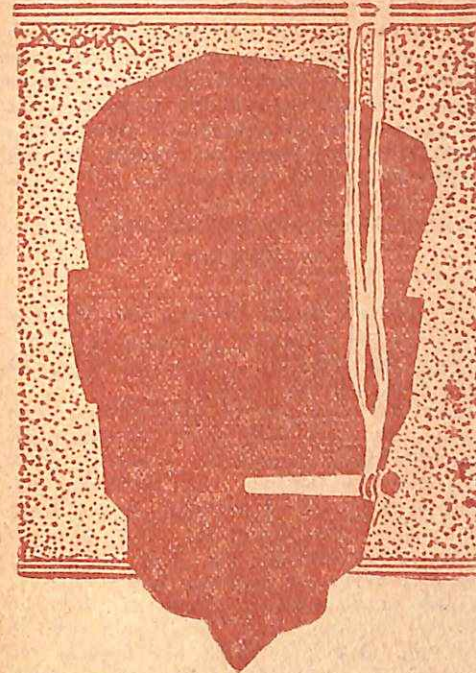
Τὸν ρωτοῦμε, ἂν ἐν τῷ μεταξύ, σήμερα, εἶναι εὐχάριστος ὁ απ' τὴν θεατρικὴν του ἐργασία. Διαμαρτύρεται:

—Δυστυχῶς, δὲν εἶμαι. Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι γιατί δὲν ἐκπληρῶ τὸν προορισμὸ μου ὅπως τὸν ἐννοῶ ἐγὼ καὶ ἀναγκάζομαι — συχνά — νὰ προσφέρω στὸ κοινὸν πού ἀγαπᾷ καὶ σέβομαι, πράγματ' ὅπου διαφορετικώτερους δρους, ἡ θεατρικὴ μου συνειδηση. Εἶμαι ὅμως τῆς γνώμης πῶς ἡ σημερινὴ περίοδος εἶναι μεταβατικὴ καὶ πῶς γρήγορα θὰ μπορέσω νὰ ἀποδώσω — ὄχι ὑπὸ ἐποψὴν ρόλων ἀλλὰ ὑπὸ ἐποψὴν ἔργων — ἐκεῖνο πού πρέπει.

Ι. ΣΑΜΠ.

Ποιὰ σκότωσε τὸν Λίμπες;

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Ὁ πρόεδρος τοῦ κακουργιοδικείου σηκώθηκε συγκινημένος μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ εἶπε στὴν κατηγορουμένην: —Κάτε Ζέφρις! Καταδικάζεσαι νὰ κρεμασθῇς ἀπὸ τὸν λαμπρὸ καὶ νὰ μείνῃς κρεμασμένη ὥσπου νὰ πεθάνῃς. Θὰ ὑποστῇς τὴν ποινὴ σου σὲς δεκαεπτὰ Ἰανουαρίου, ἂν ὡς τότε δὲν μεσολαβήσουν γεγονότα ἱκανὰ νὰ ἀναβάλουν ἢ καὶ νὰ ματαιώσουν τὴν θανάτωσή σου!

Μιά σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀκούσθηκε καὶ ἕνα ῥιγὸς κυρίεψε τὸ πολυπληθές τὸ ἀκροατήριον πού παρακολούθησε τὴν συνταραχτικὴν δίκην.

—Εἶμαι ἀθάνα! Δὲν σκότωσα τὸν ἄνθρωπο πού λάτρευα!

Ἀμείλικτοι ὑπῆρτες τοῦ νόμου, δυὸ ἀστυφύλακες πλησίασαν τὴν καταδικασμένην καὶ πιάνοντάς τὴν ὁ καθένας ἀπὸ τὸ ἕνα μπράτσο, τὴν ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἐνῶ τὸ κοινὸ ἐγκατέλειπε συγκινημένο τὸ κακουργιοδικεῖο, σχολιάζοντας διαφοροτρόπως τὴν ἀπόραση.

Στὴν ἐξοδὸ, ἕνας παχύσαρκος καὶ ροδοκόκκινος ἄνθρωπος ἀκαθόριστης ἡλικίας, σταμάτησε κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τῆς πολύκροτης δίκης, πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν αἴθουσα διασπαστικός:

—Κάτι διασπαστικὸς Μάρτεν!

—Ἀ! Γεῖά σου Σούμερ! Βιάζομαι γιατί τρέχω νὰ σώσω αὐτὴν τὴν κοπέλλα.

—Λιγάνι δύσκολο.

—Δὲν λέω ὄχι. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο.

—Τὴν ἔρεϊς καλὰ τὴν ὑπόθεσιν;

—Τὴν ἀκούσα ἀπὸ ἀκροατηρίου καὶ σχημάτισα τὴν γνώμη ὅτι ἡ Κάτε Ζέφρις εἶναι ἀθώα!

—Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύῃς; Ὅλες οἱ ἐνδείξεις εἶναι εἰς βάρος της.

—Ακριβῶς γιατί ὑπάρχουν τόσες πολὺς ἐνδείξεις ἐναντίον της.

—Ἀποδείξεις θέλεις νὰ πῇς.

—Ὅπως θέλεις. Ἐνὰς ἐγκληματίας καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἀρχαίος, δὲν κάνει τέτοιες κλασσικὲς γκάφες. Δὲν ὑπογράφει μετὰ τὴν ἡλιθιότητα τὸ ἐγκλήμα του.

—Στὴν περίπτωσιν τῆς Κάτε Ζέφρις δὲν ὑπάρχουν γκάφες! ὑπάρχουν ἀπροσεξίες πού θὰ μπορούσαν νὰ τὴν κἀνῃ καὶ πεπειραμένους ἐγκληματίας.

—Ἀς ἀνακεφαλαιώσουμε λοιπόν.

—Ὅπως θέλεις. Πᾶμε ὡς τὸ ἀπέναντι μᾶρ νὰ πάρουμε ἀπὸ ἕνα ὀρεκτικὸ καὶ θὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι αὐτὴ τοῦλάχιστον τὴ φορὰ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔπεσε ἔξω.

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ φίλοι καθισμένοι σ' ἕνα τραπέζι τοῦ μᾶρ, συζητοῦσαν τὰ τῆς συγκλονιστικῆς ὑπόθεσος ἡ ὁποία εἶχεν ἐπισφραγισθῇ μετὰ τὴν θανατικὴ καταδίκη μιάς ὡραίας γυναίκας.

—Λέγε λοιπὸν Σούμερ; Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ ἀπροσεξίες πούκανε ἡ Κάτε Ζέφρις;

—Θὰ πάρουμε τὸ ἱστορικὸ τῆς ὑπόθεσος ἀπὸ τὴν ἀρχή.

—Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ.

Ἡ Κάτε Ζέφρις εἶναι μιά χορεύτρια ἀπὸ κείνες πού ἔχουν νὰ κατακοῦν ἕνα κοινὸ ἀπὸ τὴν πρώτη των ἐμφάνισιν. Εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες στὸ θέατρο καὶ ἔγινε ἡρωίδα ἀρκούντων κοινωνικῶν σκανδάλων.

—Ὅπως κ' ἡ κάθε λανσαρισμένη ἀρτίστα.

—Ακριβῶς. Ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ μῆνες ἔπεσε στὰ δίχτυα τῆς ὁ μεγαλέμπορος Ζὰμ Λίμπες, ἕνας μεγάλος γλεντιῆς πού σπαταλοῦσε μυθώδη ποσὰ μετὰ τὴν εὐκολία πού τὰ κέρδιζε.

—Ὁ Ζὰμ Λίμπες τὴν τράβηξε φυσικὰ ἀπὸ τὸ θέατρο.

—Καὶ φυσικὰ, ὁ ἔρωτάς του αὐτὸς τοῦ στοίχισε... «ὁ κοῦκος ἀφδόνι»!

—Διὰβολὴ! Ποιὰ ἀρτίστα τῆς φήμης τῆς Κάτε Ζέφρις δέχεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο, τὸ πεδίο τῆς λάμψης της, ἂν ἐκεῖνος πού θὰ τῆς προτείνῃ τέτοιον πρᾶγμα δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ κἀνῃ μεγάλες θυσιᾶς γι' αὐτήν;

—Σύμφωνοι! Ὁ Ζὰμ Λίμπες ὥστόσο ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ὅταν μιά γυναῖκα τοὺς ἀρέσει... ἔχουν μιά ἄλλη γιὰ τὴν ὁποία προηγουμένως ἔχουν κάνει τρέλλες. Ἐτοίς, ὅπως γιὰ νὰ κατακτῇ τὴν Κάτε Ζέφρις ἐγκατέλειψε μιά ἄλλη φιλενάδα του, ἐγκατέλειψε κ' αὐτήν γιὰ μιά ἄλλη, ἠθοποιὸν καὶ αὐτήν, πού τελευταία τοῦ εἶχε χτυπήσει στὸ μῆλ.

—Ἐγκατέλειψε τὴν Κάτε Ζέφρις γιὰ τὴν Ροῦθ Φλόουερ.

—Μιὰ ὥραία κ' αὐτὴ ἀρτίστα πού λίγο ἔλειψε νὰ κατηγορηθῇ γιὰ τὸν βίαιο θάνατο τοῦ πλουσίου Ἀδὸν Ζουάν.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ Σούμερ. Ἀς ἔλθουμε στὸ ἐγκλήμα.

—Ἐχεῖς δίκην. Ἐνὰ ἀπόγευμα, ὁ Ζὰμ Λίμπες βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του ἔχοντας στὴν τσέπη του 5.000 λίρες σὲ χαρτονομίσματα, τῶν 500 λιγῶν. Ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ στὴν ἐμπορικὴ λέσχην τὸ ἴδιο βράδυ μετὰ κάποιον διευθυντὴ ὑποκαταστήματός του καὶ νὰ τοῦ μετρήσῃ αὐτὸ τὸ ποσὸ. Τηλεφωνικῶς, εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὴν νέα φιλενάδα του, τὴν Ροῦθ Φλόουερ, νὰ τὸν

περιμένῃ γιὰ νὰ ἐκδράμουν μαζί μέχρι τοῦ Φλέμινγκ. Κατάλαβες καλὰ τὰ πράγματα ὡς ἐδῶ.

—Ναί. Ὁ Ζὰμ Λίμπες βγήκε μετὰ 5000 λίρες στὴν τσέπη του νὰ συναντήσῃ τὴν Ροῦθ Φλόουερ, νὰ ἐκδράμῃ μαζί της ὡς τὸ Φλέμινγκ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ νὰ μετρήσῃ τὸ ποσὸν στὸν διευθυντὴ τοῦ ὑποκαταστήματός του πού θὰ τὸν περιμένε στὴν ἐμπορικὴ λέσχην.

—Θαυμάσια. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὰ πρᾶγματα περιπλέκονται. Ὁ Ζὰμ Λίμπες δὲν φάνηκε στὴν ἐμπορικὴ λέσχην οὔτε καὶ ἐπέστρεψε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν φάνηκε στὸ γραφεῖο του. Οἱ συγγενεῖς του ὅπως καὶ τὸ πολυάριθμον προσωπικὸν τοῦ ἀνησυχῶσαν. Ἀρχισαν οἱ ἐρευνες. Οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὴν τράπεζα ὅτι εἶχε τραβήξῃ 5200 λίρες. Πέντε δηλαδή χιλιάδες γιὰ τὴς ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως του καὶ 200 λίρες γιὰ τὴς ἀτομικῆς του ἀνάγκης. Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κατέθεσεν ὅτι πρὶν βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶχε τηλεφωνήσῃ στὴν Ροῦθ Φλόουερ δίνοντάς της ραντεβού.

—Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ συλληφθῇ ἡ Ροῦθ Φλόουερ;

—Βεβαίως!

—Καὶ τί κατέθεσε ἡ Ροῦθ Φλόουερ;

—Ὅτι λίγο πρὶν βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ πάῃ στὸ ραντεβού πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Ζὰμ Λίμπες, εἰδοποιήθηκε μετὰ ἄλλο τηλεφώνημά του νὰ μὴ βγῇ πρὸς συνάντησίν του γιατί τοῦ εἶχε παρουσιασθῇ κατὰ τὸ ἔκτακτο πού τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ στοῦ Φλέμινγκ.

—Καὶ ἡ Ροῦθ Φλόουερ δὲν βγήκε;

—Ὁχι! Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶναι ἐξακριβωμένο! Εὐθὺς μόλις τέλεψε τὴν τηλεφωνικὴν συνομιλίαν της μετὰ τῆς Ζέφρις, ἐτηλεφώνησε σ' ἄλλους φίλους της, σὲς καταθέσεις τῶν ὁποίων καμμιὰ δὲν ἔχουμε ἀμφιβολία καὶ τοὺς ἀπέσει σπῆτι της νὰ κάνουν μιά παρτίδα μπριτζ. Ἡ παρτίδα ἔγινε, κατ' αὐτὴν δὲ ἡ Ροῦθ Φλόουερ ἔχασε ἑπτὰ στεγλίνες. Ἡ θυρωρὸς της κατέθεσεν ὅτι δὲν τὴν εἶδε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι παρὰ σὲς ὀκτὼ παρὰ τέταρτο. Βγήκε δηλαδή ἀπὸ τὸ σπίτι της, μισὴ ὥρα πρὸ τῆς παραστάσεως!

—Δὲν μπορούσε βέβαια, σὲ μισὴ ὥρα νὰ δολοφονήσῃ τὸν φίλο της στὴν ἐξοχή, νὰ τὸν θάψῃ καὶ νὰ εἶναι καθ' ὅλα ἐτοιμὴ γιὰ τὴν ἐνασχέτησιν τῆς παραστάσεως. Πολλὸ λογικὰ! Τὸ ἄλλοθι εἶναι παλὸν ἰσχυρὸ. Ἀκριβῶς ὅμως γιατί εἶναι τόσο ἰσχυρὸ, μετὰ καὶ νὰ ὑποπτευώμαι ὅτι ἡ ὥραία Ροῦθ Φλόουερ δὲν εἶναι ὅσχητ μετὰ τὸ ἐγκλήμα.

—Εἶναι τρέλλα!

—Ἰσως. Πότε καὶ πῶς βρέθηκε τὸ πτώμα τοῦ Ζὰμ Λίμπες;

—Ἦταν ἀπὸ τρεῖς μέρες, μετὰ σ' ἕνα χαντάκι λίγα ἄνθρωπα πὰ πέρα ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἶχε δώσει ραντεβού στὴν Ροῦθ Φλόουερ! Τὸ περιεργὸν εἶναι ὅτι στὴν τσέπη τοῦ πτώματος βρέθηκαν 5.180 λίρες!

—Αὐτὸ ἀποκλείει κάθε ἰδεάν ληστείας.

—Ὁ Ζὰμ Λίμπες δολοφονήθηκε γιὰ λόγους ἐκδικήσεως!

—Νὰ πού συμφωνοῦμε! Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴν Κάτε Ζέφρις εἶχε σοδαροὺς λόγους νὰ κἀνῃ τὸ ἐγκλήμα; Ἡ ἐκδικητικὴ χορεύτρια

Ἐξαίρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὲς περιπέτεια τοῦ

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Συναντούμε πολύ συχνά γονείς πραγματικά απελπισμένους γιατί τα παιδιά τους μόλις μεγαλώσουν λίγο ξεπαστατούν κατά της προστασίας των, παρεξηγούν τις συμβουλές των και προσπαθούν με κάθε τρόπο ν' αντισταθούν σ' αυτές.

Τα παιδιά αυτά πριν ακόμη διαμορφώσουν την προσωπικότητά των, ορθώνονται ήδη σαν αντίπαλοι απέναντι στον πατέρα και την μητέρα των. Άρνούνται να τους υπακούσουν, και κάνουν ό,τι τους κατέβει στο μυαλό μόνο και μόνο για ν' αποδείξουν την ανεξαρτησία των.

Αν εξετάσουμε με ψυχραιμία τα «έπαναστατημένα» αυτά παιδιά—που έπωφελούνται μόνον των πλεονεκτημάτων που τους παρέχει η προστασία των γονέων των, χωρίς όμως ν' αναδέχονται και καμιά από τις αντίστοιχες υποχρεώσεις—θα δούμε ότι έχουν την αναιδία των πλασματών που άγνοουν τον ηθικό νόμο, και την αδιαφορία εκείνων που είναι εξασφαλισμένοι και βέβαιοι ότι δεν θα υποστούν τις συνέπειες των σφαλμάτων τους. Ξέρουν ότι δεν θα πληρώσουν οι ίδιοι και κάνουν ό,τι τους καπνίζει γιατί δεν έχουν το αίσθημα του καθήκοντος ούτε τον φόβο ότι θα τιωρηθώ ή τώλη των.

Οι γονείς θλιβονται πολύ για τον τρόπο των παιδιών τους και φροντίζουν ν' αυτοπαρηγορούνται λέγοντας: «Οι τρόποι αυτοί είναι ή άρρώστια της εποχής» ή απaráλλακτα όπως θα λέγαμε: «Είναι επιδημία χολέρας», σαν να μην υπήρχε τρόπος πρόληψης του κακού.

Και όμως το παλληκάρι αυτό και το μεγάλο εκείνο κορίτσι που κάνουν σήμερα ό,τι θέλουν, υπήρξαν κάποτε μικρά παιδάκια που δεν ήταν εις θέσιν να κάνουν το παραμικρό χωρίς την βοήθεια του πατέρα ή της μητέρας. Την εποχή εκείνη οι γονείς μπορούσαν να διαμορφώσουν τον χαρακτήρα του παιδιού όπως διέβη κανείς στην εύπλαστη ζύμη, ό,τι σχήμα θέλει. Την εποχή εκείνη ένα καλό παιδαγωγικό πρόγραμμα θάκανε θαύματα. Είναι σπανιότερες εξαιρέσεις τα παιδιά που είναι δειστροπικά εκ φύσεως και ανεπιβεκτα ανατροφή.

Μπορεί μερικοί γονείς ν' αντικρούσουν την παραπάνω άποψη και να πουν: «Σήμερα δεν χρησιμοποιούνται πιά σκληρές μέθοδοι. Τα σύγχρονα παιδιά ανατρέφονται χωρίς περιορισμούς».

Αυτό είναι ή άφορμή όλου του κακού. Έπειδή άκριβώς τα παιδιά σήμερα έχουν πρόωρη ανεξαρτησία λόγω των συνθηκών της ζωής, είναι απαραίτητο να τους δώσουμε από πολύ νωρίς την συναίσθηση του ηθικού νόμου και το αίσθημα της ατομικής των ευθύνης.

Θάθελα να πω σε μερικούς απ' αυτούς τους γονείς: «Θεωρείτε, σαν μια αναπόφευκτη ανάγκη την πρόωρη χειραφέτηση των παιδιών σας. Έστω. Μά α-κριβώς έπειδή θα σας ξεφύγουν τόσο γρήγορα, δεν βρίσκετε φρόνιμο να τους δώσετε όσο το δυνατόν νωρίτερα ένα οδηγό: μια όρθη συνείδηση; Δεν καταλαβαίνετε ότι όλα τα σφάλματα των παιδιών σας, όλες οι τρέλλες, όλες οι παρεκτροπές των που σας στενοχωρούν τόσο οφείλονται άκριβώς στο ότι χειραφετήθηκαν πριν ακόμη όπλισθούν αρκετά

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

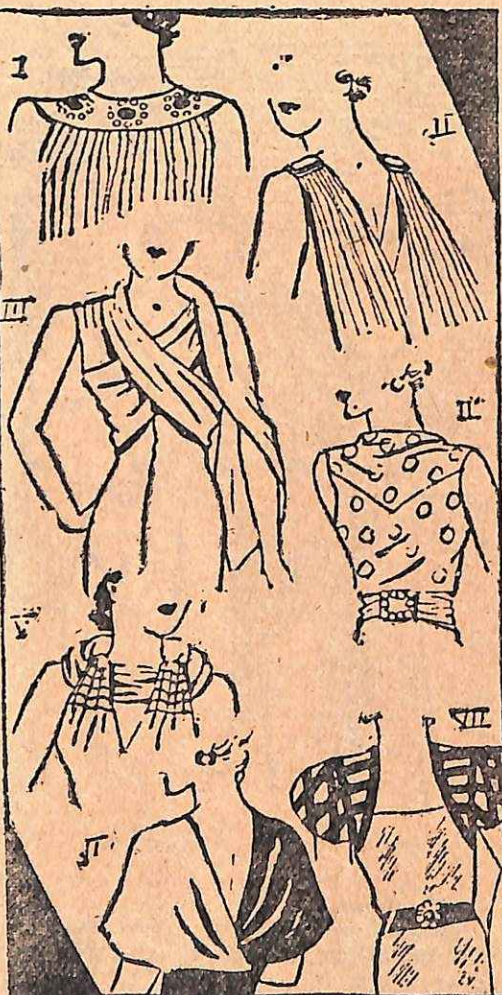
για να διευθύνονται μόνα των; Τώρα βέβαια είναι λίγο δύσκολο να ξεναπάρετε πάλι τους χαλινούς που σας ξέφυγαν. Πάντως πρέπει να το επιχειρήσετε. Ίσως αν τους αφήσετε να υποστούν τις συνέπειες της διαγωγής των, να καταλάβουν την άπειρία των και ν' αναγνωρίσουν ότι έχουν ακόμη ανάγκη των συμβουλών και της πείρας σας».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η άνοιξη φθάνει. Νομίζετε ότι το κα-

Έπτά ωραιότατα ντεκολτέ για άμπιγιέ τουαλέτες. (Σχετιω άρθρο παραπλευρώς).

τάλαβα βλέποντας τις βιολέττες, τις ανεμώνες και τα χελιδόνια; Κάθε άλλο. Βλέποντας να παρουσιάζονται σαν εξαίσια εξωτικά λουλούδια τα νέα καπέλλα. Η ζωή είναι ωραία: θα γίνουμε όλες δ-μορφες. Δεν μας μένει πιά παρά ή έκλογη... Πράγμα όχι και τόσο εύκολο.

Θέλετε να δώσετε στον έαυτό σας μια εμφάνιση άγορίστικη; Την εποχή αυτή, τα καπέλλα μας οφείλουν πολλά στην ανδρική μόδα, γιατί αρκετά μαλακά φέτρ εμπνέονται από το κασκέτο, ενώ το καπέλλο των κάου-μπόθ (όπως των προ-σκόπων), εμφανίζεται προς χρήση μας σε

μεγάλα φέτρ μαλακά με φαρδιά μπόρ, και καλόντα πιο ψηλή πίσω παρά εμπρός.

Βλέπουμε πάλι πολυαριθμια μπερέ. Νά συνεννοούμεθα όμως. Το σημερινό μπερέ διαφέρει πολύ από τα μπερέ των περασμένων χρόνων. Άραγε στην μυθική έκθεση κινεζικής τέχνης του Λονδίνου οφείλομε το μπερέ που μοιάζει τα καλύμματα των μανδρινών και έχει στην κορυφή του ένα μικρό μοτίφ από πλεγμένο μετάξι ή δυο χιτρές άσημένιες μπούλ. Τα άνατολίτικα αυτά μπερέ γίνονται από ταφτά και από λεπτή ψάθα.

Συνηθίζεται ακόμη το μπερέ Έρρίκου Ζου με μια τούφα φτερά στο πλάι. Επίσης οι πινάκες του Μέμιλινγκ, και του Ζαν Βάν Έυκ μας κληροδότησαν τα μουννέ από φέτρ που μοντάρονται σ' ένα χοντρό κορδόνι από ψάθα. Καπέλλα πολύ ωραία, μα που κολακεύουν δύσκολα. Στην ίδια επιδραση όφειλονται τα καπέλλα με φαρδιά μπόρ, κατεβαστά εμπρός και πίσω με μια καλόντα ψηλή, στενή, και τετράγωνη. Ένα μπουκετάκι λουλούδια συμπληρώνει το σύνολο.

Τέλος ή φλαμανδική καλύπτρα δεν χρειάζεται παρά μια βουαλέττα για να έγκλιματισθί σε μάς.

Για να τελειώνουμε με τις Ιστορικές ά-ναμνήσεις, από μάς εξαρτάται να μοιά-σασμε την άτυχη βασίλισσα Μαρία Στού-αρτ. Όλες οι μορφές της περίφημης «κουαφύρ» της είναι της μόδας.

Μά ή φαντασία αυτών που δημιουργούν την μόδα δεν σταματά έδω. Από τα καπέλλα των μοναχών έως τα καπέ-λα των Ιταλών επισκόπων, των «μονσινιό-ρι», μπορούμε να εκλέξωμε όποιο έκκλη-σιαστικό καπέλλο μάς άρέσει περισσότερο.

Υπάρχουν ακόμη καπέλλα λίγο «μόρ-τικα» σαν των ταχυδρομικών διανομέων και καπέλλα ναυτικά σαν αυτά που φο-ρούσαμε στα παιδικά μας χρόνια.

Κι' όταν θέλομε να φαινώμαστε ακόμη πιο «μπεμπέκες» μπορούμε να υιοθετήσω-με το σκωτσέζικο μουννέ που θα συνηθι-στή πάρα πολύ έφέτο.

Νομίζω όμως ότι το καλύτερο στοιχείο της νέας σαιζόν θα είναι άναμφιδόλως το κανοτιέ. Έχει χαμηλό τεπέ, είναι πολύ κατεβαστό στο μέτωπο, και αφήνει ελεύ-θερο πίσω τον μπουκλαρισμένο λαιμό. Για να το κάνουν ακόμη πιο γυναικείο, ακόμη πιο νεανικό, το γαρνίρουν με λουλουδάκια.

Έξ άλλου, δεν πρέπει να νομίζετε ότι τα «ρελεβέ» καπέλλα δεν είναι πιά της μόδας. Άνανεώνονται μόνο εξάισια όταν το ρελεβέ έχει ντεκούπ ή γαρνίρεται στο μέτωπο με μια μικρή γκυρλάντα από λουλούδια. Έτσι θα εύχαριστηθούν κι' όσες από μάς δεν άρέσουν τα κατεβαστά καπέλλα.

Τέλος, το μπερετόν επανέρχεται, πάν-τοτε νεανικό και πικάντικο. Διατηρεί μά-λιστα από την καταγωγή του και την φαρδιά κορδέλλα που κυματίζει στην πλάτη.

Στην άρχή της άνοιξεως θα δοίμε κυ-ρίως μικρά και μέτρια μπερέ, ενώ το κα-λοκαίρι θα προτιμηθούν τα φαρδιά

ΣΕΛΙΔΕΣ

μπόρ.

Οι καινούριες ψάθες είναι τόσο φίνες που μοιάζουν ύφασμένες. Μερικές μά-λιστα είναι διαφανείς. Όσο για γαρνιτού-ρες δεν έχετε παρά την δυσκολία της έκ-λογής μεταξύ των φτερών, των λουλου-διών και των πουλιών. Σας σημειώνω, τέ-λος, ότι για το σπόρ, θα χρησιμοποιηθούν ωραίες ψάθες άνάμικτες: βαμβακερές και ραγιόν.

Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΩΝ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Το χαρακτηριστικώτερο γνώρισμα των έφετεινών «άμπιγιέ» φορεμάτων και βρα-δυών τουαλεττών είναι ότι παρουσιάζ-ουν μια άφάνταστη ποικιλία στα ντε-κολτέ.

Έτσι, όπως βλέπετε και στην εικόνα μας, (έκ των άνω προς τα κάτω) ύπαρ-χουν χαριτωμένα στρογγυλά ντεκολτέ (άρ. I) που αφήνουν τα χέρια ελεύθερα και σκεπάζουν αρκετά τον λαιμό. Οι πέρλες που είναι «ένκρυστες» σ' αυτό του δίνουν μια πολύ πλούσια κι' άστραφτερή εμφάνιση.

Άλλες φορές το ντεκολτέ άναδεικνύει κυρίως την πλάτη (άρ. II), που σκεπά-ζεται έλαφρά με δυο «πάν πλισέ» από βουά ή μουςλιν ντέ σουζ που συγκρα-τούνται στους ώμους με δυο άστραφτε-ρές μπουκλίες.

Πολλά ντεκολτέ είναι άκανόνιστα ό-πως ό άρ. III. Μια σάρπα ντραπαρι-σμένη τυλίγεται γύρω από το λαιμό σκεπάζοντας μόνο τον ένα άμο και άφή-νοντας το άλλο μπράτσο έντελώς ελεύ-θερο.

Πολλές φορές ένα άμπιεσμάν άνεβαί-νει εμπρός όλως διόλου ψηλά (είκ. IV), κι' αφήνει ελεύθερη την πλάτη.

Ένα ντεκολτέ πολύ εργασμένο και συγχρόνως εξαιρετικά πρωτότυπο είναι αυτό που μάς δείχνει ό άρ V. Το κορσάζ, σχεδιάζει δυο μπερετέλλες σουρωμένες στους ώμους. Κάτω από τις μπερετέλλες αυτές περνά μια έσάρπα ντραπαρισμένη από το ίδιο ύφασμα που δένει πίσω.

Οι αντίθέσεις χρωμάτων συνηθίζονται έπίσης πολύ στα ντεκολτέ. Σε μια ρόμπα από κρέπ βιολέτ, δυο έσάρπες ή μια κόκκινη ή άλλη βιολέτ, σχεδιάζουν σταυ-ρώνοντας ένα ωραιότατο μυτερό ντεκολ-τέ (άρ. VI).

Τέλος, ένα άμπιεσμάν που σχεδιάζει ένα είδος νομίτες και μανικάκια με κορ-δέλλες από σατέν μπλε έλεκτρικ είναι χαριτωμένο σε μια τουαλέττα από σατέν μπλε σερβάνες. Η ζώνη, άσορτί, με ντε-κολτέ, γαρνίρεται μ' ένα μοτίφ από στράς. (άρ. VII).

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

—Τά καντριγιέ ύφασματα είναι κατιλ-ληλα και πρακτικά για τα παιδιά.

—Για παιδικά προσωπάκια, που μοιά-ζουν σαν κουκλίστικα, τίποτα δεν είναι πιο χαριτωμένο από ένα φλαμανδικό μουννέ.

—Αν θέλετε ν' αγαπήση το παιδί σας, την μουσική και ν' άποκτήση σωστό «αύ-τι» μάθετέ του, από πολύ μικρό, διάφορα παιδικά τραγουδάκια.

—Ο χυμός των φρούτων, σε μεγάλες δόσεις, δίνει ωραίο χρώμα στα παιδιά.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Συνεχίζω για την υπερτρίχωση. Σήμερα θα σας γράψω για τα μέσα που διαθέτει ή επιστήμη, προς καταπολέμηση του κακού. Προτού αρχίσω όμως, θα σας τονίσω, μ' όλη την ελκικρινεία με την οποία μιλώ πάντα από την στήλη αυτή, ότι κανέ-να άσφαλές μέσον, δεν υπάρχει για την ρι-ζική έξαφάνιση των τριχών. Πάντως έγω θα σας άναφέρω τα πιο άποτελεσματικά, αλ-λά και τα ολιγώτερο άκίνδυνα για την ό-μορφιά σας μέσα. Γι' αυτά δηλαδή που δεν προκαλούν δυσμορφες δερματικές αλλοιώ-σεις και έρεθισμούς. Λέγοντας άποτελεσμα-τικά έννοω τα μέσα εκείνα με τη χρήση των οποίων και επιβραδύνεται περισσότερο ή έπανεμφάνιση των τριχών, και οι τριχές δεν ξαναδύναν σκληρότερες και πυκνότερες.

Όπως έγραφα και στο προηγούμενο φύλ-λο ή υπερτρίχωση δεν οφείλεται σε μια και την αυτή γενική αίτια. Θα οφείλεται είτε στην υπερέκκριση των γεννητικών ά-δένων, είτε στην έμμηνοληξία, είτε τέλος σε διάφορες δερματικές διαταραχές.

Στην περίπτωση γενικής γυναικείας ύπερ-τρίχωσης, ή μάλλον ένδεικνυόμενη θερα-πεία, άναλόγως πάντοτε της περιπτώσεως βέβαια, είναι ή χορήγηση έγκλεισμάτων θυ-ρεοειδούς σε ένέσεις, όποτε επιτυγχάνονται πολλές φορές άριστα άποτελέσματα. Έν-τούτοις συχνά και ή μέθοδος αυτή άπέτυχε, οι τριχές ξαναβγήκαν σε λίγο διάστη-μα πιο πυκνές και πιο άγριες.

Όποτε για την άποψίλωση διαφόρων με-λών του σώματος—έντός βέβαια του προσώ-που—δεν μας άπομένει παρά ή χρήση των άποτριχωτικών φαρμακευτικών συνθέσεων. Άλλά και ή χρήση των διαφόρων αυτών σκευασίων είναι, το χειρότερο θεραπευτικό

μέσο. Τα άποψίλωτικά είναι καλά για λίγες μέρες και για λίγες φορές, όχι όμως για καθημερινή ή πολύ συχνή χρήση, γιατί και τα καλλίτερά τους έρεθίζουν το δέρμα χω-ρίς διόλου να πειράζουν τις ρίζες των τρι-χών, που ξαναβγαίνουν σε λίγες ημέρες πυκνότερες. Έπενεργούν όπως και το ξυ-ράφι. Όποτε κατά την γνώμη μου, προτιμώ-τερο είναι ν' άποφεύγετε την άφαίρεση του έλα-φρού χνουδιού από τους μηρούς τις κνή-μες, και τα χέρια. Στις εξαιρετικές όμως περιπτώσεις υπερτρίχωσης, αν ό ειδικός γιατρός σας άποκλείση την ένδοθεραπεία, τότε να χρησιμοποιήτε τούλάχιστον συνθέ-σεις όσο μπορεί ολιγώτερο δλαβερές και όσο το δυνατόν κατ' άραιότερα διαστήματα. Σας δίνω κατωτέρω δυο άποτελεσματικές και όχι έρεθιστικές για το δέρμα σας συν-ταγές.

Η πρώτη καμιά έρεθιστική επίδραση δεν έχει στην επιδερμίδα, φθάνει μετά 8 λεπτά από της έπαλειψέως να δοκιμάσετε με το νύχι σας αν πέφτουν οι τριχές, και άμα βε-βαιωθήτε ότι πέφτουν εύκολα, τότε ξεπλύ-νεσθε με άφθονο χλιαρό νερό σκέτο—ποτέ με σαπούνι— Άμα σκουπισθήτε να πουδρά-ρετε το άποψίλωθέν μέρος με τάλκ. Η δευ-τέρα συνταγή είναι πιο δραστήκη. Είναι για σκληρές τριχές, αλλά και σ' αυτήν την χρή-ση πρέπει να άκολουθήσετε την ίδιαν τε-κνικήν.

α)	Bisulfite de chaux	12 gr.
	Glycerolè d' amidon	6 »
	Amidon	9 »
6)	Chaux vive	16 gr.
	Carbonate de potasse	2 »
	Sulfure de potassium	2 »

Αυτά όσον άφορά το σώμα για το πρόσω-πο θα σας γράψω στο έπόμενο.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

Έξ άριστων προς τα δεξιά:—Τόνα από γυαλιστερή μαύρη ψάθα γαρνιρι-σμένη μ' ένα μεγάλο μεταξωτό λου-λουδι εμπρός.—Πολύ πρωτότυπο κα-πέλλο από γκοφ-γκράιν μαύρο με ένα μεταλλικό μοτίφ.— Ένα χαριτωμένο φέτρ σπόρ.— Ένα καπέλλο κινέζικο από πυκνέ μαύρη γαρνιρισμένη με γεράνια ροζ ντεγκραντέ, λα λανέ.— Μια τόνα από μπενγκάλ, μαύρη γαρνιρισμένη με γεράνια ροζ ντεγκραντέ.

«Μοντέρνα Όλα»

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΑ

Ο αρχικός τίτλος της επιθεώρησης ήταν απλώς «Μοντέρνα». Βρέθηκε όμως κάποιος ήθοποιος-συγγραφέας (Έλλην Σασά Γκιτρί, σά νά λέμε) ο κ. Χάζος "Ανθος, που είχε καταθέσει αυτόν τον τίτλο προ τριετίας για κάποια δική του επιθεώρηση. "Αφ'ησε τον θίασο της "Αλάμπρας νά ρε-κλαμάρη καλά καλά τὸ ἔργο — κι ὕστερα... «ἦρθε κι' ἄλλος ἀπ' τὴν Κω καὶ γυρεῖ μερτικό». Εὐτυχῶς πού ἐπινοήθηκε ἡ οὐρά «Όλα», γιὰ νά μείνῃ ὁ κ. Χάζος "Ανθος μετὶ τῆς ἀπαιτήσεως του.

Ἡ ἐπιθεώρηση «Μοντέρνα ὅλα» εἶναι τοῦ κ. Δημ. Εὐαγγελίδη. Εἶναι δική του 100%. Καὶ ξέρετε γιατί; Ἀπλῶς-στατα γιὰτὸ κ. Μωραϊτίνης δὲν ἔσπευσε νά δηλώσῃ ὅτι ἡ ἐπιθεώρηση... δὲν εἶναι δική του! Ἡ μουσική εἶναι τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντινίδη συμπαθοῦς καὶ δημοφιλῶς συνθέτου. Νά ἐξηγοῦμεθα ὁμῶς: δὴ μοφίλοὺς στίς ἐπιθεωρήσεις. Γιατὶ ἔβαλε κάλλη στίς τελευταῖες ἐκλογές καὶ ἀπέτυχε. Λέγεται δὲ ὅτι τὸν ἐναντίον του ἀγῶνα δι-ηύθυναν οἱ γυναικες τῆς ὁποῖας ἔβρισε κατ' ἐπανάληψιν στὰ τραγούδια του: «Μὴν πιστέψῃς τὴ γυναῖκα», «Γυναίκα ψεύτικα φιλά»...

Πνεῦμα ἔχει ἄφθονο ἡ ἐπιθεώρηση: πηγαῖο, ἀβίαστο, μάλιστα. Οἱ ἠθοποιοὶ δίνουν ἐπὶ σκηνῆς ἐξετάσεις... ἀπαγγελίας: ὁ Κυριακός, ὁ Φιλίππιδης, ἡ Καίτη Βερώνη, ὁ Ἀργυρόπουλος, ἡ Σοφία Βερώνη... ὅλοι! Πρώτη καὶ καλλίτερη, δίνει τὸ παράδειγμα ἡ Καίτη πού ἐμφανίζεται ὡς ποιήτρια «μέ σκοτεινὸ φῶς τοῦ θάνατος» μετ' ἡλεκτροπᾶθη αἰσταντικότη, λέξεις πού — καθὼς λένε — ἀνέχονται σὲ γνωστὴ φασματίζουσαν κριτικὴν. «Καθὼς λένε», εἶπα, γιὰτὶ πρόκειται περὶ... θ ρ ὕ λ ο υ !

Βρισκόμουν στὸ καμαρίνι τῆς Σοφίας ὅταν θάβω τὸν ὀδυρμὸ τῆς σκηνῆς νά ἐσκήπτῃ ἑξάλλος, κραυγάζων: —Ποῖος ἔχει τὴν τρέλλα; —"Ελεγα πὼς θά ἔπαιρνε τὴν ἀπάντη-ση: «Εὐὺ». Ἡ Σοφία ὁμῶς τοῦ ἀποκρί-νεται ἀπαθέστατα: —Εγώ. —Επεμβαίνω. —Πὼς συμβιβάζεται αὐτό; Σ ο φ ί α...

καὶ τρέλλα; Δίδεται ἡ ἐξήγηση ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ νούμερο τῶν τρελλῶν. Ἡ Σοφία πρέ-πει νάχη μὴ πινάκίδα πού λέει «Ζήτη-τὴ τρέλλα!» Τὸ νούμερο ἐκτελεῖται μετ' ἡ μεγαλύτερο μπρίο καὶ καταχειρο-κροτεῖται: Τρίτο κουπλὲ ὁμῶς δὲν ὑ-πάρχει.

—Τρελλάθηκε ὁ Εὐαγγελίδης καὶ δὲν πρόλαβε νά γράψῃ, ψιθυρίζει κάποιος.

Ἡρως στὸ νούμερο πού προσάφερα στάθηκε ὁ Ἀργυρόπουλος. Σημειώστε ὅτι δὲν φοροῦσε τὰ γυαλιά του — κι' εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν ἀκούει... χωρὶς γυαλιά! Καὶ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό:

ἦταν θραχνιασμένος... συνεπῶς δὲν ἔ-θλεπε! Κι' ὁμῶς τὸ νούμερο ἐξετελέ-σθη ἄρτια!

Ἡ Κυριακός εἶναι ἀπόλαυση στὰ νου-μερά του: «Ψηφοφόρος», «Μοντέρνος ντεκές» (μαζί μετ' ὁ Φιλίππιδης καὶ τῆς δυο Βερώνη), «Θεοφοδούμενοι» (μαζί μετ' ὁ Φιλίππιδης)... Εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἐ-πιθεωρήσεως. Μόνο πού ὁ δὴγος πρέ-πει νά τὸν ἐπιτηρῇ συνεχῶς καὶ νά τὸν ἐγάζῃ στὴν ὥρα του, γιὰτὶ ὁ Πέτρος εἶναι ἀφηρημένος κι' αἰθεροβάτει. Ὁ-ρες ὀλόκληρες κυνηγᾷ ρίμες μέσα στὸ καμαρίνι του γιὰ νά συμπληρώσῃ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ πού χρόνια ἐτοιμά-ζει. Νά τὴν ἐκδώσῃ ὁμῶς ἢ νά μὴν τὴν

Ὁ Πέτρος Κυριακός.

ἐκδώσῃ; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὸν θάζει σὲ πολὺ μεγάλη... σ υ λ λ ο γ ῇ !

Γοητευτικὴ, ἀνοιξιάτικη ἐμφάνιση ἡ Α. Δέλτα στὸ νούμερο τῆς «Ανοίξεως» πού χορεύει καὶ τραγουδᾷ μαζί μετ' ὁ Φιλίππιδης. Δία (Ζέα, ὅπως τὸν λέει κάποιος ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου "Αλάμπρας), τὸν Ἀργυρόπουλο: Ποσειδῶνα (καλοθερεμ-μένο καὶ κινηματῖα), τὴν Μιμόζα (γα-λάζια ὀπτασία "Ηρας) καὶ τὴν Μαντι-νειοῦ... Ἀφροδίτη!

Ἐντελῶς λουλουδίστικη ἐμφάνιση δι-καιολογούσα τὸ ὄνομα τῆς, ἡ Μιμόζα. Στὸ ἔργο αὐτὸ σημειώνει μιὰ πολὺ ι-κανοποιητικὴ ἐξέλιξη.

Ἀμύμητη ἡ Μαντινειοῦ. Δὲν παύει νά μᾶς κοπανᾷ ὅτι εἶναι 43 χρονῶν. — φα-νόμενον γυναῖκα πού δὲν κρύβει τὴν ἡ-λικία τῆς — κι' ὁμῶς τὴν βλέπομε...ἐξα-

έτιδα νά παίξῃ τὸν ρόλο τῆς Τ...σίρλεϋ Τέμπλ. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ νούμερα ἡ Μαντινειοῦ μοῦ μιλά γιὰ τὰ γούστα τῆς. —Εἶμαι περισσότερο νοικοκυρὰ παρὰ καλλιτέχνης, λέει. Στὸ θέατρο ἐργάζο-μαι γιὰ νά θγάξω τὸ ψωμί μου... κι' ὁ-χι ἀπὸ εὐχαρίστηση...

Καὶ μοῦ τὸ ἀποδεικνύει. Ἔχει ἓνα ὁ-μορφο σπιτάκι στὴν ὁδὸ Χάνσεν. Τὸ εἶχε χτίσει προτοῦ γίνεῖ ἐκεῖνο τὸ τετράγω-νο ἀριστοκρατικὸς συνοικισμὸς ἠθοποι-ῶν. Τώρα πού μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ ἠθο-ποιοὶ ἐκεῖ, ἡ Μαντινειοῦ θέλει νά τὸ πούλῃ νά πάρῃ τὰ μπαγουλᾶκια τῆς καὶ νά χτίσῃ πῶς πέρα, πρὸς τὰ Πα-τήσια, σπιτάκι ἀγροτικὸ στὴν ὁδὸν ἀνθό-κηπο καὶ μετὰ λαχανόκηπο...πρὸ παντὸς δὲ μετὰ λαχανόκηπο!

Ἡ ἐπιθεώρηση αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπο-κάλυψη ἑνὸς καινούργιου ταλέντου. Ὡς τώρα, τὴν Λουίζα τὴν ξέραμε τραγου-δίστρια. Στὸ τραγούδι ἔδραψε τῆς πρῶ-τες δάφνες τῆς. Τώρα ὁμῶς δρέπει τῆς δευτέρες στὸν... χορὸ. Χορεύει ἐξοχα κλακέτες μαζί μετ' ὁ Κωνσταντινίδη — ὅχι τὸν μαέστρο, ἀλλὰ τὸν χορογρά-φο. Εἶναι σὰν μιὰ πεταλουδίτσα ἀπάνω στὴν σκηνή. Στὸ δεύτερο μέρος ἔχει τὴν ρομάντζα τῆς. Παιδί - θαῦμα... κι' ἀκού-ραστο! Στὸ σκολειὸ τὸ πρῶτ', ἀπόγευμα μάθημα τραγουδιοῦ, δραματικὴ σχολή... Βράδυ θέατρο, Βάλετε καὶ τῆς ἀπογευ-ματινῆς τοῦ θεάτρου...

Κομπέρ: Κονταρίνης. Μηχανικός, ἄν-θρωπος πού ξεβιδώνεται ἐπὶ σκηνῆς. Ὁδὴγος Ράλλης. Ἡρως πολλῶν παρε-ξηγήσεων — λόγῳ τοῦ ὑπογυμνῶτος ὀνό-ματός του. Τὸ πῶς περιέργω, εἶναι ὅτι στὸ φινάλε τῆς Ἀγ. πράξεως ὑποδύε-ται τὸν Βάκχο... ἢ Γιάννη Ράλλη!

Γι' αὐτὸ τὸ φινάλε ἀξίζει νά γρα-φτοῦν πολλὰ. Εἶναι ἐξυπνότατο. Ὁ Εὐ-αγγελίδης μπορεῖ νά μὴν ἔχη τὸν Θεὸ του... ἔχει ὁμῶς καὶ παρὰ μάλιστα... τοὺς Θεοὺς τοῦ! Βλέπετε τὴν Ἀ-θηνά (θεὰ τῆς σοφίας πού ὑποδύεται ἡ... Σ ο φ ί α!) τὴν Καίτη τὴν βλέπετε "Ερωτα (καίτοι τὴν ἐνοχλεῖ ἡ φαρέ-τρα μετὰ τὴν ἐλπίδα), τὴν Λουίζα χαριτωμέ-νη κυνηγέτιδα Ἀρτεμιν, τὴν Α. Δέλτα: "Εστία (μολοντί τὰ νεῖδα τῆς καὶ τὰ λακκάκια τῆς θὰ τὴν ἔκαναν πῶς ταίρια-στὴ γιὰ Ροδοδάκτυλο "Ηώ), τὸν Φιλίπ-πιδη: Δία (Ζέα, ὅπως τὸν λέει κάποιος ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου "Αλάμπρας), τὸν Ἀργυρόπουλο: Ποσειδῶνα (καλοθερεμ-μένο καὶ κινηματῖα), τὴν Μιμόζα (γα-λάζια ὀπτασία "Ηρας) καὶ τὴν Μαντι-νειοῦ... Ἀφροδίτη!

Ἀνώτερο κι' ἀπ' τὸ ὠραῖο «ἀνσάμπλ» —ὅπως θάλεγε ἡ «Μονταίν» — τῶν Θεῶν, εἶναι τὸ συμπέρασμα: «Στὴν Ἑλλάδα κι' οἱ Θεοὶ νᾶρθουν, Κυβέρνησις δὲν γίνεται!»

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ.

σέ ἑπτὰ γραμμές

Ὁ Τόμπυ ἦταν ἓνας ὑπέροχος περσικὸς γάτος πού τὸν εἶχαν χορίσει σὲ μιὰ κυρία τῆς κομητείας τοῦ Κέντ. Ὁ Τόμπυ ὁ-μῶς ἀγαποῦσε τὸ πρῶτο του σπίτι καὶ ἔα-ναγύρισε σ' αὐτό. Ὁ τετράποδος αὐτός...νο-σταλγὸς καὶ τρομερὸς πεζοπόρος ἔκαμε 4 μῆνες νά γυρίσῃ πίσω, διανύοντας 482 χλμ!

Ἀλλοῦ χρησιμοποιοῦν τὰ πουλιά—τὸ γε-ράκι π.χ.— γιὰ τὸ κυνηγῆ καὶ ἄλλου γιὰ τὸ...ψάρεμα. Στὴν Ἰαπωνία, λ.χ. Τ' ἄμολοῦν δηλ. δεμένα μ' ἓνα σύρμα, αὐτὰ πλάνουν τὸ ψάρι κἀνουν νά φύγουν μετ' ἡ-λεία τους, ἀλλὰ τὸ σύρμα τὰ ἐπαναφέρει στὴ λογιὰ... καὶ στὴν... ὄχθη.

Ὁ ἐν θὰ τὸ πιστέψετε, καὶ ὁμῶς εἶναι ἀλήθεια: ὁ σαλίνγκας εἶναι πῶς δυ-νατός... κι' ἀπ' τὸν ἐλέφαντα! τηρου-μένων βέβαια, ὅλων τῶν ἀναλογιῶν. Ὁ ἐ-λέφας π.χ. δὲν μπορεῖ νά σπῇ, συνήθως, κατὶ τὸ βαρύτερο τὸ σῶμα του. Ὁ σαλίνγκα-ρος σέρνει 50 φορὲς τὸ βάρος του!

Ἐξαιρετικὰ ἄφθονα ἦταν τὰ λαχανικά φέ-τος στὴν Ὀλλανδία. Ἔτσι ἀναγκάστη-καν νά καταστρέψουν γιὰτὶ ἔμειναν ἀ-πολύτρητα: 3.000.000 κουνουπίδια, 38.000.000 πατάτες, 14 ἑκατομμύρια μαρούλια καὶ 6.000.000 ἀντίδια.

Δὲν μᾶς τᾶστελναν ἐδῶ;...

Ὁ ἡ «φιλοτελεῖς» ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι σὲ ζωρὴ συγκίνηση καὶ... κίνηση κατ' αὐτὰς. Ξανάρθε στὰ γραμματόσημα ἡ μόδα τῶν τοπίων. Τὸ σύνθημα τὸ ἔδωκε μιὰ νοτιοαμερικανικὴ δημοκρατία γιὰ νά τὴν ἀ-κολουθήσουν σὲ λίγο κι' ἄλλες. Ὅλα τους τὰ γραμματόσημα ἔχουν τώρα «παυζήτ».

Ἔχετε βέβαια ὅτι τὰ μαργαριτάρια θρί-σκονται στὴ θάλασσα μέσα σὲ κατὶ ὁ-στρακα. Καὶ ὁμῶς, ὑπάρχουν καὶ μαρ-γαριτάρια...τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, τῶν ποταμῶν. Βρίσκονται στὴν Λωρραίνη τῆς Γαλλίας. Μόνο πού γίνονται μέρα μετ' ἡμέρα πῶς δυσχερεῖται καὶ δὲν ζοῦν ὅσο τὰ θαλάσσια.

Ὁ τὴν Κίνα ξὶ τὸ περιεργότερο ζῶο τοῦ κόσμου, ἄγνωστο μέχρι πρό τινος στὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Εἶναι τὸ λε-γόμενο τσί-τεδ καὶ εἶναι κατὰ μετὰξὺ γά-τας καὶ σκαντζόχοιρου. Ἔχει τὰ ἀγκάθια τοῦ τελευταίου καὶ τὸ κεφάλι τῆς πρώτης. Στὸ μέγεθος φθάνει ἓναν μεγάλο ποντικό.

Ἔχετε πού βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος λό-φος τῆς γῆς; Στὸ Τσάκο τῆς Βολιβίας καὶ ἔχει ὕψος 560 μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Καὶ ἔχετε πάλι πού βρίσκεται ὁ μικρότερος; Στὴν Αὐ-στρία, κοντὰ στὸ Σάλσμπουργκ καὶ ἔχει ὕ-ψος 92 μέτρων.

Ὁ τὸν ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Λονδίνου ἐ-ξέμετρεσε αὐτὲς τῆς μέρες τὸ ἓν ἓνα πολὺ σπάνιο καὶ παράξενο ζῶο. Λέγε-ται «τακάγκ» καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ θίδετ ὅπου λατρεύεται ὡς ἱερό. Τὸ ζῶο αὐτὸ πού μοιά-ζει σὰν βῶδι, βγάδεῖ ἓνα ἄσωμα πού γίνε-ται ἐντονώτερο ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρὸς

Σύμφωνα μετ' ἡς δεθαλώσεις ἑνὸς Τσεχο-σλοβάκου καθηγητοῦ -μικροβιολόγου, σὲ κά-θε νόμισμα πού ἔχει τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγε-θος τῆς δικῆς μας δεκάρας ὑπάρχουν ἀπὸ δυὸ ὡς τρεῖς χιλιάδες ζωντανὰ... καὶ θρῶν-τα μικρόδια.

Ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς ἔχει μετρήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν μικροβίων σὲ πολλὰ εἶδη χαρ-τονομισμάτων καὶ νομισμάτων κοινῆς χρή-σεως. Ἔτσι ἔχει διαπιστώσει ὅτι τὰ μικρό-δια προτιμοῦν περισσότερο τὰ νικέλινα νο-μίσματα ἀπὸ τ' ἀσημένια. Ὡστόσο περισσό-τερο μολύνονται τὰ μερουντῖνα καὶ τὰ χαλ-κίνα. Ἐπίσης μὲν λέγει ὅτι τὰ περισσότερα βακτηρίδια πού βρίσκονται στὰ νομίσματα εἶναι ἀκίνδυνα. Ἀντιθέτως ἐκεῖνα πού ἐν-διατινῶνται στὰ χαρτονομίσματα εἶναι δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς περισσότερα καὶ τὸ σπου-δαίτερο ἐπικίνδυνα.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

20 Μάη.— Τὴν κλωστή, μιὰ Μοῖρα ὑφάντρα ἑκακοστή τυλίγει ἀπόψε σὲ κατὰμαυρην ἀνέμη μιᾶς ὑπαρξούλας πού τὴν δέρνουν οἱ ἀνέμοι

καὶ πού δὲν βλέπει, ἂν χρειαστῇ, τίποτα γύρω νά πιαστῇ.

12 Ἰ ο ὕ λ η.— Στὴ ζωή, μπῆκε ἡ παιδούλα ἡ χτεσινὴ μετ' ἡ μὴν καὶ ὁμορφότατη θυσία. Ἦταν χλωμὴ σὰ μιὰ μικρὴ θλιμμένη "Οσία

κι' ἦταν τριγύρω γελαστοὶ ὅλοι, θυμάμαι, ὅσο ἀπ' αὐτῇ..

Σ ε π τ έ μ β ρ η ς.— Τώρα καθιστὴ τυλίγει ἡ Μοῖρα τὴν κλωστή μετ' ἡ κουρασμένες καὶ μονότονες κινήσεις κάποιας γυναίκας πού ξὶ μόνο μ' ἀνα-μνήσεις

παλῶν καιρῶν, ἀγαπητέ, πού ἴσως δὲν ἔζησε ποτέ.

Γ ε ν ά ρ η ς.— Δίχως τὴν χάρὰ πού λαχταροῦσε μιὰ φορὰ ἡ κουρασμένη τῆς ψυχῇ θλιμμένη κι' ἄ-δεια

ὅλο καὶ πῶς τοῦ βουτιέται στὰ σκοτὰς — δίχως νά ξερῇ πὼς νά βγῇ κι' ἂν θὰ ροδίσῃ κάποια αὐγή.

16 Α ὕ γ ο ὕ σ τ ο υ.— Τὴν κλωστή, τυλίγει ἡ Μοῖρα γελαστὴ καὶ βιαστικὰ κατὶ ἐτοιμάζει κι' ὅλο κλώ-θει

καὶ νά, ἡ κλωστή τῆς μετ' ἡν ἄλλη τώρα ἐνῶθῃ

κι' αὐτὴ τὴν πᾶνει κι' ἀπαλὰ μετ' ἡν δικὴ τῆς τὴν τυλᾷ.

1η Δ ε κ έ μ β ρ η.— Θαρρετὰ τραβάει χαρούμενα μπροστὰ κι' ἀφήνει πίσω κάθε ψέμμα, κάθε ἀσκή-μια

(κάπιας συνθήκης πύργους ψεύτικους συντρίμια)

πρὸς τὴν Ἀγάπην, πού καλὴ καὶ στοργικὰ τὴν προσκαλεῖ...

GIANNA BEPA

λύτης... μυστηρίων

Τῆς ἡμέρας αὐτῆς πέθανε στὸ Λονδίνο ἓ-νας ἀπ' τοὺς περιεργότερους τύπους του: ὁ "Άλφρεντ Πηρς, ὁ ἐπιλεγόμενος «Παίητερ Τζάκ» (χαρτο-Τζάκ). Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ περιφημότερος λύτης αἰνιγμάτων δηλ. κρυπτογραφημάτων. Μιὰ ἀληθινὴ με-γαλοφυΐα! Τὸ παρατσούκλι του τὸ πήρε ἀπ' τὸ γεγονός ὅτι συχνὰ κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους ντυμένος... μετὰ χάρτινα ρούχα. Ἦ-ταν ἡ μονομανία του. Καὶ ἰδοὺ πὼς ἔπαθε τὸ κακό:

Ὁ Πηρς ἦταν τὸ πῶς φωτεινὸ μυαλό τῆς Ἀγγλίας. Μαθηματικὸς μεγάλος, πνεῦμα λε-πτό, κι' εὐστοφο, λίγους μῆνες μετὰ τὴν κή-ρυξη τοῦ πολέμου εἶχε προσκολληθῇ στὸ 400 γραφεῖον τοῦ Ναυαρχείου.

Τὸ γραφεῖο αὐτό, ἦταν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ σὲρ Ἰγουνίτς καὶ εἶχε ὡς ἔργο του τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῶν μυστικῶν ἐγγράφων καὶ τηλεγραφημάτων τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Πηρς δὲν ἄργησε ν' ἀναδειχθῇ «μαίτη» στὴν δύσκολη αὐτὴ ἐργασία.

Γι' αὐτό, τοῦ ἀνέθεσαν μιὰ μέρα νά ἀπο-κρυπτογραφήσῃ ἓνα ραδιογράφημα πού ἦταν συντεταγμένο ὡς ἑξῆς:

93871, 24561, 41514, 83303, 19032, 82 75, 25911, 00842.

Ὁ Πηρς, ἐφαρμόζοντας τὸ σύστημά του κα-τόρθωσε σὲ λίγο νά βρῇ τὰ γράμματα πού ἀντιστοιχοῦσαν στοὺς διαφόρους ἀριθμούς, πάλι ὁμῶς δὲν ἔβγαλε καμμιά ἐννοια. Νευριασμένος ὁ Πηρς ἔπαιξε μετ' ὁ χαρτο-κοπτήρα του, ὅποτε ἑαφνικὰ ἀνετίθησε. Ὁ χαρτοκοπτήρ, πού εἶχε τοποθετηθῇ σὲ μιὰ στιγμή στὰ δεξιά τῶν ἀριθμῶν, ἀντέ-στρεψε τὴν διτταξί του. Αὐτὸ ἦταν ἡδὴ μιὰ ἀκτὴ φωτός. Γρήγορα ὁ Πηρς πῆρε ἓνα μολύβι καὶ σὲ λίγα λεπτά, ἔγραψε τὴν φρά-ση πού ζητοῦσε τόση ὥρα:

«Απόψε ἐπιδρομὴ τῶν Τσέπτελιν στὰ πέ-ριξ τοῦ Λονδίνου. Κάμετε τὰ συμφωνηθέν-τα σήματα».

Ἦταν στίς 9 τὸ βράδυ.

Ὁ Πηρς, εἰδοποίησε ἄμεσως τοὺς ἀρχη-γοὺς του, ἀλλ' ἡδὴ εἶχε σημειωθῇ ἡ ἐμφάνι-ση τῶν Τσέπτελιν καὶ σὲ λίγο ἀντηχοῦσε ὅλο τὸ Λονδίνο ἀπ' τὸν ἐκκοφαντικὸ κρότο τῶν βομβῶν πού ἔσκαναν ὀλόγυρα του. Ὁ Πηρς ἀφοῦ ἔκαμε τὸ καθήκον του, σκέ-φθηκε νά τηλεφωνήσῃ σπῆτι του. Κατοι-κοῦσε μετ' ἡν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του στὰ προάστια τοῦ Λονδίνου, στὸ Λέτ-σγουρθ. Κανεῖς ὁμῶς δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος. Φανταζόμενος ὅτι οἱ δικοὶ του εἶχαν ἀντιληφθῇ ἑγκαίρως τὸν κίνδυνον καὶ κρύφθηκαν, ἔλειψε ἡσυχος τὸ τηλέφωνο. Ὅταν τὰ Τσέπτελιν ἐφύγαν, ἐ-πέστρεψε σπῆτι του. Ἐκεῖ ὁμῶς τὸν περι-έμενε ἓνα τρομερὸ θέαμα. Τὸ σπῆτι του εἶχε γκρεμισθῇ ἀπὸ τῆς βόμβας τοῦ ἐπιδρομέως καὶ στὰ ἐρείπια του εἶχαν ταφῇ ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδάκι του!

Ὁ Πηρς εἶχε θυσιάσει χωρὶς νά θέλῃ τὴν οἰκογένειά του στὸ καθήκον του. Ἄν, προ-τοῦ σκεφθῇ νά εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνοτέρους του, γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ, τηλεφωνοῦσε σπῆτι του, θὰ προλάβαινε τὴν ἐπίθεση τοῦ Τσέπ-τελιν καὶ θὰ ἔσωζε τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του.

Μετὰ δυὸ μέρες, σὰν αὐτόματο ὁ περιφη-μὸς ἀποκρυπτογραφιστὴς ἔναγχετο στὸ γραφεῖο του. Τὸν βρῆκαν ἐκεῖ νά γελά νά ἀκατάπαυστα, προσπαθώντας νά συναγ-μολογήσῃ μεγάλα κομμάτια χαρτιοῦ.

Εἶχε τρελλαθῇ.

ΔΥΟ ΠΤΩΣΕΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΕΡΤΖΙΟ ΝΤΕΑΜΟΝΤΕ

Στίς έντεκα, ο κ. Φαβέλι, μπήκε στο δρομάκι του Σεμπλόν: εκεί όπου, κάθε κυριακάτικο πρωινό, του άρεσε να αναζητή μερικές απ' τις χαριτωμένες κοπέλλες του παλιού καιρού που είχαν γίνει τώρα σεβάσιμες κυρίες. Τριάντα χρόνια γραφείου κι' η σύνταξη δεν είχαν αβύσει απ' την πάντα νεάζουσα καρδιά του τις αναμνήσεις της εύτυχισμένης εποχής κατά την οποία οι γυναίκες χαμογελούσαν στα είκοσιπέντε χρόνια του.

Πολύ κολακευμένος από τις αναρίθμητες κατακτήσεις της εύκολης, εγγενικής ζωής του, κατάρθωνε ν' άγνοη την ηλικία του: οι άσπρες γκέτες του, το γκρι καπέλλο του, τα γκριζα γάντια του μαρτυρούσαν ότι έπόμενε στην κοκεταρία του.

Ήταν μια υπέροχη χειμωνιάτικη μέρα. Ο ήλιος, τρυπώντας τα σύννεφα, χάιδευε τα δέντρα του δρομάκου. Στο λειβάδι φύτρωναν πρώιμες μαργαρίτες. Φρεσκο-ξυρισμένος, παρφουμαρισμένος, κι' ένας έξηντάρης άκόμα, αν έχη κάποια σβελλοσύνη και δεν πάσχει από αρτηριοσκληρώση, μπορεί όστοςο να φαίνεται πώς περνά η μογιιά του. Ο κ. Φαβέλι είχε διασχίσει τόν δρομάκο και διευθυνόταν προς την πλατεία, όταν είδε να προχωρή προς τό μέρος του μια γυναίκα σιλουέττα. Όμορφη ή άσχημη; Έργάτρια ή νέα της άριστοκρατίας;

Μόλις η νέα βρέθηκε κοντά του, ο κ. Φαβέλι διαπίστωσε πώς ήταν εξαιρετικής καλλονής.

—Άγγελος σωστός! Τι γραμμή, τι σωμαί!... Άχ, γιατί να μην είμαι κατά δέκα χρόνια νεώτερος!

Η νέα πέρασε, Κάτω απ' τό καπελλάκι της, άκτινοβολούσαν τά όμορφότερα μάτια τού κόσμου.

Τότε ο Φαβέλι έκανε μια πραγματική τρέλλα. Στράφηκε, γύρισε πίσω (με τί έλπίδες, άραγε;) κι' άρχισε να παρακολουθί αποφασιστικά την κουκλίτσα που μόλις τη είχε δη.

Έκείνη προχωρούσε ξέγνοιαστη, χωρίς να ύποπτευη τόν θαυμαστή αυτό της ώριμου ηλικίας που έσερνε στο πέρασμά της.

Πάντως, ο Φαβέλι έκρινε τόν έαυτό του πολύ αόστηρά:

—Σάν δεν ντρέπεται!... Στην ηλικία σου... Είναι πράγματα αυτά; Δεν σκέπτεσαι πώς σε περιμένει τό φαγητό σου;

Η νέα διέσχισε βιαστικά τόν δρόμο. Μόλις έφθασε στην πλατεία, δεν άκολούθησε τά καρφιά, αλλά πέρασε άνάμεσα στα αυτοκίνητα.

Ο κ. Φαβέλι, φρόνιμα, πέρασε άπάνω απ' τά καρφιά. Καθώς όμως δεν υπάρχει δικαιοσύνη σ' αυτόν τόν κόσμο, ένα αυτοκίνητο πολυτελείας, που δεν πρόλαβε να φρενάρη, τόν χτύπησε. Άπλωσε τά χέρια του για να προφυλαχτή και κύλησε χάμου...

Σέ λίγο, άνοίγοντας τά μάτια του, είδε πώς ήταν τριγυρισμένος από ένα παράξενο τριό: έναν άστυφύλακα, έναν νέο

κατάχλωμο κι' «έκελιν», την όμορφη νέα που ήταν πύρ και μανία έναντιόν του νέου:

—Έγώ σάς είδα! Είσατε ένας άνάσθητος! Τρέχατε τουλάχιστον με έκατό χιλιόμετρα την ώρα!

Σκυμμένη άπάνω απ' τόν δυστυχισμένο Φαβέλι, τόν κύτταζε με συμπόνοια.

—Πονείτε πολύ; Άσφαλώς θα είσατε πληγωμένος, δυστυχισμένος...

Λίγο με μια προσπάθεια του, λίγο με την βοήθεια της, ο Φαβέλι σηκώθηκε όρθιος:

—Όχι-δ... δεν πιστεύω... Ούτε η παρμικρή άμυχή. Είναι σωστό θαύμα!

—Δέν νοιώθει κανείς άμέσως τόν πόνο, έπόμενε η νέα. Έπιτρέψτε με να σάς συνοδέψω σ' ένα φαρμακείο.

—Σας ευχαριστώ... Είναι όμως περιττόν... έπιτρέψω άμέσως στο σπίτι.

—Μόνος; Ω μά δχι, δεν κάνει! είπε έκείνη ζωηρά. Θα σάς οδηγήση ο κύριος με τό αυτοκίνητο. Και θα σάς συνοδέψω κι' εγώ!

Ο δρόστης τού άτυχήματος φαινόταν διασταχτικός. Όλόγυρά του όμως είχε σχηματισθή ένας όμιλος περιέργων που άρχισαν να φαίνονται θυμωμένοι. Άνοιξε την πόρτα και βοήθησε τό θυμά του να μπη μέσα. Κοντά στον Φαβέλι, κάθισε η νέα.

—Πλατεία Κρίστι, 21, είπε ο Φαβέλι.

Ύστερα χαμογέλασε μ' εύγνωμοσύνη προς την προστάτιδά του. Έκείνη συμπέρανε μ' έναν βαθύ άναστεναγμό:

—Στην ηλικία σας, τέτοιες πτώσεις

Η νέα φάνηκε να διασταλάξει

μπορεί να είναι επικίνδυνες, ξέρετε...
—Στην ηλικία μου;... Όχι, σάς βεβαιώ... γιατί είμαι... πιστέψτε με...
Ήταν πειραγμένος κι' εύτυχισμένος συγχρόνως. Τό δυσάρεστο άτύχημα μπορούσε να τού παρουσιάση μιάν άνέλπιστη ευκαιρία...
Τό αυτοκίνητο σταμάτησε. Είχαν φθάσει.

Ο νέος κατέβηκε βιαστικά και πρόσφερε τό μπράτσο του στον Φαβέλι.

—Νά σάς βοηθήσω να κατεβήτε;

—Περιττόν! είμαι πολύ δυνατός.

—Θά ήμασταν πιό ήσυχοι, ίκέτευσε η νέα.

—Έστω... άφοι έπιμένετε! Άφοι είναι έτσι όμως, έλάτε σπίτι μου να σάς προσφέρω ένα ποτηράκι πόρτο.

Χωρίς να δέχθι τό μπράτσο τού νέου, άνέβηκε μ' ένα έλαφρό περπάτημα τις σκάλες. Ένοιωθε τά γόνατά του κάπως μουνδιασμένα, μά ήταν γι' αυτόν μάλλον ζήτημα φιλοτιμίας.

Ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας, καθισμένοι κι' οι τρεις γύρω απ' τό τραπέζι ενός σαλονιού, έπιναν τό κρασί της φιλίας η μάλλον της συμπληλώσεως.

—Άληθινά, λυπούμαι πολύ, έλεγε ο νέος.

—Είσατε λίγο τρελλός, διαμαρτυρήθηκε η νέα. Εύτυχός για σάς που όλα τέλειωσαν καλά...

Τώρα έκείνη συγχωρούσε... Πολύ γρήγορα, σκέφτηκε ο Φαβέλι. Κι' ύστερα τι να σήμαινε τό εύτυχός για σάς; Άν ύπήρχε κανένας που είχε δικαίωμα να φανή γενναίόδωρος, ήταν αυτός, ο Φαβέλι. Τι άνακατευόταν αυτή η μικρούλα; Ήταν τόσο χαριτωμένη, πρίν, όταν ξεφώνιζε έναντιόν τού άπερίσκεπτου νεαρού!

Μάταια παινεύτηκε, λέγοντας πώς έκανε ξιφασκία και πώς σύχναζε στα κάρτ που τέννις. Αυτές οι πληροφορίες άφιναν την νέα άδιάφορη. Τώρα δεν κύταζε παρά τόν δρόστη.

Είχε κιόλας άρχισι ν' άναπτύσσεται μια οικειότηης μεταξύ των.

Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας, τόν άποχαίρετσαν μ' αζι. Βγήκαν μαζί... Ο Φαβέλι, μόλις έμεινε μόνος, άνοιξε τό παράθυρο, κύτταξε έξω, στον δρόμο.

Κάτω, οι δυο νέοι εξακολουθούσαν να φλυαρούν. Σε μια στιγμή, η νέα φάνηκε να διατάζει, αποφασιστικά όμως μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο. Η πόρτα έκλεισε, τρανταχτή.

Ο Φαβέλι ξανάκλεισε τό παράθυρο και σωριάστηκε στο ντιβάνι του.

Ένοιωσε άπότομα πολλή κούραση. Ήταν γι' αυτόν η δεύτερη πτώση, πιό σοβαρή απ' την άλλη, γιατί σήμαινε τόν θάνατο τόν τελευταίου του έλπίδων.

Σ. ΝΤΕΑΜΟΝΤΕ

Οι φίλοι τού δορος Άχμέτ βέη, τόν περιμένουν στο σαλόνι του για τις νεκραστάσεις για τις όποιες τούς προσκάλισε. Πρόκειται να μετενσαρκωθούν σ' άλλα σώματα οι ψυχές της Λόλας, τού ντε Σιδράκ και τού Φραντσίσκο.

18. (Η συνέχεια)
ήταν τόσο η άνυπομονησία κι' η συγκίνηση των πέντε αυτών ανθρώπων που κανείς των δεν μπορούσε να μιλήση.

Κάτω απ' τό έκτυφλωτικό φώς των πολυελαίων, τρία κορμιά ήταν ξαπλωμένα άπάνω στις μαρμαρίνες πλάκες.

Τό ένα απ' αυτά, ήταν ένα σώμα κοριτσιού τυλιγμένο μέσα σ' ένα μεταξωτό πενιουάρ. Στα πόδια της η νέα φορούσε παντοφλές από κόκκινο δέρμα και στον λαιμό της είχε ένα όμορφο κοραλλένιο κολλιέ. Τά κατάμαυρα μαλλιά της ήταν καλοχτενισμένα.

Στην δεύτερη πλάκα ήταν δυο άνδρικά σώματα: τό ένα φορούσε σμόκιν. Τό άλλο ένα μπλε κοστούμι. Και τό ένα και τό άλλο ήταν έπιμελώς ξυρισμένα. Τό πρώτο είχε μουστάκι, τό δεύτερο δεν είχε.

Ξαφνικά, άνοιξε μια απ' τις πόρτες τού εργαστηρίου κι' άκούστηκε η φωνή τού δόκτορος Άχμέτ βέη:

—Μπήτε, λοχαγέ, μπήτε και μην παροξενευτήτε για τίποτα.

Ο Άχμέτ βέης συνώδευε τό πρόσωπο που έκάλεσε να μπη. Τό έπιασε με οικειότητα απ' τό μπράτσο και τό έφερε μπροστά στους πέντε προσκεκλημένους, που όλοι είχαν σηκωθή.

—Κύριοι, είπε, λαμβάνω την τιμήν να σάς παρουσιάσω τόν λοχαγό Χοσέ Μεντές, πατέρα της δεσποινίδος Λόλας, της όποιας την ψυχή έφερα μαζί μου απ' τόν πλανήτη Έρμη!

Κι' ο δόκτωρ σύστησε στον λοχαγό καθέναν χωριστά απ' τούς πέντε σορούς.

Όλοι τους ύποκλήθηκαν και ξανακάθισαν κι' ο λοχαγός, που τά χέρια του έτρεμαν από συγκίνηση κι' ήταν πιό χλωμός απ' τά πτώματα που ήταν ξαπλωμένα άπάνω στις πλάκες, κάθισε κοντά στον τόν κ. Τορπέν.

—Κύριοι, είπε ο Άχμέτ βέης, μη με ρωτάτε. Αργότερα, θα σάς διηγηθώ τις περιπέτειές μου. Είδατε την ψυχή μου να έγκαταλείπει τό σώμα μου, τού όποιου

διαπιστώσατε, είμαι βέβαιος, ύστερα απ' την αναχώρησή μου, την πωματώδη κατάσταση... Τώρα, ξαναβλέπετε αυτό τό ίδιο σώμα δολοζώντανο μπροστά σας. Νά μείνιτε προσωρινά ίκανοποιημένοι, σάς παρακαλώ, σέ ότι άφορά έμένα και να παραστήτε σωπηλοί μάρτυρες στα θαύματα που θα έκτελεστούν μπροστά στα μάτια σας. Θα είσατε σεις οι μάρτυρες και έλεγεται κι' η μαρτυρία σας θα είναι πολύτιμη, όταν κρίνω καλόν ν' άποκαλύψω στο κοινόν την δύναμή μου και τις πράξεις μου.

Οι πέντε άνδρες κούνησαν τό κεφάλι καταφατικά.

—Λοχαγέ, συνέχισε ο Άχμέτ βέης με φωνή πιό σοβαρή, υπενκλήστε την πολύ δικαιολογημένη συγκίνηση που σάς κατέχει και έξετάστε από κοντά τό πτώμα αυτής της νέας...

Ο Χοσέ Μεντές σηκώθηκε με συσπασμένα χαρακτηριστικά, προχώρησε όμως αποφασιστικά προς την μαρμαρίνη πλάκα. Κύτταξε τό μαρμαρίνο πρόσωπο κι' είπε:

—Μέσα σ' αυτό τό σώμα θα βάλιτε την ψυχή της Λόλας μου;...

—Μάλιστα.

—Αναγνωρίζω πώς είναι πολύ όμορφη νέα... πιό όμορφη άσφαλώς απ' την κόρη μου, μολονότι η καλλονή της ήταν φημισμένη στην Βαρκελώνη. Αυτά τά μάτια όμως, που δεν είναι μαύρα άσφαλώς, θα έχουν άραγε τό βλέμμα της Λόλας μου;...

—Θά τό έχουν, κύριε, γιατί τό βλέμμα δεν είναι παρά η έκφραση της ψυχής.

—Ενώ όμως ο Χοσέ Μεντές πήγαινε να ξανακαθήση, άνοιξε μια πόρτα και μια στρογγυλή σιλουέττα φάνηκε στο άνοιγμα.

—Κύριοι, είπε ο Άχμέτ βέης, σάς παρουσιάζω τόν Άρθουρ Μπράντ υπό την μορφή τού Έντγκαρντ Πέντιγκ.

Σ' αυτά τά λόγια, μια άσυγκράτητη περιέργεια έκανε να σηκωθούν άπότομα ο κ. Μπρυλαριόν, ο κ. Μαριέλ, ο άββάς Νορμάν και ο δόκτωρ Παγιέν.

Μόνον ο κ. Τορπέν, χαμογελαστός πάντα, δεν κουνήθηκε απ' την θέση του.

Ο Άρθουρ Μπράντ προχώρησε ήσυχά-ήσυχά κι' οι τέσσερις άνδρες, μαζί με τόν Χοσέ Μεντές, κύτταξαν με κατάπληξη αυτόν τόν άνθρωπο που είχε άρ-

παχθή απ' την Άκτινοβόλο Σφαίρα και που τό αρχικό του σώμα μουμιοποιούνταν άπάνω στον πλανήτη Άφροδίτη, ενώ τό τωρινό του σώμα ήταν, πρίν από λίγες ώρες, τό πτώμα ενός Άγγλου δολοφονθέντος μυστηριωδώς! Ένας τέτοιος εірμός σκέψεων θα μπορούσε να τρελλάνη πολλούς ανθρώπους. Οι έπιστήμονες όμως δεν ήταν από έκείνους τών όποιών μπορούσαν να διασαλευτούν εύκολα οι φρένες από γεγονότα ή σκέψεις. Κι'οι πέντε μαζί έδωκαν τό χέρι στον Άρθουρ Μπράντ που τούς τσώφριζε θερμά.

—Και τώρα, κύριοι, είπε ο Άχμέτ βέης, άφοι όλοι κάθισαν άπάνω στα ντιβάνια, άντίκρου στις μαρμαρίνες πλάκες, σάς παρακαλώ να κυττάξετε χωρίς να μιλάτε.

Μπήκε μέσα στο καλλωπιστήριο και σέ λίγο έπέστρεψε ντυμένος με μια μακριά ρόμπα. Περνώντας κοντά από μια στήλη, έστρεψε ένα κουμπί. Τά φώτα όλα έσβυσαν. Μόνη έλαμψε, άπάνω απ' τις μαρμαρίνες πλάκες, μια μικρή ηλεκτρική λάμπα που έχυνε πράσινο φώς.

Ο Άχμέτ βέης σήκωσε τά χέρια προς τόν θόλο και τότε είδαν τρεις λευκές σπίθες να κατεβαίνουν μονομιάς και να φτάνουν σέ ύψος ενός μέτρου απ' τά τρία πτώματα.

Σάν άπολιθωμένος απ' την συγκίνηση, ο λοχαγός Μεντές είχε σηκωθή. Είχε προχωρήσει κατά ένα βήμα και στεκόταν όρθιος, άκίνητος, με τά μάτια καρφωμένα άπάνω στην σπίθα που βρισκόταν άπάνω απ' τό πτώμα της νέας.

Στό άναμεταξύ, ο Άχμέτ βέης είχε άρχεισι τις επικλήσεις στό πνεύματά και τις συνηθισμένες χειρονομίες του. Η φωνή του όσο πήγαινε και δυνάμωνε, όσπου κατέληξε σέ μια παρατεταμένη παραχτική κραυγή: τότε η σπίθα έλαμψε πιό ζωηρά, έφυγε μονομιάς, φάνηκε για μια στιγμή γύρω απ' τά χείλη της νεκρής και εξαφνικά χάθηκε.

Άμέσως τότε ο δόκτωρ, με σιγανή φωνή, ψιθύρισε άκατανόητες φράσεις και τά χέρια του έκαναν άπάνω απ' τό κεφάλι της νέας μαγνητικές χειρονομίες.

Όλοι οι παριστάμενοι ήταν κατασυγκινημένοι. Είδαν τό νεανικό πρόσωπο να σκεπάζεται μ' ένα ρόδινο χρώμα, τό στήθος να κινείται ρυθμικά...

—Λόλα! φώναξε εξαφνικά ο Άχμέτ βέης, Λόλα Μεντές, μ' άκούτε;

—Σας άκούω... άναστένανε η νέα νεκραναστημένη.

—Λόλα, συνέχισε ο δόκτωρ, θυμώσατε τόν πλανήτη Έρμη!

—Τόν θυμώσαμε!... Ω! τί φρίκη!

Μια έκφραση πόνου ζωγραφίστηκε στο όμορφο πρόσωπό της.

—Λόλα! είπε ο δόκτωρ, θέλησα η ψυ-

χή σας να επιστρέψω στην γη...
—Είναι άραγε δυνατόν; στέναξε η κοιμισμένη.

—Είναι! Κοιμόσαστε... τώρα θα ξυπνήσετε... Θά έχετε όμως πρόσωπο και σώμα διαφορετικό από πριν...

—Αχ! στέναξε η νέα, πώς μπορεί να γίνη αυτό;

—Όλα θα σας τα εξηγήσω... Άκούστε με όμως προσεχτικά!

—Άκούω!

—Μπροστά σας θα ήθελε, μόλις ξυπνήσετε, τον λοχαγό Χοσέ Μεντές...

—Τον πατέρα μου!...

—Ένας πνιγμένος λυγμός άκούστηκε μέσα στην έπιβλητική σιωπή της αίθουσας: ήταν ο λοχαγός Χοσέ Μεντές που έκλαιγε.

—Μάλιστα, τον πατέρα σας! είπε ο Άχμets βής.

Νέα σιωπή έπακολούθησε.

—Και τώρα, Λόλα, συνέχισε ο γιατρός, σας διατάσσω να θυμηθίτε όλα όσα θα σας πω!

Και πρόσθεσε πιο σιγανά, στρεφόμενος προς τους θεατές:

—Τώρα είμαι βέβαιος πως οι συγκινήσεις που την περιμένουν στο ξύπνημά της, δεν θα της κάνουν κανένα κακό.

Και ο Άχμets βής, έκανε με τα άπλωμένα χέρια του, νέες μαγνητικές χειρονομίες. Σέ λίγο η Λόλα Μεντές άνοιγε τα μάτια της... Τό βλέμμα της περιέκλειε ακόμα το μυστήριο του υπερπέφαν.

—Σηκωθείτε, Λόλα, διέταξε ο Άχμets βής.

Η νέα κάθισε στην άκρη του μαρμαρένιου τραπέζιού και κύτταξε σαστισμένη ολόγυρά της.

—Λόλα! Λόλα! φώναξε ο λοχαγός. Και προχώρησε με άνοιχτη άγκαλιά.

Η νεκραναστημένη πήδηξε κάτω απ' το μάρμαρο και ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα της.

Κι' ενώ άγκαλιάζονταν γεμάτοι χαρά, ο Άχμets βής τους ώδηγοῦσε σιγά-σιγά, προς την πόρτα της μεγάλης μαρμαρένιας σκάλας. Έκει τους περίμεναν ο Ρά Κομπρά και δυο ύπηρέτες και σύμφωνα με τις διαταγές του αφέντη των, ώδηγησαν με σεβασμό πατέρα και κόρη σ' ένα μικρό σαλόνι, όπου τους άφησαν μόλους για να τα ποῦνε.

ΟΠΟΥ ΟΛΑ ΚΑΤΑΛΗΓΟΥΝ Σ' ΕΝΑΝ ΕΥΤΥΧΗ ΑΡΡΑΒΩΝΑ

Άφοῦ πέρασε η πρώτη συγκίνηση, ο κ. Τορπέν, κι' οι φίλοι του, καθώς κι' ο Άρθουρ Μπράντ ξανακάθισαν, σέ μια χειρονομία του μάγου και πάλι άπάνω σ'α ντιβάνια.

Κι' άμέσως, ο Άχμets βής μετενάρκωσε την ψυχή του Πάλ ντε Σιβράκ μέσα στο κορμί που φορούσε το σμόκιν, ενώ συγχρόνως μετενάρκωνε την ψυχή του Φραντσίσκο στο κορμί που φορούσε το ένδυμα περιπάτου.

Οι θεσάλοι αυτής της έξωφρενικής σκηνης ήσαν σέ μ.άν άνεξιδίγηγη κατάσταση: Δέν μπορούσαν να πιστέψουν σ'α μάτια τους και η λογική τους άδυνατούσε να τους δώση μιά εξήγηση του μυστηρίου που συνετελείτο μπροστά τους. Και όμως έπρόκειτο περί πραγματικότητας: ο Πάλ ντε Σιβράκ κι' ο Φραντσίσκο μίλησαν!

Μερικά λεπτά της ώρας έφτασαν στον και στον Φραντσίσκο για να άντι-

ληφθούν τι είχε συμβή. Θυμήθηκαν την έξαυλώσή τους άπάνω στον πλανήτη Έρμη κι' άκουσαν με ικανοποίηση τον Άχμets βή να τους διηγείται πως βρέθηκαν μέσα σ' αυτά τα άγνωστά τους σώματα, αυτοί κι' ο Άρθουρ Μπράντ με τη Λόλα.

Και ο δόκτωρ συμπέρανε:

—Προσπάθησα να σας βρω στον δυνατόν καλύτερα σώματα, κ. ντε Σιβράκ, και σας Φραντσίσκο. Πάντως, αν τα καινούργια πρόσωπά σας δέν σας άρέσουν, μπορώ να τα διαπλάσω ούτως ώστε να όμοιάζουν με τα παλιά.

—Πώς αυτό; ρώτησε ο Πάλ ντε Σιβράκ.

Ο δόκτωρ τους εξήγησε την μέθοδο της ανθρωποπλαστικής.

—Ε λοιπόν, όχι! είπε ο Πάλ... Ός προς έμε προτιμώ να μείνω όπως είμαι. Βαρέθηκα πιά τα καταπληκτικά πρόγματα! Δέν βλέπω έξ έλλου την ώρα να ξαναζήσω την άπλη ζωή που ζή όλος ο κόσμος. Η οίκογένειά μου όλη-όλη, άποτελείται από έναν άδελφό και μίαν άδελφή: θά τους εξηγήσω την άφάνταστη περιπέτεια και θά μ' άγαπήσουν και υπό την νέα μου εμφάνιση. Κι' όμως, ύπάρχει ένα πρόσωπο που θά κρίνη αν πρέπει να καταφύγω στην ανθρωποπλαστική ή όχι. δόκτωρ... Έχετε έδω έναν καθρέφτη; Θά ήθελα πολύ να έκανα γνωριμία με τον έαυτό μου... προτού να σας ζητήσω να μου συστήσετε την δεσποινίδα Μεντές.

Χαμογελώντας, ο Άχμets βής ώδηγησε τον Πάλ ντε Σιβράκ στο καλλωπιστήριο και τον άφισε εκεί.

—Κι' έσεις, Φραντσίσκο; είπε ξαναγυρνώντας.

—Εγώ, κύριε, ήμουν τόσο άσκημος που όπωσδήποτε θά βγήκα κερδισμένος απ' την άλλαγή. Θά διατηρήσω τό καινούργιο μου πρόσωπο, όποιοδήποτε και νάναι.

Όσο για τό σώμα μου, άντιλαμβάνομαι πολύ καλά πως ήταν καλλίτερο από εκείνο που μουδωκε η δυστυχισμένη ή μητέρα μου...

Ο Άχμets βής, τότε, γυρνώντας προς τον Πάλ που απ' τό καλλωπιστήριο, ρώτησε χαμογελώντας:

—Ε λοιπόν, κ. ντε Σιβράκ, ή εικόνα σας είναι του γούστου σας;

—Μάλιστα, δόκτωρ, και σας εύχαριστώ πολύ... Θά ξυρίσω όμως τό μουστάκι μου και θά κόψω άλλοιωτικά τα μαλλιά μου...

—Κρίμα να μην είναι έδω ο Μπλντ, είπε ο Μπράντ... Δέν θαχαν καθόλου την ώρα του... Άλλά, ξέρετε, δόκτωρ, μολοντί γευμάτσια καλά και δείπνησα έ-

πίσης καλά, πεινώ.

—Κι' εγώ τό ίδιο, είπε ο Πάλ.

—Κύριοι, είναι η τετάρτη πρωινή, είπε ο Άχμets βής. Δηλαδή ή ώρα για ένα καλό σουπέ.

Την στιγμή εκείνη, άνοιξε ή πόρτα κι' ή φωνή του Ρά Κομπρά άκούστηκε:

—Τό τραπέζι είναι έτοιμο!

—Τι σας έλεγα; Κύριοι ντε Σιβράκ και Μπράντ, άκολοθήστε με. Κι' έσεις τό ίδιο, Φραντσίσκο. Σήμερα δέν είσθε όρντινάσας του λοχαγού Μεντές, αλλά κέλεσμένος μου... Όσο για σας, κύριοι, (κι' ο δόκτωρ στράφηκε προς τους κ. Τορπέν, Μπρυλαριόν κ.λ.π.) φαντάζομαι να μην έχετε ανάγκη ιδιαιτέρων προσκλήσεων. Πάμε να φάμε και γύρω απ' τό τραπέζι θά συζητήσουμε επιστήμη, άστρονομία... και περιπέτειες!

Και προχώρησαν προς την σκάλα. Άπάνω, ο κ. Τορπέν κι' οι φίλοι του πέρασαν απ' τό ένα μέρος, ενώ ο Άχμets βής ώδηγοῦσε τον Σιβράκ, τον Μπράντ και τον Φραντσίκο μέσα στο μικρό σαλόνι, όπου είχαν ώδηγηθή ο λοχαγός κι' ή κόρη του.

Μόλις είδαν τους τέσσερις άνδρες, ή Λόλα Μεντές κι' ο πατέρας της σηκώθηκαν απ' τον καναπέ όπου κάθονταν.

Ο Άχμets βής έπιασε τα χέρια της Λόλας και του Πάλ και, χωρίς να πη λέξη, έβαλε τους δυο νέους τον έναν άντίκρου στον άλλο, κάτω απ' τό φως του πολυελαίου...

Έπικράτησε για λίγο ώρα μια δραματική σιωπή.

Η Λόλα έκλαιγε. Άλλά και ο Πάλ του κάκου προσπαθούσε να κρατήση τα δάκρυά του. Και ξαφνικά, άδράχνοντας τα δυο χέρια της νέας, ο νέος την τράβηξε κοντά του και την φίλησε στο μέτωπο...

Με όλη την έξωτερική τους άλλαγή οι δυο νέοι γνώρισαν ο ένας τον άλλο. Οι ψυχές τους μίλησαν.

—Λοχαγέ Μεντές, είπε ο Πάλ ντε Σιβράκ με φωνή που έτρεμε στρεφόμενος προς τον πατέρα της Λόλας, λαμβάνω την τιμήν να σας ζητήσω τό χέρι της δεσποινίδος κόρης σας!

—Πατέρα, είπε ή Λόλα σας παρακαλώ να δεχτήτε για σύζυγό μου τον κ. Πάλ ντε Σιβράκ...

Ο λοχαγός, με τα μάτια γεμάτα από δάκρυα, προχώρησε προς τους μνηστευμένους και τους άγκάλιασε:

—Ο Θεός σας ένωσε στον ούρανό, είπε, και στην γή θά είσθε παιδιά μου!...

—Ζήτω ο καπετάνιος! φώναξε μια φωνή στέντορος.

Όλοι γύρισαν προς την πόρτα όπου ένας ψηλός ως εκεί-πάνω στεκόταν όρθιος με τό στόμα άκόμα άνοιχτό.

—Φραντσίσκο! είπε ο λοχαγός.

—Ολόκληρος, σενιόρ, μολοντί έλλαξα κάπως... προς όφελός μου!... Η σενοριότα όμως θά πη την γνώμη της αν θέλη να εξακολουθώ να την ύπηρετώ έτσι όπως έγινα.

—Αν τό θέλω, Φραντσίσκο!...

Ο δόκτωρ πρόσφερε τό μπράτσο του στην Λόλα Μεντές κι' ύστερα από λίγα λεπτά, όλοι οι καλεσμένοι του Άχμets βής είχαν μαζευτή γύρω από τό τραπέζι ού όποιο προήδρευε ή χαριτωμένη Λόλα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

Σ ΕΚΑΡΤΕΡΩ!

Άπό μικρός μ' άπαντοχή με μιά λαχτάρα στην ψυχή σέ καρτερώ κι' άπόστασε ή καρδιά να σέ προσμένει... (περνάν αγνές και δειλινά τα χρόνια φτάνουν τα στερνά) κι' εκείνη ακόμα καρτερώ μιά χίμαιρα χαμένη!

Πέρασαν άνοιξες πολλές, κρύες νυχτιές σιωπηλές, και μ' εύριαν άμίλητο να στέκουμαι στην άκρη

έκλειψα ολόκληρες βραδιές (κάποιες βραδιές μενεξεδιές) που στέγνωσαν στα μάτια μου τα φλογερά μου δάκρυα!...

Ά γά π η! ναί, μ' άπαντοχή και με λαχτάρα στην ψυχή σέ καρτερώ κι' ές πέρασαν αγύριστα τα χρόνια...

Τί αν στις καρδιές μου τη γωνιά, έχει άπλωθή ή παγωνιά; Τί αν τα μαλλιά μου ή χειμωνιά τάχει γεμίσει χιόνια;

ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΡΙΩΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Τη χαρά που έννοιωσα άπόψε, δέ μπορεί ούτε τό πιο χαρούμενο άηδόνι να την τραγουδήση.

Είμαστε σ' ένα μαγικό παλάτι, που τό χρύσωσαν οι άχτίνες του ήλιου, καθώς έγευρε στη δύση. Τα κυματάκια άθούρβα ξεψυχούσαν σ' άκρογιάλι κι' έκαναν συντροφιά στο δουδά λευκοδόταλα του γιαιού.

Τά φτερά του μύλου κουράστηκαν πιά να γυρίαν. Ήταν αλωμένη, στη φύση που την άγκάλιαζε τό μισοσκοτάδο, μιά βαθεία συγαλιά. Σιγά-σιγά, ένας κόσμος άθούρβα άρχισε να γεννιέται.

Τ' άστέρια λαμπύριζαν μέσ' στο βαθύ, τό άπέραντο χάος και τ' άγέρακι μās δρόσιζε... Ήταν μιά νύχτα, που σμίγουν οι καρδιές που άγαπιούνται. Η ψυχή μου ρουφούσε άχόρταγα την άβλη ήδονή, καθώς έννοιωθα πως ήσουν πλάι μου... Τό χαμόγέλο σου φάνηκε για μιά στιγμή στα χείλη σου, έστρεψα χαρούμενος να δώ: κι' είδα ένα γλωμό παλληκάρι να σέ κυττά με λαχτάρα...

Τό άηδόνι είχε πάψει να τραγουδά, όλη ή φύση ήταν ένα θλιμμένο τραγούδι, ήταν τό κλάμμα της δικής μου ψυχής. Κάτι άόρατο σέ τραβούσε κοντά του. Σέ φώναζε. Γύρισε, με τό βλέμμα σου ήταν τόσο ένο, που δάκρυσα απ' τον πόνο. Τό σκοτάδι της βουρκομένης νύχτας σας τίλιζε, σας σέπασε για πάντα... Η παγωνιά είχε άπλωθή στο μαγικό μας παλάτι. Οι λυγμοί μέσα στα στήθη μου έξοσπασαν σέ μαύρα δάκρυα... Σάν άνοιξα τα μάτια μου κύτταξα τρομαγμένος πλάι μου, με σ' κοιμόσουν ένοιαστα... Η φτωχή μου καλυβίτσα φωτιζότανε θαμπά απ' τό μικρό μας καντηλάκι. Σιγά, άπαλά, έσπυθα και φίλησα τ' άθώα σου χείλ'ακια, άγγιξα σφύρα τα κλεισμένα βλέφαρά σου, και δάκρυσα πάλι, από χαρά...

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΠΑΝΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Μιά μυγαλιά ολάνθιστη στην πόρτα σου τον έρχομ' της άνοιξης τριγύρω της μηνά. Μά πριν τό δείξ' ή μυγαλιά, στα μάτια σου φτασμένη την είδα δίχως σύννεφα, μιά μέρα, να ξυπνά.

ΑΘΑΝ. Κ. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Έγραφε στίχους! Δέν τραγουδούσε για την όμορφιά της φύσης, για της ζωής τα πλάνα θέλητρα ή για τα δράματα και τις τραγωδιές των άλλων καρδιών. Ήταν τραγουδιστής του ίδιου του του πόνου, διαλλαχτής της ίδιας του της θλίψης, της ίδιας του άπόγνωσης που πλημμύριζε τη σπαραγμένη του καρδιά. Άλλοι λέγανε για τους στίχους του πως αξία καμιά δέν έχουν, πως είν' άράδιασμα από λέξεις χωρίς εισμό, χωρίς μουσικότητα, συγκίνηση και λυρισμό. Άλλοι που κάτι δήθεν γνώριζαν από ποιήματα λέγαν, πως ήταν σκοτεινά και πως μιμότανε τον Παλαμά. Κι' όλ' αυτά τ' άκουγε κάθε μέρα, τα διάβαζε, τα φανταζότανε ώστόσο δέν τον πείραζαν...

Κάθε Κυριακάτικο δειλινό έσερνε βουβά και θαρμενά τα ήθημά του, έβγαίνε απ' τη μικρή την πολιτεία, διευθυνότανε στο διπλανό τό δάσος, τράβαγε ίσα σέ μιά γέφυρα βελανιδιά, με τον κορμό κούφιο και σαθαλισμένο και τα κλαδιά μισόξερα και γερμένα σέ μεγαχολικό και πένθιμο προσκήνιο.

Άκούμπανε στο γέφυρο κορμί της, βύθιζε τη ματιά του βαθεία στο μακρινό μονιτόχρωμο ήλιοβασιλεία κι' ή όψη του πλημμύριζε από όλόφωτη χαρά, από μιά έσταση ούράνια σάν νάβλεπε κάποιο όνειρο παραμυθένιο και μαγευτικό σέ μέρη μακρινά που μόνο ή ματιά του τό θαρούσε.

Μά ξαφνικά ή ήρεμη ματιά του ξεγίλιζε από άπ' παγερή άνατριχίλα και σ' όλη του την μορφή σκορπίζονταν ο πόνος, ένας πόνος άγριος, σκληρός και πρωτόγονος, λόγια σβυμένα, στην άρχή, ψιθυριστά, μ' όλη της άνάσας τη δύναμη μισοκοιμένα και δυσδιάκριτα, σάν άπειλές και φοβόρες ξεφύγανε από τα σφίγμένα στο κλάμμα. Έκλαίγανε τα μάτια του, ή ψυχή του, ή φαντασία του, τα μαθημένα του τα όνειρα έκλαιγε στον τάφο ενός όνείρου χαμένου. Μιάς χαράς σδυμένης, μιάς αγάπης που δέν τον έννοιωσε όσο αθέος την είπα...

Τά δάκρυα κι' οι στίχοι που έγραφε απ' τό κλάμα του χείλη δέν κλαίγανε πιά στην ποίη μένει για ν' άγκυλώση την φτωχή του την καρδιά. Έτσι τούς έγραφε τούς στίχους του. Κι' ήταν αυτά έξοχίσματα του πόνου μιάς καρδιάς που δέν την είχαν νοιάσει μιάς καρδιάς που τόσο αγάπησε για να πονέση τόσο...

Κι' όμως οι άλλοι συνέχισαν τον ίδιο τους μικρό μονόλογο: «Είναι άράδιασμα από λέξεις, χωρίς εισμό, χωρίς μουσικότητα, συγκίνηση και λυρισμό».

Γ. ΠΑΝΤΖΕΛΙΣ

Ω, ΑΣ ΠΕΘΑΝΩ...

Κάθε χρόνος κι' ένας πόνος παραπάνω! Ό, ως πεθάνω, κάποιο δειλινό με τα χείλη σφαλιστά.

Σε μιάν άκρη

δίχως δάκρυ, θά να γείρω... Κι' όλα γύρω τα δικά μου —Πράγματά μου— θά να κλαίνε.

Τό ρολόι,

μοιρολόι θ' άρχινίσω... θά θρηνηση κι' ή ξανθούλα —Ό Μανούλα— μέσ' στο κάδρο λυγμικά!...

Κάθε χρόνος

κι' ένας πόνος παραπάνω! Ό, ως πεθάνω, κάποιο δειλινό με τα χείλη σφαλιστά!...

ΣΩΤΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΜΗΣΕΣ

Τί παληόκαιρος!... Έξω μιά παρση σοννεφιά, που γεμίζει την ψυχή μελαγχολία, και που σέ λίγο θά ξεσπάση σέ μιά σιγαλή, μονότονη κι' ατέλειωτη βροχή.

...Ό! πόσο μοιάζει με τα σύννεφα, και τις μελαγχολες σκέψεις που κυριεύουν τούτη τη στιγμή τό είναι μου...

...Τί πάγωμα, αλήθεια, είναι τούτο που νοιάθω μέσα μου, μέσ' στα μύχια της ψυχής μου να με παραλή ολόκληρο, να με καρφώνη άθελά μου στη θέση μου... ό σκληρός κι' έπιμονος σκέψης!... Σάν μιά λιτανεία σιγών, περνάει μπρος απ' τα μάτια της φαντασίας μου ή χαρμένη ζωή της πολιτείας, που λίγο πριν με τ' αληθινά, τα γήινα μάτια αντίκρισα, ή κίνηση, ή χαρά, ή εύτυχία των άλλων και πιά απ' αυτές οι εικόνες της δικιάς μου ζωής, της στέρησης, της άνείχας.

...Περνούν!... Ό, περνούν οι θλιβερές οι πονεμένες θύμησης με κάπου-κάπου σάν πένθιμο άκορπανιάσμα τα ξεχειλισμένα του βουρκομένου μου στήθους... Ένα μουγγό παράπονο, για τούτη την μεγάλη, την άπεραντη αντίθεση, για τη σκληρή άπονιά των άλλων, ξεχειλίζει μέσα μου κι' ένα σιγανό ψυχικό κλάμμα, μαζί με την ψιλή-ψιλή βροχή, τη μελαγχολία αυτή της φύσης στυπνότητα, σφράγισε την άβλη αυτή λιτανεία.

ΑΗΜΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

μ π ρ έ ν. Τό τελευταίο σας κατόπιο από προηγούμενά σας. Γιατί διαλέξατε αυτό το θέμα που έχει γραφή αναρίθμητες φορές; Ρέμ-β ην Π λ η μ υ ρ α ν. Έγκρινεται το «Εγώ αλλοιώτικα αγαπώ». Τό «Μιάν αγαπητή ζητώ» θέλει χτένισμα άνωμα. Διορθώστε κυρίως τους δυο τελευταίους στίχους του πρώτου επιτάσιχου και τον δεύτερο και τρίτο του τετάρτου επιτάσιχου και ξαναστείλτε το. Μή μās στέλλετε περισσότερα από δυο ποιήματα ή ένα πεζό. Γ ε ώ ρ ι ο ν 'Ε λ. Χ ρ υ σ ο σ τ ό μ ο υ. Δέν μās ικανοποίησαν τὰ ποιήματά σας. Δέν διατάζετε να μεταχειρισθίτε ασυνάρτητες φράσεις για να μη σκοντάψετε στο μέτρο. Διαβάστε ποιήση. Φ ά ν η ν Γ α λ α ν ό ν. Όχι επιτυχημένο το ποιήμα σας. Χίλιοι επωμένα πράγματα, μέτρια γραμμένα. Άπαντούμε σε όλους με τη σειρά. Έπειδή παίρνουμε πάρα πολλά γράμματα άργεί ή απάντηση. Γ ι ώ ρ ο ν

Μητραλέξη ην. Έγκρινονται και τὰ δυο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά των. Τό «Με του διολιού σου τὸ λυγρό» διορθώθηκε. Τά κ η ν Κ ο υ ρ ι ώ τ η ν. Ούτε τὸ «Άνοιξη» μās ικανοποίησε δυστυχώς. Πολύ προχειρογραμμένο και με ελαττωματικό ρυθμό. Δέν υπάρχει κανείς λόγος να διατάξετε. Β. Ρ. Μερικὲς φράσεις του πεζού σας. «Ένα γράμμα» πολύ καλές, στο σύνολο όμως ύστερη, ίσως γιατί έχει αρκετές φλυαρίες και κοινοτοπίες. Κ ο ν τ ε - σ ί ν α ν. Γνωστό το μεταφρασμένο κομμάτι που μās στείλατε. Καλλίτερα να μās στείλετε τίποτα πρωτότυπο. Μ α ν ώ λ η ν Β λ ά χ ο ν. Άτεχνα τὰ ποιήματά σας. Τὸς λείπει τὸ μέτρο, ή ρίμα, ή άρμονία. Π. Α. Κ. Καί τὰ δικά σας ποιήματα όχι επιτυχημένα. Σχετικά καλλίτερο τὸ «Κλάμμα» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Διαβάστε συγχρόνους ποιητάς.

Μπορείτε καί βεί να ἀποκτήσετε ΧΡΩΜΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

Νέον μυστικόν τῆς
πούδρας πού χαρί-
ζει θαμπή ἀπόχρω-
ση τῆς μόδας

Όλοι αἱ κομψαί Έλληνίδες ἔχουν χρώμα ὥραίας θαμπῆς ἀποχρώσεως. Αυτό ἀποδεικνύει ὅτι ἤδραν τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσουν ἐπιδερμίδα μετέλιαν θαμπάδα, ἀπληλαγμένη ἀπὸ γυαλάδες ὅλην τὴν ἡμέρα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ συνίσταται εἰς μίαν νέαν βραβευμένην μέθδον Τοκαλόν, μετὴν ὁποῖαν ἡ ΜΟΥΣΣΕ DE CREME ἀναμινύεται σὲ λεπτοτάτη πούδρα περασμένη ἀπὸ τρία μετὰλλινα φίλτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πούδρα. Δέν ἀφίνει κανένα ἴχνος γυαλάδας εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὴν μύτη, ἀκόμη καὶ ὅταν χορεύετε σὲ ὑπερθερμασμένη αἰθουσα ἢ βγαίνετε μετ' ἀνέμου. Ἡ ΜΟΥΣΣΕ DE CREME ἐμποδίζει τὴν πούδρα Τοκαλόν ν' ἀποξηράνη τὰς ἐλαϊώδεις φυσικὰς ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπως τὸ κάνουν οἱ κοινὲς πούδρες πού καθιστοῦν τὴν ἐπιδερμίδα ξηρὰ καὶ χοντροειδῆ. Ἐάν ἐπιθυμήτε νὰ ἔχετε θαυμάσιο καὶ θελκτικὸ χρώμα, σὸ ὅποιο κανένας ἄνδρας δέν ἀντιστέκεται, ἀγοράσατε σήμερον ἓνα κουτί πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πὼς διαφέρει ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τῆς ἄλλης πούδρας, διότι ἡ ΜΟΥΣΣΕ DE CREME εἶναι μυστικὸ ἀποκλειστικὸ τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42 Ἀθήναι

Α Δ Δ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α Δ Ο Ρ Α Σ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἀναγνώστριαν Γ. Μ. Ἐνταῦθα. Νὰ καθαρίζετε τὸ δῆδν μ' ἓνα θαμβάκι ὅλο τὸ πρόσωπον, μετὴν παρακάτω λοσιὸν τὴν ὁποῖαν νὰ παρασκευάζετε τὴν σιγμὴν τῆς χρήσεως, προσέχοντας νὰ μὴ ἀκουμπάτε στὰ φρύδια ἢ στὰ μαλλιά διότι ξαναθαίνουν. Μισὸ κουτάλι ὀξυζενέ μισὸ κουτάλι λεμόνι καὶ ἓνα σούτα γάλα ἁδραστο. Ἀμὰ καθαρίση τὸ πρόσωπο τὴν μεταχειρίζεσθε μόνο δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα. Ἡ ἐξαδέλφη σας ἄς γράψῃ λεπτομερώς.

Τσιγγάνα Ν. Σαποῦνι ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Θὰ καταστρέψετε τὸ δῆμα σας. Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι αὐγοῦ πὺ μετὰ ἓνα τέταρτο θὰ τὸ ἀφαιρήτε μετὰ θαμβάκι θουτηγμένο σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ μετὰ θὰ πλύνεσθε μετ' ἁφθονο χλιαρὸ. Ἡ κῆρυ πὺ μὸ γράφετε εἶναι μόνο γιὰ τὸ δῆδν. Πρὸ τῆς πούδρας θὰ βάξετε τὴν ἐξῆς

λοσιόν.

Eau de fleurs d' orange 125 gr.
Glycerine 2,50 >
Benjoin 5 >

Τὸ ἀμυγδαλόδαο ὀχι μόνον δέν καθαρίζει τὰ μακιγιάζ, ἀλλ' ἀνοίγει καὶ τοὺς πόρους καὶ κάνει λευκὲς τρομεροῦς. Πὺ τ' ἀκούσατε αὐτά; Γιὰ ὅλες τῆς ἄλλες λεπτομερεῖς γράψτε στὸν κ. Λαδά γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἰδιαίτερώς καὶ λεπτομερώς. Με

Συμβαίνει συχνὰ ἀναγνώσται μας πὺ πρέπει νὰ γράψουν στὸν Γ. Ι. α. τὸ γράφουν στὴν Ἀ. ὀ. καὶ τὰνάταλιν. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι τοὺς γράφουν νὰ συμβουλεύονται καὶ τῆς δυὸ στήλης γιὰ τὴν σχετικὴ ἀπάντηση.

τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πληροφοροῦμε τῆς ἀναγνώστριάς μας ὅτι ὁ κ. Λαδάς δέν θ' ἀπαντᾷ ἰδιαίτερώς καὶ ἄς μὴ κάνουν τὸν κόπο νὰ γράφουν σ' αὐτὸν γιατί δέν θὰ μπόρῃ νὰ ἀπαντήσῃ ποτὲ. Πολλὲς ἀναγνώστριες ἀποτείνονται ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὸν καὶ ζητοῦν συμβουλές. Οἱ συμβουλές του θὰ δίδονται μόνον κατὰ ἐπιστολὴν στὴν «Ἐβδομάδα», καὶ ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων θὰ τοῦ συνιστῶ ἡ ἰδιαίτερον ἀπάντησιν ἢ

δωρεὰν ἐξέτασιν. Ὅστε ἄς μὴ παραπονοῦνται ὅσες δέν παίρνουν ἀπάντησιν διὰ τὰ ἀπ' εὐθείας γράμματά τους.

Σίλ. γ. κ. Π. ε. ρ. α. Ὅλα αὐτὰ προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ στομάχι. Θὰ παίρνετε καθεμρινὼς νηστικὰ ἓνα κουτάλι Κάρλσμπατ μέσα σ' ἓνα ποτήρι χλιαρὸ νερὸ. Τοπικῶς ἀφοῦ πλύνετε μετ' ὀξυζενέ τὰ μέρη καὶ σκουπισθίτε θὰ βάξετε τὴν ἐξῆς ἀλοιφή.

Pommade Toponaccin Antipyrogène

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀκριβῶς ξαναγράψτε μου λέγοντας συγχρόνως ἂν τὸ δῆμα σας εἶναι ἔρηδ ἢ λιπαρὸ.

Β. Ν. Ε. Νὰ πλύνεσθε μετ' ὀξυζενέ. Πρὸ καὶ δῆδν θὰ χρησιμοποιήτε τὴν κατωθὶ λοσιόν, ἀρχίζοντάς τὴν ἀραιωμένη μετ' ὀξυζενέ. Τὴν ἀραίωση θὰ τὴν κάμνετε τὴν ὥραν τῆς χρήσεως. Σιγά-σιγά θὰ τὴν πυκνώνετε μέχρις ὅτου σ' ἓνα μῆνα νὰ τὴ μεταχειρίζεσθε αὐτοῦσια.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >

Σαποῦνι δέν θὰ μεταχειρίζεσθε οὔτε θὰ κάμνετε καὶ μασσάζ μετ' ὀξυζενέ.

Α. Γ. Π. Κ. ο. μ. ο. τ. ι. ν. Ν' ἀποφεύγετε νὰ πλύνεσθε μετ' ὀξυζενέ καὶ μετ' ὀξυζενέ. Πρὸ καὶ δῆδν μετὰ τὸ πλύσιμό σας νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἐξῆς λοσιόν, στὴν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΣΕ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ. Μὴν σᾶς γελοῦν μετ' ὅλες μεγὰλες ρεκλάμες, αὐτὲς ἀποκρύπτουν τῆς ἀποτυχίας των. Τὸ μυστικὸ καὶ τὴν τέχνη τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τὴν κατέχομεν μόνον ἐμεῖς. ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ σὲ ἀποτυχημένα, σὲ πλατίνε, σὲ ὀξυζενέ μαλλιά. Μόνον σὸ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΤΕΛΗ

Ἐμ. Μπενάκη 15Α

Ἐκθεσις προϊόντων Ἀρωματοποιίας ΜΙΑΜΙ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις.
Ἐξέτασις καὶ δι' ἀπείνων
RONTGEN Βουλγαρῇ 9

Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ
HALPHEN

Χειρουργός-Ὀφθαλμολογ-
γολόγος. Πατησίων 59-Ἀθ.

Τηλ. 20-562

ΚΛΙΝΙΚΗ ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΕΜΜΑΝ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ - ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ :

1ον) Θαλάμους πολυτελείας Α'. καὶ Β'. θέσεως διὰ τοὺς εὐπόρους
2ον) Τμήμα εἰδικὸν μετ' αἰκίας τιμὰς διὰ τὰς ἐργαζομένης τάξεις.

Τὰς γυναικολογικὰς ἐγχειρήσεις καὶ τοκετοὺς ἐκτελεῖ εἰς ὅλα τὰ τμήματα αὐτοπροσώπως ὁ Διευθυντὴς τῆς ΚΛΙΝΙΚΗΣ κ. ΕΜΜ. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ, χειρουργὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ, εἰδικῶς ἐν Παρίσις ἐκπαιδευθεὶς.

Ὅδὸς Γ', Γ. Σεπτεμβρίου 68 α. Τηλ. 24-312.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

εἶναι ἐμπρός στὰ μάτια σας ὡς βλέπετε ἓνα καλὸ φαγητό. Μὴ στενοχωρεῖτε ὅμως ἡμπορεῖτε καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἀπολαύσετε ὅταν συγχρόνως ἔχετε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταχειρισθίτε καὶ τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀποθέματα τοῦ λίπους, ἐμποδίζει τὴν αὐξησιν τοῦ βάρους καὶ σᾶς χαρίζει ὑγεία, φρεσκάδα καὶ ἐνεργητικότητά.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

Διὰ σᾶς, εὐγενὲς Κυρία!

Ἐπιτυχάνετε Ὑγιά, νεανικὴν καὶ ὡραίαν χροιάν, ἐάν τρίβετε τὸ δῆμα σας

μετ' Ἐρέμαν **NIVEA**

Ἡ NIVEA εὐνοεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ χρωματισμοῦ «PIGMENTS», ὅστις δίδει εἰς τὸ δῆμα τὸν τόσον πολύτιμον ὡραῖον ζωντὸν τόνον. Αὕτη καθιστᾷ τὸ δῆμα λεῖον καὶ ἀνευ ρυτίδων καὶ ἐπαυξάνει τὴν ἀντοχὴν του ἐναντίον τῶν βλαβερῶν ἐπιδράσεων.

ἀργὴ ἀραιωμένη με νερό, (μισό καὶ μισό) καὶ ὕστερα πυκνώνοντάς την.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »

Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε λιπαρὲς πομάδες, διὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα νὰ βάξετε κρόκο αὐγοῦ καὶ μετὰ ἓνα τέταρτο νὰ τὸ ἀφαιρῆτε με βαμβάκι καὶ ἑστὸ νερό. Μετὰ 45 ἡμέρες ξαναγράψτε μου.

Ἀναγνώστριαν Ε. Μ. Σὰς ἔχω ἡ-
δη ἀπαντήσῃ. Μὴν παραπονεῖσθε. Μοῦ γρά-
φετε ὅτι πρέπει νὰ διατεθοῦν ἄλλες διὸ στή-
λες, γιὰ τίς ἀπαντήσεις, ἀλλὰ καὶ ἄλλες διὸ
σελίδες νὰ εἴχαμε πάλι δὲν θὰ προφθάναμε
νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε ὅλους.

Τσιγγάνα Ἀργυστόλιον. Νὰ
υποβληθῆτε καὶ σεῖς ἐπὶ 45 ἡμέρες στὴν
κούρα πὺν γράφω ἀνωτέρω πρὸς Α. Γ. Π.
Κομοτινὴν. Ἡ περίπτωσί σας εἶναι ἡ ἴδια.
Κατόπιν μοῦ γράφετε νὰ σὰς πῶ τὴν συνέ-
χεια.

Μικρὴ Σπαρτιατοπούλα. Ποι-
ὸς ξέρει πὼς σὰς παρεκέλευσαν ἐκεῖ τὴν
κρέμα ὥστε νὰ σὰς σκουραίνῃ. Ἀφοῦ θέ-
λετε καλλίτερη γράψτε στὸν κ. Λαδὰ πὺν
θὰ σὰς παρασκευάσῃ καὶ θὰ σὰς τὴν στείλῃ
με λεπτομερὴ γράπτῃ κούρα. Ἡ παρασκευὴ
τῶν καλλυντικῶν βλέπετε δὲν εἶναι καὶ τό-
σον εὐκόλῃ.

Ἐλβιέλα, Πειραιᾷ. Μὲ τσιμπι-
δάκι μικρότερος εἶναι ὁ κίνδυνος παρὰ με-
τίποτε ἄλλο. Τὰ τσίπουρα πρέπει προηγου-
μένως νὰ τὰ λιπαίνετε με κᾶτι, ἄλλως θὰ
σπᾶνε.

Α. Γ. Χανιά. Γιὰ τὸ ζήτημά σας ριζι-
κότερο φάρμακο ἀπὸ τὸ ὕγρὸ Ἰνδορίνη
τοῦ κ. Λήτου (Σταδίου 13) δὲν ὑπάρχει.

Καὶ ἡ ὑπερίδρωση θὰ περάσῃ καὶ ἡ δυσο-
σμία. Ἄν δὲν ἔχετε ἐδῶ κανέναν γράψτε
τοῦ νὰ σὰς στείλῃ.

Νινὸν ἐνταῦθα. Ἡ ἀποφυλακτικὴ
πομάδα βραδείας ἐνεργείας τοῦ κ. Λαδὰ τι-
μάται 75 δραχ. τὸ σοληνάριον. Μ' αὐτὸ περ-
νάτε 2 μῆνες.

ΕΚΑΒ. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει φάρμακον
ποῦ νὰ παχαίνῃ κατὰ βούλησιν διάφορα μέ-
λη τοῦ σώματος. Τὸ ἥλιὸν πολλὸ καλὸ γιὰ
νὰ μὴ προσβάλλεσθε ἀπὸ δερμίτιδας.

Ἀπελπισμένην Μάρθα. Πρέπει
γιὰ νὰ σὰς συμβουλευθῶ θετικὰ νὰ μοῦ γρά-
ψετε ἂν εἰσθε ξανθιά, ἐπίσης ἂν ἔχετε δερ-
μα ξηρὸ ἢ λιπαρὸ, ἂν αὐτὲς σκουραίνουν πε-
ρισσότερο πρὶν τῆς περιόδου. Ἄν πάλιν εἴ-
σθε στὰς Ἀθήνας πηγαίνετε στὸν κ. Λαδὰ,
στὸν ὁποῖο συνένευσται ἡδὴ νὰ σὰς ἐξετάσῃ
δωρεάν.

Μαρμαμένο κρεῖκο Πειραιᾷ. Οἱ
ἀλλοιώσεις τοῦ δέρματός σας εἶναι πολ-
λὲς καὶ λιγὰν σοβαρὲς. Χωρὶς προσωπικὴ
ἐξέταση δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς συμβου-
λεύσωμε θετικὰ πράγματα. Κάνετε τὸν κόπο
νὰ πᾶτε στὸν κ. Λαδὰ πὺν θὰ σὰς ἐξετάσῃ
δωρεάν, ὅταν τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.
Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—7½.
Τὶς Κυριακὰς 10—12½.

Μελαχροινὴν Ἐνταῦθα. Σα-
ποῦνι κανένα, κραγιὸν καὶ ροῦζ Μισέλ. Νὰ
μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Βάνισινγκ Χαρὲμ
ἢ ὁποῖα στὴν περίπτωσί σας εἶναι μοναδι-
κή. Καὶ φθινὴ εἶναι καὶ κατὰλληλη. Κάθε
δράδῳ μετὰ τὸ καθάρισμα νὰ περνᾶτε διὸ
φορὲς τὸ πρόσωπό με τὴν ἐξῆς πρόσφατη
λοσιόν: μισὸ κουτάλι καφὲ λεμόνι, μισὸ
ὄξυζενέ καὶ ἓνα κουτάλι γάλα ἄβραστο.
Τὴν κρέμα θὰ τὴν βάξετε πρὸ τῆς πούδρας.
Διὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα κρόκο αὐγοῦ πὺν

θὰ τὸν ἀλείφετε μετὰ ἓνα τέταρτο με χλιαρὸ
νερό.

Δ. Καλλιτσην. Ἀκριβῶς ὅ,τι γράφω
παρὰ πάνω στὴν «Μελαχροινὴν ἐνταῦθα» κά-
θε βράδυ.

Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου

ΛΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐδε-
μιᾶς θλάθης τοῦ δέρματος ἀφαι-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιὸν μετὰ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρκοδος
Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.
τηλεφ. 27.420

Κυρίες μου

ΠΟΣΑΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΔΕΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΕ ΜΕ ΤΟ
ΡΑΨΙΜΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ;

ΓΙΑΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΖΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ Η ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ Τ' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΑΝ ΒΑΨΕΤΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΤΟΝ ΠΛΕΟΝ ΣΥΝΘΕΤΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΜΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΤΕΤΕ ΤΟΝΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗΡΟΤΗΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΔΥΣΚΟ-
ΛΩΤΕΡΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΗΤΕ ΜΕ ΝΕΑΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
ΒΑΦΟΝΤΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ

ΧΡΩΜΑΤΑ VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Καθε ἀναγνώστης τῆς «Ἐβδομάδος» δι-
καιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀνευ-
θυνημένος εἰς τὰ γραφεῖα μας μετὰ τὴν ση-
μείωσιν: «Διὰ τὸν ἱατρόν», οἰανδήποτε
ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστα-
τος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐν-
δηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώ-
σται, οἱ ἐπιθυμῶντες ἰδιαιτέραν δι' ἐπι-
στολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλει-
οντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ ἱατεῖόν του,
Ἄγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρῆ. Ἐ-
κεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς
6—7 μ. μ.

Μίαν Κυρίαν. Ἐκ παραδρομῆς, δὲν
μπήκε στὴν ἀπάντησιν πὺν σὰς ἐδῶσα στὸ
προηγούμενον φύλλο ἡ συνταγὴ σας.
Σὰς τὴν γράφω σήμερα:

Alcool pur	150	gr.
Resorcine	5	»
Acide Salicylique	1	»
Teint. de quinquina	) à à	»
Teint. de Cassia	) 15	»
Nitrate de pilocarpine	0,25	cent.
Teint. de Benjoin	5	gr.
Huile de ricin	25	»

Γ. Π. Δημητριάδην. Ἐσεῖς, σὰν μέλ-
λων ἱατρός πὺν εἰσθε θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι
σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἡ διάγνωσις εἶναι
ἀδύνατη, μετὰ τὴν βοήθειαν λίγων ξερῶν λέ-
ξεων. Εἶναι ἀνάγκη ὁ ἄρρωστος νὰ ἐξετα-
σθῇ ἀπὸ ἱατρόν καὶ μάλιστα χειροῦργο. Ὅ-
λα τὰ ἄλλα εἶναι ματαιοπονία. Ὅσο λοιπὸν
ὑπάρχει καιρὸς καλὸν εἶναι νὰ κάμετε αὐτὸ
πὺν σὰς λέγω.

Ἀδικημένην. Τὸ φαινόμενον γιὰ
τὸ ὁποῖο μοῦ γράφετε πρέπει μᾶλλον νὰ ἀπο-
δοθῇ σὲ ψυχικὸ κλονισμό. Χρειάζεται θερα-

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' ἐπίσημον εἰδοποίησιν τῆς
ἑταιρείας EX—LAX MANIF'G Co
BROOKLYN N.Y.U.S.A. ἀπὸ τοῦ
Ἰανουαρίου τοῦ 1936 τὰ ἐντὸς τῶν
ἑκ λευκοσιδήρου καὶ μικρῶν φα-
κέλλων ἐμπεριεχόμενα μέχρι τοῦδε
δισκία τῆς Καθαρτικῆς Σοκολάτας
«ΕΞ—ΛΑΞ» θὰ περιέχωνται εἰς τὸ
ἐξῆς εἰς μικρὰ ἐκ χαρτονίου κυτία
(ὡς ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν τῶν) πρὸς
καλλιτέραν καὶ ἀρτιωτέραν ἀσφάλειαν καὶ ἐμφάνισιν.

Ἐκ τοῦ ἐργοστασίου
EX—LAX MANIF'G Co
423—443 ATLANTIS AVE
BROOKLYN N.Y.U.S.A.

ΕΞ—ΛΑΞ

Τὸ εὐγευστον Καθαρτικὸν χρησι-
μοποιεῖται ἀπὸ νηπίου μέχρι πάπ-
που.

πεία. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς δυστρο-
πῆς, δὲν πρόκειται περὶ ὑποτροπῆς, ἀλλὰ
περὶ ὁρίου κατὰ τὸ ὁποῖο παύει νὰ ὀρισι-
κά. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι βέβαια λίγο μα-
κρὰ ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ
συνήλπτω. Ἰδοὺ τί θὰ γίνῃ:

1) Κάθε μέρα θὰ κάμνῃ μίαν ἐνεσιν Ὑο-
χιμβίνης Σπίγγελ, θὰ παίρνῃ δὲ καὶ διὸ
κουφέτα ἓνα δύο ὥρες πρὸ τῆς κατακλίσσεως
καὶ ἓνα τὴν ὥραν πὺν πρόκειται νὰ κατακλι-
θῇ. Ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ ἓνα κυτίον τῶν ἐνέ-
σεων τότε θὰ κάμνῃ μίαν ἡμέραν ἐνεσιν Ὑο-
χιμβίνης καὶ μίαν Ἀνδροστίνης Σίμπα. Αὐ-
τὰ θὰ γίνουν τακτικὰ ἐπὶ διὸ μῆνες. Μετὰ

Συμβαίνει συχνὰ ἀναγνώσται μας πὺν
πρέπει νὰ γράψουν στὸν Γ. Π. ὅτι νὰ γρά-
φουν στὴν Ἐβδὴ καὶ τὰν ἀπαλιν. Πα-
ρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι τοὺς γράφουν
νὰ συμβουλευθῶνται καὶ τὶς διὸ στήλες
γιὰ τὴν σχετικὴ ἀπάντησιν.

ἀνάπαυσιν 20 ἡμερῶν καὶ ἔπειτα θὰ ξαναρχί-
σῃ τὰ ἴδια, χωρὶς τὰ κουφέτα.
Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς μοῦ ξαναγράφετε.
Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ, 7 κυτία.
Ἀνδροστίνης Σίμπα, 5 κυτία.
Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ, κουφέτα, σοληνά-
ρια 3.

Ἐγὼ. Δὲν ξέρω βέβαια τὸ ἐπαγγελμά
σας νομίζω ὅμως ὅτι ὁποιαδήποτε δουλειὰ
καὶ ἂν κάμῃ κανεὶς μπορεῖ νὰ διαθέσῃ λίγη
ὥρα, ἓνα τέταρτο τέλος πάντων κάθε πρωί,
μόλις ξυπνήσῃ, ἢ τὸ μεσημέρι πρὸ τοῦ φα-
γητοῦ γιὰ λίγη σωματικὴ γυμναστική.

Ἡ γυμναστικὴ εἶναι ἓνα μέσο ἀπὸ τὰ πῶ
ἀσφαλὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ σας. Ὅ-
σον γιὰ τὸ ζήτημα τῆς διαίτης, νὰ ἀποφεύγε-
τε ὅσο μπορεῖτε τὰ λιπαρὰ τὰ ἀμυλώδη τὰ
ἀλμυρὰ καὶ τὰ πολλὰ ὕγρὰ. Θὰ προτιμᾶτε τὰ
φαγητὰ τὰ στεγνὰ καὶ με λεμόνι. Ὅσο γιὰ
φάρμακα ἴσως θάταν περιττὸ.

Ε. Ν. 3. Π. Δὲν φταίει βέβαια τὸ πα-
ρελθὸν γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασιν, γιὰ
τοῖς μας λίγο πὺν τὰ περάσαμε αὐτὰ.
Φταίει ὁ φόβος πὺν σὰς κρατεῖ αἰχμάλωτο
τοῦ καὶ πὺν δεσμεύει τὴν λογικὴν. Ὡστε
στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὸ ἥμιον μέρος εἶναι
ἐκεῖνο πὺν παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον.
Ὁπλισθῆτε λοιπὸν με θάρρος ἀποβάλλετε τὸν
παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἀκολουθήστε τὴν εὐ-
θεῖαν ὁδόν, ἔχοντας πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ
σοφόν: «Διὸ κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χει-
ρον βέλτιστον». Βέβαια θὰ προσπαθῶ καὶ
ἐγὼ νὰ σὰς τὸνῶσω ὅσο μπορῶ. Εἶναι ἄ-
νάγκη ἀπαραιτήτως νὰ κάμετε τίς ἐνέσεις
Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ καὶ Ἀνδροστίνης Σίμ-
πα. Τὴν μίαν ἡμέραν θὰ γίνεταί ἡ μία καὶ τὴν
ἄλλην ἡ ἄλλη. Θὰ πάρετε τοῖς κυτία Ὑο-
χιμβίνης καὶ διὸ Ἀνδροστίνης. Ἐπίσης θὰ
παίρνετε 4 κουφέτα ἡμερησίως Φυτίνης, Φορ-
τοσάν (διὸ κυτία). Ἄν παρ' ἐλπίδα ἐξακο-
λουθῶν τὰ δυσάρεστα φαινόμενα, τότε ἐπι-
σκεφθῆτε με ἂν σὰς εἶναι εὐκόλο. Ἡ διευ-
θυνσί μου βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τῆς στήλης
αὐτῆς.

Ἐλπίδοφόρον. Ἄν ἦσανταν μεγα-
λειτέρας ἡλικίας ἴσως θὰ σὰς δικαιολογούσα
γιὰ τὴν ἀνησυχία σας, τώρα ὅμως ὄχι. Ἡ
ἐξὶς πὺν προηγήθηκε δὲν εἶναι αἰτία τῆς
καταστάσεως αὐτῆς. Αἰτία εἶναι ἡ ἡλικία
καὶ μόνον αὐτή. Ἰσως πὺν πῆτε ὅτι καὶ
ἄλλοι στὴν ἡλικίαν σας δὲν ἔχουν αὐτὰ πὺν
ἔχετε σεις. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε ἄδικο
ἀλλὰ ἄνθρωπος με ἄνθρωπον ἔχει μεγάλην
διαφορὰ. Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ ἀκολου-
θῆτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν ὅσο τὸ δυνατόν τακτι-
κῶς γιὰ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση.
Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἀναγνώσματα πὺν
φέρνουν ὄνειρα καὶ σκέψεις πὺν μοιραῖες
προκαλοῦν τὸ φαινόμενον πὺν μοῦ γράφετε.

Προσπαθήσατε νὰ τονώσετε τὸ νευρικό σας
σύστημα με λίγες ἐνέσεις Στρυχνίνης, τῶν
0,002 ὄχι περισσότερες ἀπὸ 30 ἂν μπορεῖτε
δὲ κάμετε καὶ 12 ἐνέσεις Ἀνδροστίνης καὶ
τέλος ἐπαναλάβετε τὸ φάρμακον πὺν εἴχατε
πάρετε μετὰ τὴν διαφορὰν νὰ προστεθῇ σ' αὐτὸ
καὶ λίγο Μπρομίδην ντὲ Κάμφρ 0,15 σὲ κάθε
κασέ.

Μετὰ ἓνα μῆνα μοῦ ξαναγράφετε.
Νεὺρὸσπαστον. Αὐτὸ πὺν μοῦ γρά-
φετε δὲν εἶναι ἀρρῶσται. Σκεφθῆτε ὅτι
τὴν ἴδια αὐτὴ μικρομανία εἶχε καὶ ὁ...Μέγας
Ναπολέων.

Ὡστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆτε.
Τὸ μόνον πὺν πρέπει νὰ κάμετε εἶναι νὰ
φροντίσετε νὰ καλύψετε λίγο τὰ νευρα σας
με μερικὰ ντὸς, καὶ νὰ παίρνετε ἀπὸ τὸ
φάρμακον πὺν σὰς γράφω 40 σταγόνες τὴν ἡ-
μέρα: 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ.

Teint. de Valeriane 30 gr.
Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνὸς μοῦ ξαναγρά-
φετε.

Α. Α. Α. Τὸ γράμμα σας με συνέκλινε.
Ἐν πάσῃ περιπτώσει σὰς συμβουλεύω νὰ
υποβληθῆτε σὲ σύντην θεραπείαν, τώρα πὺν
τὸ κακὸ εἶναι στὴν ἀρχή.

Ἄν νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σὰς φανῶ
χρήσιμος, ἐπισκεφθῆτε με στὸ ἱατεῖόν μου
τίς ὥρες πὺν βρίσκομαι ἐκεῖ. Ἡ διεύθυνσί
μου ὑπάρχει στὴν κορυφὴ τῆς στήλης μου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες ἀνθρώπων, οἱ
ὅποιοι εἶχον συνηθίσει τὸ
νερό στὰ μαλλιά τῶν χρη-
σιμοποιούντων τώρα τὸ

Pétrole Cana

Ξεύρουν, ὅτι τίποτε ἄλλο
δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς ἀπαλ-
λάξῃ ἀπὸ τὴν πιτυρίδα,
τὴν πιτῶσιν τῶν μαλλίων,
τὴν φαγούρα τῆς κεφαλῆς,
τόσον ταχέως καὶ διαρκῶς.

Ἐάν ἐπιθυμῆτε νὰ δια-
τηρήσετε τὰ μαλλιά σας,

χρησιμοποιήσατε τὸ

Pétrole Cana

κάθε πρωὶ ἀντὶ τοῦ κοι-
νοῦ νεροῦ. Ἐπιθέσατε ὀλί-
γην ποσότητα καὶ τρίψατε
καλῶς τὸ δέρμα τῆς κε-
φαλῆς. Χρησιμοποιήσατε
τὸ τακτικὰ καὶ θὰ διαπι-
στώσεται ἀμέσως τὰ θαυ-
μάσια ἀποτελέσματά του
εἰς τὰ μαλλιά σας.

Τὸ Pétrole Cana

εἶναι προϊόντῃς Ἀρώματο-
ποιῆς Cana, ἡ ὁποία
τόσα καλὰ μέχρι σήμερον
προϊόντα σας ἔχει παροῦ-
σιάσει.

ΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

Ήταν λίγες λέξεις: «Μίνα έτέλεσε γάμους της. Στόπ. Άνεχώρησε Ευρώπην.— Κώστας.»

—Καταλαβαίνετε; Τώρα τέλειωσαν όλα.

Και με την ίδια απότομη κίνηση πήρε το τηλεγράφημα απ' τα χέρια της, κι απομακρύνθηκε γρήγορα: Ή φρόσω ακούμπησε στον τοίχο για να μη σωριαστεί χάμω.

□ □

Δυο μέρες αργότερα, την ώρα που ο ήλιος έσκασε στάπεναντι βουνό μια συντροφιά από ψαράδες πήγαινε να μαζέψουν τα δίχτυα που είχαν ρίξει από βράδυ. Βαδίζουν ρυθμικά τραγουδώντας και μια κρυφή ελπίδα καλής συγκομιδής τους φούσκωνε τα στήθια. Μπρός τους απλωνόταν η θάλασσα γαλήνια. Μια άχνα την σκέπαζε. Άργοπορημένοι οι τελευταίοι άτμοι της νύχτας. Ξαφνικά σταμάτησαν και μια φωνή βγήκε απ' το στόμα τους.

—Παναγία μου...

Έκεί μπροστά τους κοίτονταν ένα πτώμα. Ένας πνιγμένος που τον είχε ξεβράσει η θάλασσα. Έσκυψαν όλοι από πάνω του. Δε θάταν παραπάνω από τριάντα χρόνων. το πρόσωπό του ήταν μαλακό και πρισμένο. Ο πιδ νέος απ' τους ξένους. Νά, για δέστε δώ, φορεί ρισσότερο για να τον δη καλά.

—Δεν είναι ντόπιος, είπε. Είναι απ' νους ξένους. Νά, για δέστε δώ, φορεί και μεταξωτό πουκάμισο!

—Μη, μη, φώναξε ένας άλλος. Μην τον άγγιζεις. Έχω διαβάσει πως όταν τυχαίνει κάνα τέτοιο ξαφνικό πρέπει ναρχεται πρώτα η άστυνομία.

Τραβήχτηκαν. Το πρόσωπό τους έδειχνε όλη τους την τρομάρα, τον άφησαν εκεί και χωρίς ν' αλλάξουν άλλη κουβέντα τράβηξαν για την πόλη.

Ο ήλιος ολόγιμος φάνηκε στην κορφή του βουνού. Οι άχτίδες του χάιδευαν το πτώμα και το μεταξωτό του πουκάμισο πουχε κάνει τόσην έντύπωση στο νεαρό ψαρά.

ΝΑΣΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η
ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

...Και οι οδοντοίατροι
την συνιστούν επίσης.

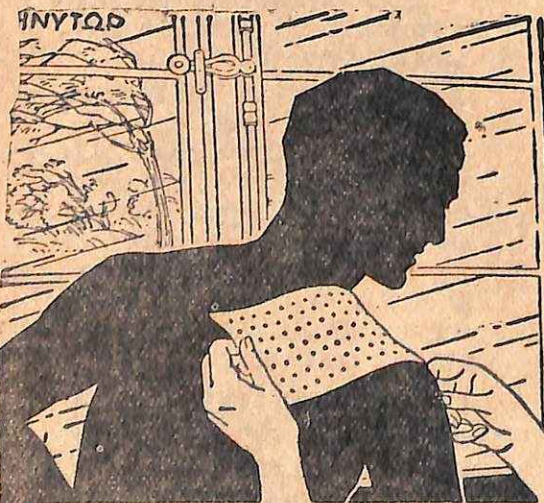
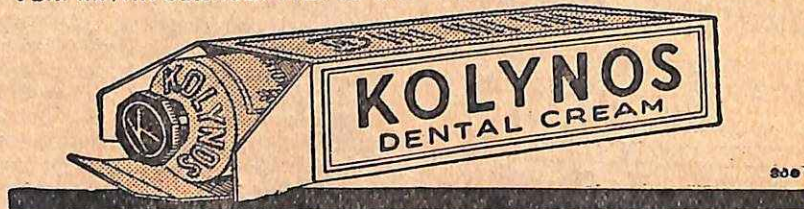

Οι οδοντοίατροι συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ διά τας αντισηπτικές της ιδιότητες. Καταστρέφει άμέσως όλα τα επικίνδυνα μικρόβια τα όποια εύρίσκονται μέσα εις το στόμα και τα όποια είναι αίτια των πόνων και της σήφews. Καθαρίζει πᾶσαν επιφάνειαν καθώς και την ελαχίστην σχισμήν. Λευκαίνει, καθαρίζει τα δόντια και εισδύει όσον ούδεμία άλλη συ-

νήθης οδοντόκρεμα δύναται να τό κάμη.

Χρησιμοποιείτε και εις τα παιδιά σας την ΚΟΛΥΝΟΣ πρωί και βράδυ. Μία μικρά ποσότης επί ξηρᾶς φήκτρας άρκει. Έχει ένα καλό άρωμα, προστατεύει τα λεπτά ούλα και το σμάλτον και προξενεί μέσα εις το στόμα μίαν αίσθησιν γλυκύτητος καθαριότητος και δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Κακοκαιρία-ρευματισμοί!

Καταιγίδες, κρύο και ύγρασία φέρουν αρθρίτιδα, όσφυαλγίαν και ρευματοπόνους.

Απαλλαγίτε ριζικῶς από αυτά τα βάσανα με το καλλίτερον και δεδοκιμασμένον μέσον, δηλαδή με το γνήσιον έμπλαστρον "ΛΕΟΝΤΟΣ", και μάλιστα μόλις αισθανθήτε τον παραμικρόν πόνον.

Το έμπλαστρον "ΛΕΟΝΤΟΣ", αντίθετως προς τας εύθηνότερας και κατωτέρας ποιότητας απομιμήσεις, ενεργεί βαθειά και έξακολουθητικά. Προκαλεί εύχάριστον θερμότητα και έντονον κυκλοφορίαν του αίματος εις το πάσχον μέρος.

Διαλύει τας ύπούλους δηλητηριώδεις ούσιας κατά τρόπον άβλαβή και τας αποβάλλει από το σώμα διά της φυσικής όδοϋ και ούτω απαλλάσσεται ο όργανισμός όριστικῶς από τας βλαβεράς ούσιας.

ΑΠΑΙΤΕΙΤΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚῶΣ
ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ "ΛΕΟΝΤΟΣ"

ΓΚΡΕΚΑ

- Μὲ ἓνα χάρτη βλέπετε ὅλον τὸν κόσμον....
- Μὲ ἓνα **TELEFUNKEN** »OCEAN« τὸν ἀκούτε..

TELEFUNKEN

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΡΑΗ 5 -